

Chuyện Tình Qua Nhiều Kiếp Luân Hồi

Brian L. Weiss
Dịch giả : Vương Thị Minh Tâm

---o0o---

Nguồn

<http://www.tuvienquangduc.com.au>

Chuyển sang ebook 30-11-2018

Người thực hiện :

Nguyễn Ngọc Thảo - thao.ksd.hng@gmail.com

Nam Thiên - namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phapthihoi.org](http://www.phapthihoi.org)

Mục Lục

Lời dẫn
Chương 01
Chương 02
Chương 03
Chương 04
Chương 05
Chương 06
Chương 07
Chương 08
Chương 09
Chương 10
Chương 11
Chương 12

Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Lời kết
Lời người dịch
Đã xuất bản

---o0o---

*Thân tặng Elizabeth và Pedro, những người đã nhắc nhở tôi rằng trong tình yêu không hề có sự trùng hợp ngẫu nhiên.
(tác giả đề tặng)*

---o0o---

Lời dẫn

Đây là cuốn sách thứ ba, trong loạt sách kể về những câu chuyện của các bệnh nhân của tôi. Tuy nhiên câu chuyện trong sách này có tính hấp dẫn nhất từ trước đến nay mà tôi đã được chứng kiến. Họ là một đôi bạn tri kỷ, mãi mãi gắn chặt vào nhau bằng tình yêu qua hết kiếp này sang kiếp khác.

Làm thế nào mà chúng ta có thể tìm gặp và nhận ra bạn tri kỷ? Làm sao chúng ta quyết định được sự tái sinh giữa những khoảnh khắc quan trọng nhất trong giây phút chuyển hóa? Định mệnh đưa ta đến gặp người bạn tri kỷ, và chắc chắn chúng ta sẽ gặp họ.

Nhưng chúng ta sẽ quyết định điều gì nếu sau cuộc gặp gỡ đó rơi ngay vào sự lựa chọn hoặc ý chí tự nguyện. Một chọn lựa sai lầm hoặc bỏ lỡ một cơ hội có thể dẫn đến niềm cô đơn, đau khổ khôn nguôi. Một lựa chọn đúng đắn, hoặc biết nắm bắt được cơ hội, có thể mang đến cho chúng ta niềm hạnh phúc tràn đầy.

Elizabeth là người phụ nữ đẹp thuộc vùng trung tâm phía Bắc. Cô bắt đầu điều trị ở chỗ tôi vì quá đau buồn và lo lắng sau cái chết của mẹ cô. Cô cũng có nhiều trục trặc trong những mối quan hệ với đàn ông.

Cô chỉ gặp thất bại, gặp toàn là những kẻ thô lỗ, say xỉn. Cô chưa hề tìm thấy được tình yêu đích thực cho đời mình.

Chúng tôi bắt đầu chuyến du hành trở về trong khoảng thời gian xa xưa, và chúng tôi đạt được kết quả rất đáng ngạc nhiên.

Cùng lúc tôi đang điều trị cho Elizabeth thì tôi cũng điều trị cho Pedro, một người đàn ông Mỹ Tây Cơ đẹp trai hấp dẫn. Anh chàng cũng đang mang trong lòng nỗi đau khổ thống thiết. Anh trai của anh ta vừa mất cách đây không lâu trong một tai nạn thảm thương. Hơn nữa, anh có nhiều trở ngại với mẹ mình, rồi những điều bí mật riêng tư lúc nhỏ, tất cả dường như đang hiệp lực chống lại anh. Anh mang nhiều nỗi buồn, ưu tư dằn vặt mà không có người chia sẻ. Bây giờ anh cũng đang trở về những kiếp quá khứ để tìm các giải pháp điều trị.

Mặc dù cả hai người, Elizabeth và Pedro, đều đang được tôi trị bệnh, nhưng họ chưa hề gặp nhau vì các cuộc hẹn của họ đều được sắp xếp khác ngày trong tuần.

Hơn mười lăm năm qua, tôi vẫn thường điều trị cho nhiều đôi tình nhân và nhiều gia đình. Họ khám phá ra những người thân yêu của họ trong kiếp hiện tại đã từng là những người thân yêu trong nhiều kiếp quá khứ. Thịnh thoảng tôi đưa họ về vào đúng cùng một thời điểm, và lần đầu họ nhìn thấy mối tương quan của nhau trong cùng một kiếp. Sự khám phá này thường làm họ sửng sốt, vì trước đó, họ chưa hề trải qua chuyện gì tương tự như vậy. Họ nín lặng khi các sự kiện hé lộ tại phòng điều trị của tôi. Chỉ sau lúc bị thôi miên, khi nghỉ ngơi thư giãn, lần đầu họ phát hiện ra đã từng nhìn thấy những cảnh tượng đó, từng có những cảm giác đó.

Lúc đó tôi cũng bắt đầu nhận thức về những mối liên quan của họ trong kiếp quá khứ.

Tuy nhiên, đối với Elizabeth và Pedro thì mọi việc đều trái ngược. Các kiếp sống của họ đang hé mở một cách độc lập, hoàn toàn riêng rẽ, tại phòng khám của tôi. Họ không quen nhau. Họ chưa bao giờ gặp nhau. Họ sống hai nơi khác nhau; hai đất nước, hai nền văn hóa khác nhau. Ngay cả tôi cũng gặp riêng từng người, không có lý do gì cho rằng họ có liên quan với nhau. Nhưng dường như họ miêu tả về cùng một kiếp quá khứ, những chi tiết, những tình cảm giống nhau một cách lạ lùng. Hẳn là họ đã từng yêu nhau, rồi mất nhau qua những kiếp sống đó? Vào lúc đầu, chúng tôi không ai nhận

ra kịch tính hấp dẫn này, sau đó nó dần dần phơi bày trong sự tĩnh lặng êm ả tại phòng khám.

Chính tôi là người đầu tiên khám phá ra mối tương quan của họ. Nhưng bây giờ thì sao đây? Nếu tôi phạm sai lầm thì sao? Sự tin cậy giữa bệnh nhân và bác sĩ sẽ như thế nào? Những mối quan hệ hiện tại của họ ra sao? Thay đổi số phận? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như mối liên quan trong hiện tại không nằm trong kế hoạch của họ, hoặc thậm chí trong những điều thú vị nhất của họ? Mối quan hệ khác bị thất bại có thể phá hỏng những thành quả của việc trị liệu mà họ đã đạt được và cả lòng tin đối với tôi? Có những việc đã ăn sâu vào tim óc tôi trong những năm tháng tại trường Y Khoa, và cả khi tôi đang nghiên cứu về tâm thần học tại ngành Y Khoa trong đại học Yale là không làm tổn thương bệnh nhân. Bất cứ lúc nào nghi ngờ thì nên tránh gây ra tai hại. Cả Elizabeth và Pedro đều đang tiến triển rất tốt. Tôi có nên mặc kệ họ không?

Pedro đã hồi phục và sắp trở về nước nay mai. Như vậy là tôi phải quyết định nhanh chóng.

Trong cuốn sách này không nói hết tất cả những buổi trị liệu của họ, nhất là của Elizabeth. Nhiều phần trong đây cũng không thích hợp với câu chuyện của họ. Nhiều phần khác hoàn toàn trung thành với việc trị liệu truyền thống, không bao gồm thuật thôi miên hoặc những chuyến du hành về quá khứ.

Những điều viết ra đây được đúc kết từ những ghi chép, ghi nhớ, và thu âm, chỉ thay đổi tên các nhân vật.

Đây là câu chuyện của số phận và niềm hy vọng, một câu chuyện xảy ra lặng lẽ hàng ngày.

Ngày hôm nay, có người nào đó đang lắng nghe.

---o0o---

Chương 01

Từ sự tĩnh lặng vô cùng tôi sẽ trở lại. Đừng quên rằng tôi trở lại vì em. Chỉ lát nữa thôi, một thoáng lặng yên sẽ bay theo gió, và tôi lại được sinh ra.

Kahlil Gibran

Có một người nào đó dành cho mọi người.

Thường thì có hai, ba, hoặc thậm chí có đến bốn. Họ đến từ nhiều thế hệ khác nhau. Họ xuyên qua dòng đại dương thời gian, qua nhiều cảnh giới sâu

thăm trên thiên đường, rồi đến với bạn. Họ đến từ nơi nào đó trên thiên đường, rất khác lạ, nhưng tận trong tim, bạn biết họ là ai. Trái tim bạn giữ họ lại trong đôi tay, tựa như đôi tay giang rộng dưới bầu trời trắng soi, sáng tỏa khắp sa mạc Ai Cập và cả vùng thảo nguyên Mông Cổ rộng lớn thời xa xưa. Bạn đã cưỡi ngựa cùng với chiến binh dưới sự chỉ huy của vị tướng một thời đã lãng quên, và bạn đã sống trong các hang động của những người cổ xưa đã bị cát vùi lấp. Bạn được nối kết mãi mãi trong vô tận, không bao giờ bị cô đơn. Có thể tâm trí của bạn xen vào những câu nói như “Tôi không biết anh là ai”. Nhưng trái tim bạn biết rất rõ.

Đầu tiên, anh ấy sẽ nắm lấy đôi tay nàng, rồi ký ức của cảm giác vượt qua thời gian làm đảo mạnh từng nguyên tố trong cơ thể nàng.

Nàng đang nhìn vào mắt anh, còn anh thì nhìn thấy một tâm hồn cùng đồng hành qua hàng ngàn niên kỷ. Lòng ngực anh đang nhào lộn. Đôi tay anh đang run rẩy. Trong giây phút này, ngoài nàng ra tất cả mọi thứ khác đều vô nghĩa với anh.

Có lẽ anh ấy không nhận ra nàng, thậm chí nàng đã gặp lại anh và nhận ra anh. Có thể nàng cảm nhận được sợi dây liên kết. Nàng nhìn thấy một tương lai đầy hứa hẹn. Nỗi sợ hãi, sự thông minh, nhiều mối lo ngại đang kèm giữ anh lại, đang che mờ đôi mắt anh. Anh ấy không để nàng tháo bỏ tấm màn che phủ. Nàng rên rỉ đau đớn, còn anh ấy thì lướt qua đi. Số phận sao quá mong manh!

Khi cả hai nhận ra nhau thì không có ngọn núi lửa nào có thể bộc phát niềm đam mê mãnh liệt hơn thế nữa.

Sự nhận thức của tâm hồn có thể rất nhanh chóng. Cảm giác thân quen đối với người mới gặp nằm sâu thẳm đâu đó trong tiềm thức bỗng nhiên trỗi dậy. Trong sâu thẳm đó, thông thường những người thân thương nhất đều được hoán đổi, thậm chí còn sâu sắc hơn. Bằng trực giác, người ta biết phải nói điều gì, phản ứng ra sao. Cảm giác yên tâm hơn, tin tưởng hơn có thể tìm thấy ngay tức khắc, trong một ngày, có thể một tuần hoặc một tháng.

Sự nhận thức của tâm hồn có thể tinh tế, chậm chạp. Sự nhận thức bắt đầu khi tấm màn che phủ bị kéo xuống. Không ai chuẩn bị sẵn để nhìn thấy ngay tức thì. Người nào nhìn thấy trước là người có các yếu tố quyết đoán khéo léo, và lòng kiên nhẫn.

Bạn có thể nhận thức về sự hiện diện của một tâm hồn đồng hành bằng cái nhìn, bằng một giấc mơ, một ký ức, hoặc cảm giác. Bạn có thể nhận thức bởi cái chạm nhẹ, hoặc một nụ hôn, rồi tâm hồn bạn thức tỉnh quay về kiếp sống đó.

Cái chạm nhẹ nhàng đó có thể là của thời thơ ấu, có thể là của cha mẹ bạn, của anh chị em, của một người bạn thân, hoặc của người mà bạn đã từng yêu thương từ nhiều thế kỷ qua. Nụ hôn đó là lời nhắc nhở với bạn rằng bạn và người đó sẽ mãi mãi bên nhau, hết kiếp này sang kiếp khác.

---o0o---

Chương 02

Đã lâu quá rồi, giờ đây em vẫn còn là một Margaret như xưa. Chỉ có cuộc đời chúng ta mới trở nên già cỗi. Khi chúng ta bên nhau thì bao thế kỷ cũng chỉ là giây lát mà thôi, và ngàn muôn kiếp sau, chúng ta sẽ vẫn còn gặp lại nhau.

Eugene O'Neill

Trước khi điều trị cho Catherine, tôi chưa hề nghe nói về phép trị liệu đưa bệnh nhân về những kiếp quá khứ. Không một nơi nào kể cả trường đại học Y Khoa Yale dạy về điều này.

Tôi vẫn nhớ rất rõ lần đầu khi tôi hướng dẫn Catherine du hành về quá khứ, hy vọng khám phá ra niềm thương tổn của tuổi thơ, những điều mà tôi cho là đã gây ra nỗi thất vọng, đau khổ cho cô trong hiện tại.

Cô đã đi sâu vào tình trạng thôi miên, và tôi hướng dẫn cô thư giãn nhẹ nhàng bằng giọng nói. Cô tập trung theo sự hướng dẫn của tôi. Catherine xúc động nhớ lại nhiều điểm bị chấn thương ở thời thơ ấu với hàng loạt chi tiết đáng kể. Khi tôi đưa cô về lại thời thơ ấu, lúc cô hai tuổi thì cô không thể nhìn thấy điều gì. Tôi chỉ dẫn cho cô rõ ràng và chắc chắn:

- Hãy trở về thời điểm mà những triệu chứng của cô phát sinh.

Lúc đó tôi bị sốc dữ dội vì những điều cô kể lại.

- Tôi nhìn thấy những bậc thang trắng xóa dẫn đến một tòa nhà, tòa nhà rất lớn màu trắng có hàng cột phía trước. Không có ô cửa. Tôi mặc một cái đầm dài... áo thụng làm bằng vải dũi. Mái tóc tôi màu vàng óng, thắt bím.

Tên của cô là Aronda, một thiếu nữ sống cách đây gần bốn ngàn năm. Cô chết đột ngột trong một trận lụt, còn ngôi làng của cô cũng bị lũ phá tan hoang.

- Có nhiều cơn sóng lớn đập vào cây cối. Không còn một chỗ nào để trốn chạy. Nước rất lạnh. Tôi phải cứu con tôi, nhưng tôi không thể... chỉ còn cách ôm chặt lấy con bé. Tôi chìm dần... nước xiết làm tôi không thở được... nước mặn. Con gái tôi bị cuốn khỏi tay tôi.

Catherine thở gấp, khó nhọc khi trở về ký ức đau thương. Bỗng nhiên thân thể cô hoàn toàn thư giãn, hơi thở trở lại đều đều.

- Tôi nhìn những đám mây... con tôi đang ở với tôi. Còn nhiều người khác trong làng, và có cả anh trai của tôi.

Cô đang nghỉ ngơi. Kiếp sống đó đã kết thúc. Dù cả tôi và cô không tin vào những kiếp luân hồi, nhưng chúng tôi đã chứng kiến một trải nghiệm vào thời xa xưa. Thật đáng kinh ngạc, nỗi sợ hãi bị nghẹn, bị xiết cổ kéo dài từ lâu đã biến mất sau lần trị liệu này. Tôi biết rằng trí tưởng tượng hoặc ảo tưởng không thể chữa lành các căn bệnh mãn tính lâu năm như vậy, nhưng ký ức gây phấn khích có thể.

Nhiều tuần trôi qua, Catherine nhớ lại những kiếp quá khứ khác nữa. Triệu chứng bệnh tật của cô đã biến mất. Cô lành bệnh mà không hề uống một viên thuốc nào. Chúng tôi cùng khám phá ra năng lực trị bệnh bằng phép trị liệu qua những chuyến du hành bằng tâm thức.

Do tôi được đào tạo bằng phương pháp khoa học nghiêm ngặt và chủ nghĩa hoài nghi, nên tôi khó có thể chấp nhận khái niệm về luân hồi. Hai yếu tố ăn mòn chủ nghĩa hoài nghi trong tôi: một cái nhanh hơn và đầy xúc cảm, một cái thì từ từ và thuộc về mặt trí tuệ.

Trong một đợt điều trị, Catherine nhớ lại cái chết của cô trong một kiếp vào thời cổ đại, chết vì bệnh dịch lan truyền khắp vùng. Vẫn trong tình trạng bị thôi miên, cô ý thức rõ mình đang bay bổng trên thân thể, và bị một luồng ánh sáng rất đẹp kéo đi. Cô bắt đầu kể:

- Người ta nói với tôi rằng có rất nhiều thần linh, thần linh đều nằm trong mỗi con người của chúng ta.

Sau đó cô kể về các chi tiết riêng tư trong nhiều kiếp sống và cả cái chết của cha tôi và đứa con trai nhỏ của tôi. Cả hai đều đã chết cách đây nhiều năm và không phải tại Miami. Catherine không hề biết một chút gì về họ, cũng không ai có thể biết gì để nói với cô, cũng không có một nơi nào để tìm hiểu thông tin về họ. Cô đã đưa ra những chi tiết chính xác rõ nét. Tôi choáng người, cảm thấy lạnh xương sống, vì cô nói đến những sự thật bí mật được giấu kín. Tôi hỏi cô:

- Ai ở đó với cô? Ai đã kể cho cô nghe về chuyện này? Cô thăm thì:

- Các vị thầy bằng linh hồn đã nói với tôi.

Họ nói là tôi sẽ sống tám mươi sáu kiếp nữa trong thân thể vật chất này.

Rồi cô miêu tả về các vị thầy giống như những linh hồn trong sự tiến hóa cao hơn, không hiện hữu trong cơ thể vật chất. Qua họ tôi nhận được nhiều thông tin sâu sắc, và cả sự sáng suốt lạ thường.

Catherine không học về vật lý hay siêu hình học. Sự hiểu biết của các vị thầy chuyên qua cô có vẻ như vượt khỏi khả năng của cô. Cô không biết gì về các khía cạnh mặt phẳng hay cấp độ dao động. Vậy mà trong trạng thái xuất thần, cô lại miêu tả những hiện tượng phức tạp này rất rõ. Ngoài ra, nét đẹp trong từ ngữ và tư tưởng cô thoát ra, và những ngụ ý trong triết lý đều vượt khỏi khả năng ý thức của cô. Trước đó, lời lẽ của Catherine không hề mang phong cách hoa mỹ đầy súc tích như vậy.

Khi tôi lắng nghe cô truyền đạt những ý niệm từ các vị thầy, tôi có thể hiểu được một điều khác nữa. Sự đấu tranh đầy quyết liệt trong tâm trí cô, và những dây âm thanh chuyển dịch các tư tưởng này thành lời để tôi có thể dễ hiểu dễ hơn.

Trong khoảng thời gian điều trị, Catherine truyền đạt lại rất nhiều lời nhắn nhủ từ các vị thầy. Những lời nhắn nhủ tuyệt diệu về cuộc sống, về cái chết, về những cõi tâm linh, và mục đích sống của chúng ta trên trái đất này. Ý thức của tôi bắt đầu hé mở. Chủ nghĩa hoài nghi tan biến. Tôi nhớ là mình đã suy nghĩ rằng: “Nếu cô đã nói đúng về cha và con trai tôi, thì cô có thể nói về việc đầu thai, về kiếp quá khứ, về sự bất diệt của linh hồn?”. Và tôi tin cô có thể.

Các vị thầy cũng nói về những kiếp quá khứ: “Chúng tôi lựa chọn khi nào thì chúng tôi sẽ hòa nhập vào cơ thể vật chất và khi nào chúng tôi sẽ rời bỏ. Chúng tôi biết khi nào thì chúng tôi hoàn thành những điều được gởi xuống đây. Chúng tôi biết khi nào thời gian đã hết, và bạn phải chấp nhận cái chết. Vì bạn biết rằng mình chẳng hiểu cái gì khác ngoài kiếp sống hiện tại. Khi nào bạn rảnh rỗi, bạn sẽ nghỉ ngơi và bồi dưỡng năng lực linh hồn mình, bạn sẽ được phép lựa chọn sự đầu thai vào cơ thể vật chất. Những người do dự, không chắc họ có trở lại đây hay không, sẽ bị mất cơ hội tốt đẹp, cơ hội để hoàn thành nhiệm vụ trong tình trạng cơ thể vật chất.”

Sau những cuộc trải nghiệm với Catherine, tôi đã đưa hàng ngàn người trở về kiếp quá khứ của họ. Rất ít người trong số họ đạt đến cấp độ của các vị thầy. Tuy vậy, tôi cũng quan sát hầu hết trong số họ đều tiến bộ về mặt tâm linh rất tuyệt vời. Nhiều bệnh nhân nhớ đến một cái tên trong sự gợi nhớ của kiếp hiện tại, và sau đó tìm thấy các ghi chép cũ hợp lý với sự tồn tại của họ trong những kiếp quá khứ, khẳng định các chi tiết của ký ức. Vài người thấy được ngôi mộ đã chôn thi hài của họ trước đó.

Nhiều bệnh nhân nhớ lại những mối quan hệ đầy bi thảm. Những mối quan hệ như vậy không chỉ xảy ra trong nhiều kiếp quá khứ mà còn đang xảy ra trong hiện tại. Khi hình mẫu này được nhận dạng, nguyên nhân lộ ra, rồi bị phá bỏ, và từ đây, nỗi đau sẽ tan biến.

Có lần tôi đã đưa một người Nam Mỹ trở về quá khứ. Anh nhìn thấy một kiếp sống đầy tội lỗi khi ở trong đội thả bom xuống Hiroshima để kết thúc Thế Chiến Thứ Hai. Giờ đây, anh là một bác sĩ X quang trong một bệnh viện lớn. Anh dùng các phương pháp xạ trị tiên tiến để giữ lại nhiều mạng sống cho nhiều người, chứ không phải giết họ. Trong kiếp này, anh là một người đàn ông rất dễ thương.

Hình mẫu này cho chúng ta thấy sự tiến hóa của linh hồn như thế nào. Đây là bài học quan trọng, không xét xử. Anh đã có bài học trong một kiếp vào Thế Chiến Thứ Hai, anh áp dụng những kỹ năng và sự thông thái của mình để giúp nhiều linh hồn khác trong kiếp hiện tại. Tội lỗi từ kiếp trước không quan trọng. Cái quan trọng là để chúng ta hiểu được, không còn tư lự về nó, không còn cảm thấy tội lỗi, mà chỉ để sửa chữa sai lầm và làm linh hồn mình tiến bộ hơn.

Phép trị liệu này rất có hiệu quả để nhận ra những vấn đề rắc rối, đau khổ phiền muộn trong kiếp hiện tại. Rồi từ đó bệnh nhân sẽ rút ra bài học kinh nghiệm cho cuộc đời mình. Sự tăng trưởng về mặt tâm linh luôn luôn đạt được kết quả tốt đẹp.

---o0o---

Chương 03

Cuộc đời mà tôi đã sống dường như là một câu chuyện không hề có phần mở đầu, cũng không có phần kết thúc. Tôi có cảm tưởng rằng mình là một mảnh vỡ của lịch sử, một trích đoạn mà trong đó phần nguyên bản trước và phần kế tục đã lạc mất. Tôi có thể tưởng tượng rõ nét về những thế kỷ xa xôi mà chắc hẳn tôi đã từng sống. Nơi đó, còn nhiều câu hỏi gai góc mà tôi chưa thể đưa ra lời giải đáp. Do đó tôi phải tái sinh để hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Carl Jung.

Elizabeth rất duyên dáng với thân hình mảnh dẻ và mái tóc vàng dài óng ả, đôi mắt xanh lơ buồn vời vợi, có vài đốm nâu vàng. Đôi mắt sâu khổ đó đã áp đảo bộ đồ công sở xanh đậm hơi rộng của cô. Cô ngồi trên cái ghế bành, băng da, màu trắng trong phòng khám với vẻ hời hợt. Cô cảm thấy cần phải gặp tôi để tìm kiếm niềm hy vọng. Sau khi đọc cuốn Tiền Kiếp và

Luân Hồi, có thật không?, cô nhận ra nhân vật chính Catherine theo nhiều cấp độ.

- Tôi không thể hiểu được lý do cô đến đây.

Tôi đưa ra lời nhận xét, phá vỡ một tình huống khó khăn thông thường ở buổi ban đầu trong việc trị liệu. Tôi liếc nhanh qua phần điền thông tin của bệnh nhân. Tên tuổi, nghề nghiệp, nguyên nhân chuyển bệnh, bệnh sử, triệu chứng. Cô ghi chú toàn là những nỗi đau buồn, lo lắng, chứng rối loạn giấc ngủ, như là bệnh tật quan trọng. Khi cô bắt đầu kể, tôi tích cực thêm vào hồ sơ của cô một loạt các mối quan hệ.

Cô tuyên bố:

- Cuộc đời tôi như là một mớ lộn xộn.

Tiểu sử của cô bắt đầu phơi bày, như thể cuối cùng thì nó cũng được an toàn để thổ lộ. Rõ ràng là cảm xúc bị dồn nén lâu ngày đang trào dâng.

Mặc dù tiểu sử đầy kịch tính và phần xúc

cảm sâu sắc ẩn sau những điều cô kể, cô vẫn nhanh chóng làm giảm thiểu tầm quan trọng của nó. Cô nói:

- Câu chuyện của tôi không quá xúc động như của Catherine. Sẽ không có cuốn sách nào nói về tôi.

Có ấn tượng hay không, câu chuyện của cô vẫn tuôn trào về phía trước.

Elizabeth là một nhà kinh doanh thành đạt, chủ của một công ty kế toán tại Miami. Năm nay cô ba mươi hai tuổi, được sinh ra và lớn lên trong một nông trại rộng lớn thuộc ngoại ô Minnesota. Ở đó, cô sống với ba mẹ, một người anh trai, và rất nhiều thú nuôi. Cha cô rất siêng năng, và cũng rất lạnh lùng. Ông ít khi biểu lộ tình cảm của mình. Thông thường tình cảm được biểu lộ là những cơn thịnh nộ, tức giận. Ông mất bình tĩnh và la lối om sòm, nhiều lúc còn đánh đập anh trai cô. Còn cô thì chỉ bị mắng chửi, nhưng nó lại làm cô tổn thương nhiều hơn.

Tận trong tim, cô vẫn còn mang nặng vết thương lòng của thời niên thiếu. Hình tượng riêng của cô bị phá hủy bởi những lời châm biếm và lên án của cha cô. Niềm đau buốt này bao phủ trái tim cô. Cô cảm thấy bị tổn thương, và theo cách nào đó, cô cảm thấy mình bị nhiều khiếm khuyết. Cô lo sợ người khác, nhất là đàn ông sẽ nhìn thấy những khuyết điểm này.

May mắn thay, sự bùng phát của cha cô không thường xuyên. Ông rút lui về lại ngay cách sống lạnh lùng tách biệt, đặc điểm của con người ông.

Mẹ cô là người có tính độc lập và cấp tiến. Bà ủng hộ khả năng tự lực cánh sinh của cô trong vòng tay yêu thương. Vì con cái và vào thời kỳ đó, bà chọn cuộc sống ở trang trại, miễn cưỡng tha thứ cho bản tính khó ưa của chồng, và sống thu mình lại.

Elizabeth tiếp tục nói:

- Mẹ tôi là một thiên thần. Luôn luôn chăm sóc, hy sinh vì con cái.

Mẹ cô rất yêu quý cô. Cô có nhiều ký ức êm đềm với mẹ. Tình yêu đặc biệt đó đã kết chặt hai người lại, vượt qua mọi thời gian. Cô lớn lên, tốt nghiệp trung học, được nhận học bổng của đại học ở Miami. Thành phố này, đối với cô như là một cuộc phiêu lưu hấp dẫn, quyến rũ cô rời khỏi miền trung tâm Bắc Mỹ lạnh giá. Mẹ cô thích thú với những chuyến phiêu lưu của cô. Họ trở thành bạn thân, mặc dù hầu như họ chỉ liên lạc qua điện thoại hoặc email, nhưng mối quan hệ mẹ con khăng khít hơn. Những ngày nghỉ là thời gian hạnh phúc của họ, Elizabeth rất hiếm khi bỏ lỡ cơ hội về thăm nhà.

Trong những cuộc thăm viếng, mẹ cô thường nhắc đến chuyện rút về miền Nam Florida để được gần gũi cô. Nông trại quá lớn, ngày càng khó cai quản hơn. Họ dành dụm được một số tiền khá lớn, khoản tiền được tăng dần do sự cần kiệm của cha cô. Elizabeth tìm cách được sống gần mẹ. Họ không cần liên lạc với nhau mỗi ngày qua điện thoại nữa.

Khi tốt nghiệp, Elizabeth ở lại Miami. Cô lập nghiệp bằng công ty kế toán riêng của mình, phát triển từng bước một. Sự cạnh tranh khốc liệt, và công việc đã ngốn hết thời gian của cô. Những mối quan hệ với đàn ông làm cô bị căng thẳng thêm.

Rồi tai họa giáng xuống.

Khoảng tám tháng trước khi cô hẹn gặp tôi, Elizabeth hoàn toàn suy sụp vì cái chết của người mẹ yêu quý. Bà bị ung thư tuyến tụy. Elizabeth có cảm giác như thể trái tim cô bị xé tan ra từng mảnh nhỏ. Cô không thể làm tan đi nỗi đau hay hòa nhập cùng nó, cô cũng không thể hiểu tại sao điều này lại xảy ra.

Elizabeth đau đớn kể với tôi về sự can đảm mà mẹ cô đã chiến đấu với vi rút bệnh ung thư. Những cơn đau nhức đã tàn phá cơ thể bà. Tuy nhiên tinh thần và tình yêu của bà vẫn không hề lay chuyển. Cả hai người đều có chung một nỗi buồn sâu lắng. Sự chia cách về mặt thể xác là không thể tránh được, gần như dai dẳng và lạnh lẽ. Để tránh đau đớn, cha cô trở nên xa cách hơn, vùi mình trong bản chất đơn độc. Anh trai cô sống tại California với một gia

đình mới, một việc kinh doanh mới, giữ khoảng cách về mặt vật chất. Còn cô đi đi lại lại Minnesota thường xuyên hơn.

Cô không có ai để chia sẻ nỗi lo lắng, đau khổ. Cô không muốn để mẹ mình phải nặng gánh thêm. Vì vậy cô giữ nỗi tuyệt vọng cho riêng mình, và mỗi ngày trôi qua cô cảm thấy nặng nề hơn. Mẹ cô nói với cô rằng:

- Mẹ rất thương con... mẹ sẽ rất nhớ con. Thật là khó khăn biết mấy khi phải rời xa con. Mẹ không sợ chết. Mẹ không lo ngại bất cứ điều gì đang chờ đợi mẹ. Chỉ có điều là mẹ không đành bỏ con mà đi được.

Càng ngày bà càng yếu đi. Hy vọng kéo dài sự sống cho bà dần dần tan biến. Chết có lẽ là một sự giải thoát tốt nhất để bà tránh khỏi sự đau đớn hành hạ thể xác. Và ngày cuối cùng rồi cũng đến.

Mẹ cô đang nằm tại bệnh viện, trong gian phòng nhỏ chung quanh có nhiều người thân yêu và bạn bè. Bà trở nên khó thở. Đường tiết niệu của bà bị tắc nghẽn, thận ngưng hoạt động. Bà bất tỉnh. Ngay giây phút đó, Elizabeth chợt thấy chỉ một mình cô đang ở cạnh mẹ. Đôi mắt mẹ cô mở to, và bà đã tỉnh lại. Bà đột ngột nói với một giọng chắc chắn:

- Mẹ sẽ không bỏ con đi nữa. Mẹ sẽ luôn yêu thương con.

Đó là những lời cuối cùng cô nghe được bà nói, trong khi bà đang chìm vào hôn mê. Bà khó thở hơn, đường hô hấp bỗng ngưng đột ngột và kéo dài, bà bắt đầu thở hổn hển. Rồi bà ra đi.

Elizabeth cảm thấy có một khoảng trống sâu thẳm trong tim và trong đời cô. Lòng ngực cô đau nhói. Dường như cô không thể phục hồi. Cô khóc day dứt hàng tháng trời. Cô đã không còn dịp điện thoại thường xuyên cho mẹ cô. Cô cố gắng điện thoại cho cha cô thường xuyên hơn. Nhưng ông vẫn sống thu mình, rất ít khi nhắc đến chuyện đó. Ông thường bỏ điện thoại xuống khoảng vài phút. Ông không thể dễ dàng, an ủi cô. Chính cuộc sống đơn độc đã làm ông còn đau đớn hơn cô rất nhiều. Anh trai cô thì đang sống với vợ và hai đứa con nhỏ tại California. Anh cũng quá buồn vì cái chết của mẹ, và anh còn bận rộn với gia đình và công việc.

Nỗi buồn dần dần trở thành nỗi tuyệt vọng với nhiều triệu chứng trầm trọng. Hàng đêm, cô không thể ngủ được. Cô khó ngủ, nhưng thức dậy rất sớm và không thể ngủ lại được. Cô ăn không ngon, và sụt ký. Cô mất hết sinh khí, không còn thích giao tiếp, khả năng tập trung đang mất dần. Trước khi mẹ cô mất, cô chỉ lo lắng vì công việc căng thẳng, và lo về những quan hệ với đàn ông, vì cô không biết mình nên cư xử và ăn nói làm sao để thích hợp. Sau này thì cấp độ lo sợ đó càng tăng thêm. Cô đã mất hết bạn tâm tình,

người cố vấn, bạn bè thân thiết. Cô mất cả nguồn chỉ dẫn và chỗ dựa. Cô mất phương hướng, cô đơn, trôi bồng bềnh.

Cô điện thoại xin một cái hẹn.

Elizabeth tìm đến tôi như tìm một niềm hy vọng được trở về quá khứ để gặp lại mẹ mình, hoặc có thể liên lạc được với bà trong cuộc trải nghiệm huyền bí. Tôi đã viết nhiều sách nói về những phép trị liệu bằng hình thức thôi miên, rồi đưa bệnh nhân gặp lại những người thân yêu của họ một cách kỳ lạ. Cô đã đọc cuốn sách đầu tiên của tôi, và dường như cô ý thức rõ về khả năng của những cuộc trải nghiệm này. Sau khi rời bỏ thân thể vật chất, khả năng con người rất tuyệt diệu để trải nghiệm nhiều hơn trong những giấc mơ, hoặc trong tình trạng chuyển đổi của ý thức. Bất kể những cuộc gặp gỡ này có thật hay không thì cũng không ai chứng minh được. Nhưng nó rất sống động và tràn đầy cảm xúc. Đôi khi người đó ý thức rõ hơn về nét đặc trưng, sự việc, hoặc từng chi tiết, những điều mà chỉ người chết mới biết được. Sự phát hiện từ những cuộc viếng thăm bằng tâm linh đều khác nhau nên không thể cho là trí tưởng tượng. Bây giờ thì tôi tin người ta đạt được những hiểu biết mới mẻ đó, và tin những cuộc thăm viếng đã được tạo ra, không phải vì con người mong mọi điều đó xảy ra, hay có nhu cầu về nó. Nhưng vì đó là phương pháp tạo ra sự liên lạc.

Những lời nhắn nhủ thường giống nhau, nhất là trong những giấc mơ: Mẹ không sao. Mẹ rất khỏe. Con hãy tự lo cho mình. Mẹ thương con nhiều lắm.

Elizabeth đang mong chờ điều này. Cô mong được gặp mẹ. Bệnh tim của cô cần chất cam lồ để xoa dịu những cơn đau dai dẳng.

Nhiều tình tiết trong tiểu sử của cô nổi bật lên trong lần điều trị đầu tiên.

Elizabeth đã kết hôn trong một thời gian rất ngắn với một nhà thầu xây dựng tại địa phương. Anh chàng này đã có hai đứa con trước đó. Mặc dù cô không yêu chồng nhiều lắm, nhưng anh ta cũng là người tốt. Cô nghĩ rằng mối quan hệ này sẽ mang lại cho cuộc sống của cô một sự ổn định. Nhưng niềm đam mê trong một mối quan hệ không thể giả tạo được, mà phải có sự tôn trọng, phải có sự cảm thông. Sức hấp dẫn phải xuất hiện ngay từ buổi ban đầu. Khi Elizabeth phát hiện ra chồng cô đang đàn đúm với người đàn bà khác, một người đã mang lại cho chồng cô niềm say mê thích thú, cô đành bỏ đi. Cô buồn vì sự đổ vỡ, buồn vì rời xa hai đứa trẻ, nhưng lại không buồn vì chuyện ly dị. Thêm vào đó, cái chết của mẹ làm cô tê tái hơn.

Elizabeth rất đẹp. Vì vậy, đối với cô chuyện hẹn hò bạn trai sau khi ly dị là quá dễ.

Nhưng chẳng có mối quan hệ nào nồng cháy cả. Cô bắt đầu nghi ngờ chính mình, cố tìm ra khiếm khuyết nào đó không thể xây dựng tình cảm tốt đẹp với đàn ông. Cô tự hỏi lòng mình có gì sai trái không. Với lòng tự trọng, cô đánh thêm một dấu tích nữa.

Những lời chỉ trích gay gắt của cha cô lúc nhỏ đã để lại trong tâm trí cô một vết thương. Rồi những thất bại trong tình trường làm vết thương này lở loét thêm.

Cô quan hệ với một vị giáo sư trong trường đại học gần đó, nhưng ông không dám công khai vì ông cũng có nỗi sợ riêng. Thậm chí cả hai đều rất yêu thương, rất hiểu biết và rất thông cảm với nhau, ông cũng không thể công khai tình yêu của cô. Ông có cảm giác rằng tình cảm của họ sẽ kết thúc lặng lẽ mà chẳng tốt đẹp gì.

Vài tháng sau đó, Elizabeth lại hẹn hò với một chủ ngân hàng thành đạt. Cô cảm thấy an toàn, yên ổn trong mối quan hệ này. Nhưng lại một lần nữa, không hề có một lực hấp dẫn nào. Tuy nhiên, ông ta lại quá say mê cô đến nỗi sinh ra nhiều chuyện giận hờn ghen tuông, vì cô không thể nhiệt tình đáp lại theo cách mà ông hằng mong đợi. Ông trở nên rệu rã, cư xử thô bạo. Rốt cuộc thì cô cũng từ bỏ mối tình này.

Cô âm thầm tuyệt vọng, không còn tin rằng sẽ gặp được người đàn ông đích thực cho đời mình.

Cô lao vào công việc, phát triển công ty, trốn mình sau những con số và những đồng giấy tờ. Quan hệ chính thức của cô là những quan hệ kinh doanh. Nếu như có ai đó mời cô đi chơi, cô cũng tìm cách làm giảm lòng nhiệt tình của họ, để tránh điều gì sau đó trở nên nghiêm túc.

Cô ý thức rằng đồng hồ sinh học của cô vẫn còn kêu tích tắc, rồi cô lại hy vọng sẽ có ngày cô gặp được người đàn ông hoàn hảo của riêng mình. Nhưng cô đã mất hết tự tin.

Đợt điều trị đầu tiên kết thúc với chi chít các thông tin về tiểu sử, đề ra cách chẩn đoán và phương pháp trị liệu, gieo niềm tin trong mối quan hệ của chúng tôi. Tảng băng đã vỡ ra. Lần này tôi quyết định không dùng thuốc chống suy nhược thần kinh. Chúng tôi nhắm đến việc chữa trị, chứ không che giấu các triệu chứng của cô.

Tuần sau, vào đợt điều trị kế tiếp, chúng tôi sẽ bắt đầu chuyến du hành gian khổ trở về quá khứ.

Chương 04

Ý niệm về việc đầu thai là lời giải thích đích thực đầy đủ nhất. Nhờ vào điều này, triết lý Ấn Độ đã gỡ rối cho các nhà tư tưởng phương Tây.

Albert Schweitzer.

Sự trải nghiệm chuyến du hành đầu tiên của Elizabeth xảy ra vào tuần lễ sau đó. Tôi đưa cô vào tình trạng thôi miên bằng cách dùng phương pháp quy nạp nhanh để vượt qua mọi trở ngại mà tâm thức thường gặp phải.

Khi cô đã đi sâu vào trạng thái thôi miên, tôi nói với cô:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu trở về quá khứ. Cô có thể nhớ lại mọi thứ, mọi trải nghiệm mà cô đã từng trải qua.

Tôi muốn nhìn thấy khả năng nhận thức nổi bật về những ký ức của cô, vì vậy tôi đưa cô về lại bữa ăn vui vẻ gần đây nhất, và chỉ dẫn cô dùng hết mọi khả năng để nhớ về bữa ăn đó. Cô nhớ đến mùi vị, hương vị, cảnh tượng, và cảm giác về bữa ăn tối mới đây, như vậy là tôi biết cô có khả năng với những sự gợi nhớ sống động. Trong trường hợp của cô dường như sức nhìn nổi trội nhất.

Sau đó tôi đưa cô về thời thơ ấu để cô thử tìm lại ký ức trong thời thơ ấu tại Minnesota. Cô cười như một đứa trẻ.

- Tôi đang ở trong bếp với mẹ. Bà còn trẻ. Còn tôi là đứa bé năm tuổi. Hai mẹ con đang nấu ăn, làm bánh. Rất vui. Mẹ thật hạnh phúc. Tôi nhìn thấy nhiều thứ, cái tạp dề, tóc mẹ dựng lên, tôi ngửi thấy mùi thức ăn, có vẻ rất ngon.

Tôi hướng dẫn cô xa hơn:

- Cô hãy đi qua phòng khác, rồi kể cho tôi nghe cô thấy gì.

Cô bước qua phòng khách. Cô miêu tả các bộ bàn ghế, tủ kệ bằng gỗ màu đen rất lớn, sàn nhà thì sạch bóng. Rồi đến bức chân dung của mẹ cô, một bức ảnh nằm trên cái bàn gỗ màu đen, cạnh đó là cái ghế bành. Cô kể tiếp:

- Tôi nhìn bức hình của mẹ. Mẹ rất trẻ và rất đẹp. Mẹ đeo vòng ngọc trai trên cổ. Mẹ rất thích ngọc trai. Mẹ mặc đầm trắng, tóc mẹ đen nhánh, đôi mắt mẹ sáng long lanh.

- Tốt rồi. Tôi rất vui là cô đã gặp lại mẹ cô rõ ràng như vậy.

Những cảnh tượng sống động của bữa ăn, thời thơ ấu sẽ giúp bệnh nhân vun đắp lòng tự tin về khả năng gợi nhớ của ký ức. Những ký ức bày ra đó để

bệnh nhân thấy rằng việc thôi miên không có gì đáng sợ. Quá trình đó thậm chí còn rất thích thú. Họ nhìn thấy những ký ức đầy sống động, rõ nét hơn khi tâm trí họ tỉnh thức.

Tôi nói với Elizabeth:

- Bây giờ tôi đưa cô đi xa hơn. Đừng lo điều gì cô thấy có phải là trí tưởng tượng hay ảo tưởng, ẩn dụ hay biểu tượng, trí nhớ chính xác hay là sự kết hợp của tất cả các loại đó. Hãy tự trải nghiệm. Đừng để tâm trí cô đánh giá, xét đoán hay phê phán những gì cô đang nhìn thấy. Cô có thể phê bình hay phân tích sau. Còn bây giờ thì hãy cứ làm thử đi. Tôi sẽ đưa cô vào lúc cô còn trong bụng mẹ, chưa sinh ra.

Tôi đếm ngược từ năm xuống một, đưa cô đi sâu vào trạng thái thôi miên.

Elizabeth cảm giác đang nằm trong bụng mẹ. Trong đó ấm áp và an toàn, cô còn cảm thấy tình yêu của mẹ mình. Mắt cô nhắm lại. Cô biết là ba mẹ cô rất mong có cô, nhất là mẹ cô. Những giọt nước mắt hạnh phúc và hoài niệm lăn dài trên má. Cô đã cảm thấy tình yêu thương tràn ngập lúc cô chào đời, và điều này làm cô hạnh phúc ngay trong lúc này.

Sự trải nghiệm trong bào thai không phải là chứng cứ khách quan cho rằng cô nhớ chính xác, hoặc đúng là một ký ức hoàn hảo. Nhưng với Elizabeth thì cảm xúc và tình cảm đó quá mãnh liệt, đến nỗi cô nghĩ rằng chuyện có thật. Điều này khiến cô dễ chịu hơn.

Tôi còn nhớ có lần một bệnh nhân đã nhìn thấy mình được sinh đôi, và người em song sinh đó đã chết khi mới sinh ra. Ba mẹ cô chưa bao giờ kể cho cô nghe về người em song sinh đó. Khi cô kể về cuộc trải nghiệm của mình thì ba mẹ cô xác nhận rằng cô là song sinh.

Thông thường, ký ức về bào thai thì rất khó đánh giá. Tôi hỏi Elizabeth, hy vọng cô không hãi hùng về cảm xúc dữ dội đó:

- Cô sẵn sàng đi xa hơn nữa không? Cô bình tĩnh trả lời:

- Vâng, tôi sẵn sàng.

- Tốt rồi. Tôi sẽ đưa cô về thời kỳ trước khi cô được sinh ra, trong trạng thái tâm linh và huyền bí, và trong một cảnh giới khác, hoặc có thể là một kiếp quá khứ nào đó. Bất cứ điều gì bật ra trong tâm trí cô đều tốt cả. Đừng phân tích, đừng lo lắng, chỉ trải nghiệm.

Tôi cho cô tưởng tượng mình đi vào thang máy và nhấn nút, và tôi đếm ngược từ năm xuống một. Thang máy di chuyển xuyên qua thời gian và

không gian, rồi cánh cửa bật mở khi tôi đếm đến một. Tôi hướng dẫn cô bước ra ngoài, hòa mình theo cảnh tượng, hình ảnh ở phía bên kia cánh cửa. Nhưng đó không phải là điều tôi mong muốn. Cô sợ hãi kể lại:

- Trời tối quá! Tôi rơi ra khỏi con thuyền.

Lạnh quá! Kinh khủng quá!

Tôi lật đật cắt ngang:

- Nếu cô thấy khó chịu, hãy bay lên và xem xét cảnh tượng, như thể cô đang xem phim. Nhưng nếu thấy thoải mái thì cô cứ ở lại đó, nhìn xem cái gì đang diễn biến, xem thử cô đang trải qua cái gì.

Cảnh tượng khiến cô sợ, vì vậy cô bay lên. Cô thấy mình là một đứa bé trai, rơi khỏi con thuyền trong đêm bão tố, chìm dần trong con nước tối đen. Bỗng nhiên hơi thở cô chậm chậm, có vẻ cô thấy bình yên hơn. Cô đã tách khỏi thân thể. Cô thân nhiên nói:

- Tôi rời bỏ thân xác đó.

Tất cả mọi việc xảy ra trong chớp mắt. Tôi chưa kịp khám phá ra kiếp sống đó, cô đã bỏ đi. Tôi muốn cô kể lại cho tôi nghe về những gì xảy ra, những gì cô có thể nhìn thấy và thấu hiểu. Tôi nói cô hãy nhớ lại lúc đó dù cô đã rời xa thân thể.

- Cô đã làm gì trên con tàu đó?

- Tôi đang đi du lịch với cha tôi, rồi bỗng nhiên cơn bão ập đến, nước tràn vào. Con tàu lắc lư. Nhiều con sóng khổng lồ đánh úp xuống, tôi bị đẩy văng ra.

- Chuyện gì xảy ra cho những người khác?

- Tôi không biết. Tôi bị cuốn đi. Tôi không biết chuyện gì xảy ra với họ.

- Lúc đó cô mấy tuổi?

- Tôi không nhớ. Hình như mười một hay mười ba gì đó.

Hình như Elizabeth không thích nói về chuyện đó nữa. Cô nhanh chóng rời bỏ kiếp sống đó, luôn cả ký ức về nó. Chúng tôi không lấy thêm thông tin được nữa. Và tôi thức tỉnh cô.

Một tuần sau, Elizabeth trở lại, có vẻ đỡ buồn hơn, dù là tôi không hề cho cô toa thuốc chống suy nhược để điều trị chứng bệnh buồn đau thất vọng. Cô nói:

- Tôi cảm thấy sáng sủa hơn, tự do hơn. Tôi không còn khó chịu trong bóng tối nữa.

Trước đây, theo cách nào đó, cô luôn cảm thấy bất ổn trong bóng tối và luôn tránh đi đêm một mình. Ở nhà, cô thường để đèn suốt đêm. Nhưng tuần qua, cô nhận thấy mình đã cải thiện được triệu chứng này. Ngoài sức tưởng tượng của tôi, tuần rồi cô đã đi bơi, một việc mà trước kia cô luôn luôn sợ hãi. Mặc dù điều này không phải là mối quan tâm chính của cô, nhưng cô rất vui vì các triệu chứng đó đã biến mất.

Rất nhiều nỗi sợ của chúng ta đều có nguồn gốc từ quá khứ, không phải trong tương lai. Thường thì những điều chúng ta sợ đã từng xảy ra trong thời thơ ấu hoặc trong một kiếp quá khứ. Bởi vì chúng ta đã quên hoặc chỉ nhớ mang máng nên chúng ta sợ rằng những sự kiện bi thảm đó có thể xảy ra trong tương lai.

Elizabeth vẫn còn rất buồn. Chúng tôi chưa tìm ra mẹ cô, ngoại trừ ký ức ở thời thơ ấu. Việc tìm kiếm vẫn còn kéo dài.

* * *

Vào năm 1992, tôi đến New York để đưa Joan River về quá khứ, như một mảng chương trình truyền hình của cô. Chúng tôi chuẩn bị thu âm cho chuyến du hành này trong một phòng ở khách sạn vài ngày trước khi buổi thu âm trực tiếp chương trình của Joan. Joan đến trễ vì Howard Stern, người dẫn chương trình trên đài phát thanh, một khách mời tham gia chương trình vào ngày đó. Cô không được thoải mái, mặt còn đầy phấn son, đeo đầy đồ trang sức, mặc cái áo len cổ chui rất đẹp màu đỏ.

Chúng tôi nói chuyện trước chuyến du hành. Tôi phát hiện ra cô đang rất buồn vì cái chết của mẹ cô và chồng cô. Dù là mẹ cô đã chết lâu rồi, cô vẫn thương yêu và nhớ mẹ rất nhiều. Chồng cô thì mới vừa mất.

Cô ngồi không được thoải mái lắm trong một cái ghế nhung màu be. Ông kính đang quay một cảnh tượng lạ kỳ.

Chẳng mấy chốc, Joan ngã gục trong ghế, cầm cô tựa trên cánh tay, hơi thở chậm chậm, rồi cô chìm vào trạng thái bị thôi miên. Cô nói: - Tôi đi xuống rất sâu.

Chuyến du hành ngược về quá khứ bắt đầu. Đầu tiên cô dừng lại lúc cô bốn tuổi. Cô nhớ bà ngoại đã đến thăm. Cô nhìn thấy chính mình rất sống động.

- Tôi mặc cái áo đầm ca rô, mang vớ trắng
đi giày Mary Jane.

Chúng tôi biết đó là một khoảng thời gian xa xôi, năm 1835. Cô đang ở nước Anh, cô là một phụ nữ quý tộc. Cô quan sát một lúc:

- Tôi ốm nhom, cao nhòng, tóc dài đen mượt, và có ba đứa con. Một trong ba đứa chắc chắn là mẹ của tôi.

Joan nhận ra đứa con gái sáu tuổi của cô trong kiếp đó đầu thai trở lại là mẹ của cô trong kiếp hiện tại. Tôi hỏi:

- Làm sao cô biết đó là mẹ cô?

- Tôi chỉ biết là mẹ tôi.

Cô xác định. Sự nhận định của linh hồn vượt qua sự miêu tả bằng lời. Một sự hiểu biết trong tâm thức, trong trái tim. Joan River biết rằng đứa bé đó và mẹ cô là cùng một linh hồn. Cô không nhận ra chồng của người đàn bà Anh quý phái đó là ai, chỉ giống như một người nào đó đang sống trong cuộc đời hiện tại của cô. Người đàn ông cũng cao nhòng, ốm nhom, Cô kể tỉ mỉ:

- Anh ấy đội mũ có cắm lông con hải ly. Chúng tôi đang đi dạo trong công viên vườn rất rộng.

Như vậy người đàn ông này ăn mặc rất trang trọng. Joan bắt đầu khóc và muốn rời bỏ khoảng thời gian đó. Một đứa con của cô sắp chết.

- Đó là mẹ tôi!

Cô nức nở với ngụ ý đứa bé đó là mẹ cô trong kiếp này.

- Buồn quá! Đau đớn quá!

Đứa bé gái đã chết. Chúng tôi liền rời bỏ không gian và thời gian đó. Chúng tôi trở về thế kỷ mười tám.

- Đó là khoảng năm một ngàn bảy trăm mấy nào đó... tôi là một nông dân, một người đàn ông.

Cô có vẻ ngạc nhiên về sự thay đổi giới tính. Nhưng đó là một kiếp sống có nhiều hạnh phúc hơn. Cô quan sát:

- Tôi rất giỏi việc đồng áng, vì tôi rất thích đất đai.

Trong kiếp này Joan rất thích làm vườn, một nơi mà cô tìm thấy sự yên tĩnh, nghỉ ngơi sau những công việc kinh doanh mệt mỏi.

Tôi nhẹ nhàng thức tỉnh cô. Nỗi u sầu của cô bắt đầu có phương thuốc chữa lành. Cô hiểu rằng người mẹ yêu quý là đứa con gái của cô vào năm 1835 tại Anh, và có một linh hồn đồng hành cùng cô qua nhiều thế kỷ. Thậm chí ngay lúc này họ đã chia cách nhưng Joan biết rằng họ sẽ gặp lại nhau nhiều kiếp sau nữa.

Elizabeth không hề biết về cuộc trải nghiệm của Joan. Cô tìm tôi để chữa lành vết thương tương tựa như vậy. Liệu cô có thể tìm lại được mẹ mình không?

Nhiều bệnh nhân của tôi bị đau khổ vì nỗi buồn sâu lắng, vì nỗi sợ hãi ám ảnh, vì thất bại trong các mối quan hệ. Còn người khác thì tìm thấy những người thân yêu đã mất vào không gian và thời gian khác nhau. Nhiều bệnh nhân khác thì có thể chữa lành bệnh nếu như họ nhớ lại những kiếp quá khứ, và đạt đến trạng thái tâm linh. Nhiều người rất nổi tiếng. Có người thì bình thường, nhưng chuyện của họ thì rất hấp dẫn. Sự trải nghiệm của họ phản ánh các chủ đề về vũ trụ, thể hiện trong các cuộc du hành mà Elizabeth và Pedro hé lộ khi họ băng ngang qua số phận.

Và tất cả chúng ta đang cùng đi chung trên con đường đó.

Cùng một thời gian, cùng một phòng khám, chỉ cách Elizabeth một vách ngăn nhỏ xíu trong vài ngày, một thảm kịch cũng đang xảy ra.

Thảm kịch của Pedro.

Câu chuyện của Pedro cũng ly kỳ như chuyện của Elizabeth. Tuy vậy, chúng không hoàn toàn đồng nhất. Pedro đang đau khổ. Cuộc đời anh mang nhiều nỗi thương đau không ai chia sẻ, chôn kín nhiều nỗi mong chờ. Và cuộc gặp gỡ quan trọng nhất trong đời anh lặng lẽ nhưng tiến đến rất nhanh.

---o0o---

Chương 05

Nỗi sầu đau của nàng vẫn không thể nguôi ngoai.

Nhưng rồi nàng lại sinh ra một đứa con khác. Với niềm vui khôn xiết nhòa trong nước mắt, người cha thốt lên: “Ôi! Một thằng con trai”. Ngày đó chàng là người duy nhất hạnh phúc vui sướng như vậy. Nàng năm đó xanh xao nhợt nhạt, buồn bã, tâm hồn nàng chết lặng. Rồi bỗng nhiên nàng òa khóc với niềm thống khổ xiết bao. Nàng không yêu quý đứa con mới chào đời bằng đứa đã chết đi... “Thiên thần của tôi đã nằm dưới nắm mồ, mà tôi không ở cạnh bên nó!” Lời nói xuyên qua đứa bé nàng đang bồng trên tay, nàng nghe lại một giọng nói yêu thương ngày nào “Mẹ ơi,

đây là con nè, nhưng mẹ đừng nói với ai!” Thằng bé nhìn chăm chăm vào mặt nàng.

Victor Hugo.

Pedro là anh chàng Mễ Tây Cơ đẹp trai lạ thường, tóc nâu vàng và đôi mắt xanh, đôi khi có vẻ trong xanh. Nét quyến rũ và tài dí dỏm che giấu nỗi buồn mà anh đang mang trong lòng. Anh buồn về cái chết của người anh trai trong một tai nạn xe hơi tại thành phố Mexico cách đây mười tháng.

Nhiều người khổ sở vì phản ứng đau buồn cấp tính đến tìm tôi, hy vọng hiểu rõ về cái chết, hoặc thậm chí để gặp lại người thân yêu đã chết. Cuộc gặp gỡ có lẽ xảy ra trong một kiếp quá khứ, cũng có thể xảy ra trong trạng thái tâm linh giữa nhiều kiếp sống. Việc đoàn tụ có thể xảy ra trong bối cảnh huyền bí, nằm ngoài những giới hạn của thân thể vật chất và địa lý học tự nhiên.

Bất kể những cuộc gặp gỡ tâm linh có thật hay không họ vẫn sở hữu một năng lực mà họ cảm thấy rất rõ. Và cuộc đời họ thay đổi.

Những gợi nhớ tinh tế và tỉ mỉ của những kiếp quá khứ không phải là một việc thực hiện mong muốn. Hình ảnh không đơn thuần chỉ là gợi nhớ, bởi vì bệnh nhân cần chúng, hoặc bởi vì chúng khiến bệnh nhân cảm thấy khỏe hơn.

Những gì được nhớ lại là những gì đã xảy ra. Nét đặc trưng và chính xác của những chi tiết gợi nhớ, phần sâu thẳm của xúc cảm đã biểu lộ, sự quyết tâm trị bệnh, năng lực chuyển hóa trong nhiều kiếp của ký ức đều chỉ ra sự thật của việc hồi tưởng.

Khía cạnh không bình thường trong câu chuyện của Pedro trong mười tháng trôi qua từ khi người anh mất. Lúc này đây nỗi buồn càng sâu đậm hơn. Quãng thời gian dài đau khổ của Pedro có thể xem là một lớp nằm bên dưới, thậm chí một niềm tuyệt vọng sâu xa.

Nỗi buồn của anh thật sự vượt ngoài cái chết của người anh. Chúng ta có thể hiểu được qua những đợt trị liệu sau này là do anh đã bị cách chia với người yêu dấu qua rất nhiều kiếp, và rõ ràng là anh bị ảnh hưởng bởi sự mất mát này. Cái chết bất ngờ của người anh khơi dậy trong anh, trong tiềm thức sâu thẳm, nhiều sự mất mát lớn lao hơn, bi thảm hơn, trải qua hàng thiên niên kỷ.

Trong triết lý tâm thần học, mỗi sự mất mát mà chúng ta nếm trải đều khuấy động khơi dậy những cảm giác bị dồn nén hoặc bị lãng quên, và gợi nhớ lại những mất mát đó. Nỗi đau của chúng ta biểu hiện bởi nỗi đau đã tích lũy từ rất lâu.

Khi nghiên cứu về những kiếp quá khứ, tôi phát hiện ra rằng cái khán đài, nơi mà chúng ta bị mất mát, cần phải được nói rộng ra. Chúng ta không thể quay trở lại thời thơ ấu. Những mất mát trong kiếp quá khứ cần phải gộp lại. Nhiều bi kịch và nỗi đau sâu thẳm của chúng ta đã từng xảy ra trước khi chúng ta được sinh ra.

Trước hết, tôi cần hiểu rõ hơn về cuộc sống của Pedro. Tôi cần những dấu mốc để len lỏi qua nhiều đợt điều trị tiếp theo. Tôi hỏi:

- Hãy kể cho tôi nghe về anh, về thời thơ ấu, gia đình, bất cứ điều gì anh cho là quan trọng. Kể hết mọi thứ mà anh nghĩ là tôi nên biết.

Pedro thở dài, thụt người trong cái ghế bành. Anh nói cà vạt và cởi bớt cái nút trên cổ áo. Qua ngôn ngữ cử chỉ, tôi biết anh rất khó nói ra về cả hai mặt tài chính và chính trị. Cha anh sở hữu một việc kinh doanh tầm cỡ, và có nhiều nhà máy. Họ sống trong căn nhà ngoạn mục trong khu vực được bảo vệ an ninh cẩn thận, xây trên những ngọn đồi phía trên thành phố. Anh được học trường tư tốt nhất của thành phố, và học tiếng Anh từ nhỏ. Sau đó thì sống ở Miami nhiều năm nên anh nói tiếng Anh rất chuẩn. Anh là con út trong gia đình có ba người con. Người chị cả hơn anh bốn tuổi, luôn luôn bảo vệ chăm sóc em, người anh trai hơn anh hai tuổi, rất thương yêu em.

Cha anh làm việc rất cực nhọc, ông thường về nhà rất khuya. Mẹ anh, mấy bà vú nuôi, mấy cô hầu, và nhiều người giúp việc chăm sóc nhà cửa, con cái.

Pedro học ngành kinh doanh. Anh có nhiều bạn gái, nhưng chẳng có mối tình nào sâu sắc.

- Tôi không hiểu tại sao mẹ tôi không bao giờ thích mấy cô bạn gái mà tôi hẹn hò. Bà luôn tìm ra những lỗi đặc trưng rồi lái nhai suốt.

Ngay tại điểm này, Pedro khó chịu đảo mắt nhìn khắp chung quanh. Tôi thắc mắc:

- Có chuyện gì vậy?

Anh không trả lời ngay, khó khăn lắm anh mới từ từ kể cho tôi nghe.

- Năm cuối đại học tôi đan dứ với người đàn bà có chồng, lớn tuổi hơn tôi...

Pedro dừng lại. Tôi trả lời sau vài phút yên lặng.

- Được thôi. Chồng cô ta có biết không?

Tôi cảm thấy anh không thoải mái, dù đã qua nhiều năm kinh nghiệm rồi, tôi vẫn không thích cảm giác này. Anh trả lời:

- Không. Ông ta không biết gì.

Tôi đưa ra vấn đề rõ ràng, cố gắng làm anh thoải mái hơn.

- Nhiều chuyện có thể còn tồi tệ hơn. Anh nói thêm, có vẻ ngại ngùng:

- Còn nữa.

Tôi gật đầu, chờ anh kể thêm.

- Cô ta có thai... rồi đi nạo. Ba mẹ tôi cũng không hay biết gì.

Mắt anh dán xuống đất. Dù đã qua nhiều năm anh vẫn cảm thấy xấu hổ, tội lỗi vì sự dan díu và nạo thai. Tôi bắt đầu: - Tôi hiểu.

Rồi tôi hỏi anh ta:

- Tôi có thể nói với anh về kinh nghiệm mà tôi biết qua việc nạo thai không?

Anh gật đầu đồng ý. Anh cũng biết về những nghiên cứu của tôi trong phép trị liệu đưa bệnh nhân trở về quá khứ.

- Nạo thai hay hư thai thông thường đều do sự đồng ý của người mẹ và linh hồn nhập vào bào thai. Liệu thân thể đứa bé có đủ khỏe mạnh để thực hiện bản phận vào kiếp sống sắp đến không. Hoặc thời gian ngoài thay đổi, chẳng hạn như người cha bỏ rơi trong khi kế hoạch của người mẹ và đứa bé yêu cầu phải có bóng dáng của người cha. Anh hiểu chứ?

- Vâng.

Anh gật đầu, nhưng có vẻ không chắc chắn. Tôi biết sức mạnh niềm tin của đạo Cơ Đốc có lẽ khiến tội lỗi, xấu hổ trong anh càng khó khăn hơn. Đôi khi niềm tin thâm căn cố đế của chúng ta xen vào việc thu thập những hiểu biết mới mẻ khác.

Tôi trở lại vấn đề, giải thích thêm:

- Tôi chỉ kể về sự nghiên cứu của tôi, không phải những gì mà tôi đọc hay nghe lại. Những thông tin này đều do bệnh nhân kể lại khi họ trong trạng thái bị thôi miên. Đôi khi từ ngữ là của chính họ, có lúc thì dường như của người khác, trong cảnh giới khác cao hơn.

Pedro lại gật đầu, không nói gì. Tôi nói

thêm:

- Bệnh nhân kể cho tôi nghe về linh hồn không nhập vào thân thể ngay tức thì. Chung quanh thời gian của ý niệm, linh hồn tự quan sát. Không hề có linh hồn khác có thể nhập vào thân thể đó. Linh hồn quan sát thân thể đặc biệt của đứa bé, rồi có thể tự ý nhập vào, xuất ra khỏi thân thể đó, không bị giam giữ. Điều này tương tự như con người trong trạng thái hôn mê.

Pedro gật đầu có vẻ hiểu ra, vẫn không nói gì, nhưng chăm chú lắng nghe. Tôi tiếp tục:

- Trong thời kỳ mang thai, linh hồn dần dần càng lúc càng gắn bó với thân thể đứa bé nhiều hơn. Nhưng sự gắn chặt vào thân thể chưa hợp nhất cho đến khi gần ngày sinh, có thể ngay trước đó một chút, có thể trong lúc đang sinh, hoặc có thể chỉ vừa lúc sinh ra.

Tôi nhấn mạnh khái niệm này bằng cách chổng hai cánh tay, và gập hai bàn tay lại theo một góc chín mươi độ, rồi từ từ úp hai lòng bàn tay lại với nhau, như chấp tay cầu nguyện, để chỉ ra linh hồn dần dần gắn chặt vào thể xác. Tôi nói thêm:

- Anh không thể giết hoặc làm linh hồn bị đau. Linh hồn là bất tử và không thể hủy diệt.

Nó sẽ tìm cách quay trở lại, nếu có kế hoạch.

- Bác sĩ muốn nói đến cái gì?

- Tôi đã gặp một trường hợp: sau khi bị hư thai hay nạo thai, linh hồn đó trở lại cùng với ba mẹ cũ, đầu thai thành đứa con được sinh ra sau này.

- Thật khó tin!

Gương mặt anh sáng lên, không còn quá khổ sở vì tội lỗi.

- Anh không bao giờ biết được.

Sau vài phút trầm tư, Pedro lại thờ dài, bắt chéo chân, chỉnh sửa lại ống quần. Chúng tôi quay lại cách thức lấy tiểu sử.

- Chuyện gì xảy ra nữa?

- Tốt nghiệp xong tôi về nhà. Lúc đầu tôi làm việc trong các nhà máy, học hỏi kinh nghiệm kinh doanh. Sau đó tôi đến Miami quản lý việc kinh doanh ở đây và nước ngoài.

Từ đó tới giờ tôi vẫn sống ở đây. - Việc kinh doanh của anh ra sao? - Của tôi ?

- Đó là vấn đề nghiêm trọng?

- Nó không giúp gì cho cuộc sống đáng yêu của tôi. Pedro cười nhăn nhó trả lời. Anh không hề có ý định đùa giỡn. Giờ đây đã hai mươi chín tuổi, anh cảm thấy mình đang chạy đua với thời gian đã mất để tìm tình yêu, lập gia đình, ổn định cuộc sống. Chạy đua, nhưng không có triển vọng.

- Anh có đang quan hệ với phụ nữ nào không?

- Có. Nhưng chẳng có gì đặc biệt. Tôi chưa hề yêu thật sự... tôi hy vọng có thể.

Pedro nói thêm với một giọng quan tâm:

- Tôi sẽ sớm trở về Mexico, và sống ở đó. Anh thăm thì:

- Để đảm nhận lại trách nhiệm của anh tôi.

Có lẽ tôi sẽ gặp ai đó.

Anh nói mà không tin chắc.

Tôi thắc mắc liệu những lời chỉ trích của mẹ anh đối với các bạn gái, và kinh nghiệm trong lần đan dít rồi nạo thai có phải là những trở ngại tâm lý trong tình yêu và mối quan hệ thân thiết. Tôi nghĩ rằng chúng tôi sẽ nhìn tới vấn đề này sau. Tôi hỏi, muốn làm lòng anh nhẹ đi, trong lúc thu thập thêm thông tin:

- Gia đình anh ở Mexico như thế nào?

- Họ đều khỏe cả. Cha tôi đã hơn bảy mươi rồi, vì vậy tôi và anh tôi...

Pedro dừng lại đột ngột, nuốt giọng, lấy hơi trước khi tiếp tục:

- Do đó, tôi phải nhận lấy trách nhiệm nặng hơn trong việc kinh doanh.

Anh kết luận bằng một giọng nói khẽ:

- Mẹ tôi còn khỏe.

Anh dừng lại trước khi chỉnh sửa câu trả lời.

- Nhưng cả hai người đều quá đau buồn.

Càng ngày họ càng già đi nhanh hơn.

- Còn người chị?

- Chị cũng quá buồn. Chị đã có gia đình.

Tôi gật đầu ra chiều thông cảm. Cô ta còn rối trí hơn. Pedro quả thật có sức khỏe. Anh chỉ than đau từng cơn ở cổ và vai trái, nhưng vấn đề này xuất hiện từ lâu. Bác sĩ cũng không thấy gì bất thường. Pedro nói rằng anh đã học kinh nghiệm sống chung với nó.

Tôi nhớ ra đã hết giờ, đã quá hai mươi phút. Chuông đồng hồ trong tôi thường đáng tin cậy nhiều hơn. Tôi thật sự bị thu hút vào kịch tính trong câu chuyện của Pedro, tôi lặng lẽ lý sự, không biết rằng thậm chí còn nhiều kịch tính hấp dẫn chỉ bắt đầu khám phá ngay bây giờ.

Tu sĩ Phật giáo Việt Nam Thích Nhất Hạnh có viết về sự thưởng thức một tách trà. Bạn phải hoàn toàn ý thức được ngay lúc hiện tại để tận hưởng tách trà đó. Chỉ trong lúc ý thức rõ hiện tại, đôi tay bạn mới cảm nhận được sự ấm áp thú vị của cái tách. Chỉ ngay lúc đó bạn mới cảm nhận được hương vị ngon thơm của trà. Nếu bạn tư lự về quá khứ, lo lắng về tương lai, bạn sẽ bỏ lỡ một cơ hội thưởng thức trà. Khi bạn nhìn xuống cái tách thì vị trà đã bay đi.

Cuộc sống thì cũng giống như vậy. Nếu bạn không hết lòng sống ngay hiện tại, bạn liếc nhìn chung quanh, thì cuộc sống cũng trôi đi. Bạn sẽ bỏ lỡ cảm giác, hương vị ngọt ngào, và nét đẹp của cuộc đời. Có vẻ như cuộc đời sẽ lướt nhanh qua bạn.

Quá khứ đã hết. Hãy rút kinh nghiệm từ nó và để nó đi qua. Tương lai còn chưa đến. Hãy lên kế hoạch cho nó nhưng không cần phải lo lắng về nó. Lo lắng cũng vô ích thôi. Nếu chúng ta không còn tư lự về những gì đã xảy ra, không lo lắng về những gì có thể không bao giờ xảy ra, thì chúng ta sẽ sống trọn vẹn ngay giây phút này. Rồi chúng ta sẽ bắt đầu thưởng thức cuộc sống.

---o0o---

Chương 06

Tôi nghĩ rằng khi một người nằm xuống.

Linh hồn anh rồi lại quay về, Hiện thân qua một hình hài mới,

Có người mẹ khác sinh ra anh. Một thân thể cường tráng,

Một bộ óc tinh thông,

Linh hồn xưa lại trở về lối cũ.

Jonh Masefield.

Pedro trở lại phòng khám một tuần sau đó. Nỗi u sầu vẫn gặm nhấm tâm hồn anh, cướp mất hết cả niềm vui nho nhỏ, lại còn xen vào giấc ngủ của anh. Anh bắt đầu kể về những giấc mơ lạ lùng mà anh đã thấy hai lần trong tuần qua.

- Tôi đang mơ chuyện gì đó, rồi bất ngờ một người đàn bà lớn tuổi xuất hiện.

- Anh có nhận ra là ai không?

- Không. Bà ta khoảng sáu mươi hay bảy mươi tuổi, mặc đầm trắng rất đẹp, nhưng bà ta không được vui, gương mặt bà ta đau khổ. Bà với tay nắm lấy tôi, liên tục nhắc đi nhắc lại một câu.

- Bà ta nói gì?

- Bà ta nói rằng: “Hãy nắm lấy tay cô ấy, nắm tay cô ấy. Anh sẽ hiểu. Với tay nắm lấy cô ấy. Nắm tay cô ấy”. - Nắm tay ai?

- Tôi không biết. Bà ta chỉ nói “nắm tay cô ấy”.

- Còn gì khác nữa không?

- Không rõ lắm. Nhưng tôi thấy là bà ta đang cầm một cái lông chim trắng.

- Điều đó có nghĩa gì? Pedro nhắc tôi:

- Ông là bác sĩ mà.

Vâng, tôi đúng là bác sĩ. Tôi biết những dấu hiệu có mang ý nghĩa gì đó, dựa vào sự trải nghiệm duy nhất của người nằm mơ, cũng như những mô hình của vũ trụ được Carl Jung miêu tả, hoặc là những biểu tượng nổi tiếng của Sigmund Freud. Nhưng giấc mơ này, theo cách nào đó, không thuộc về Freud. Tôi hiểu câu nói “Ông là bác sĩ” là ngụ ý cần được trả lời. Tôi thành thật:

- Tôi không chắc. Có thể nó có rất nhiều nghĩa. Cái lông trắng có thể biểu tượng cho hòa bình hoặc một trạng thái tâm linh, hoặc nhiều điều khác. Chúng ta sẽ khai thác giấc mơ này.

- Tối qua tôi lại mơ giống như vậy.

- Cũng người đàn bà đó.

- Cũng người đàn bà đó, cũng những lời nói đó, cũng cái lông trắng đó.

- Có lẽ câu trả lời sẽ có khi chúng ta trở về quá khứ. Anh sẵn sàng chưa?

Anh gật đầu. Chúng tôi bắt đầu. Tôi biết Pedro có thể đạt đến cấp độ sâu vì tôi đã kiểm tra mắt anh. Tôi khuyên anh:

- Hãy thư giãn. Đừng lo lắng về những gì đến trong tâm trí. Chẳng có vấn đề gì to tát nếu hôm nay anh có thấy được điều gì hay không. Đây chỉ là cuộc thử nghiệm.

Tôi cố gắng cởi bỏ hết mọi áp lực mà anh đang bị ảnh hưởng. Tôi biết anh đang muốn tìm lại anh trai mình. Lúc tôi nói chuyện, Pedro cảm thấy thư thái hơn. Anh bắt đầu bước vào cấp độ sâu hơn. Hơi thở chậm chậm, các cơ bắp mềm mại hơn. Tôi đưa anh từ từ về lại đúng thời gian.

- Hãy trở lại bữa ăn thú vị gần đây nhất. Dùng mọi xúc cảm để nhớ lại đầy đủ. Nhìn xem ai đang ở đó với anh. Nhớ lại cảm giác của anh.

Anh làm theo, nhưng nhớ rất nhiều bữa ăn, không chỉ một. Anh đang cố gắng kiểm soát. Tôi hỏi thúc:

- Thư giãn sâu hơn. Thôi miên chỉ là hình thái của sự tập trung. Anh không hề mất kiểm soát. Anh luôn luôn giữ được. Thôi miên là tự thôi miên.

Hơi thở của anh sâu hơn. Tôi nói rằng:

- Anh luôn kiểm soát được. Nếu anh cảm thấy sợ khi đang trải nghiệm hoặc ký ức đang trở về, anh có thể bay lên khỏi nó và quan sát từ xa, giống như xem phim. Hoặc anh có thể rời bỏ khung cảnh đó và đi đến bất cứ nơi nào anh thích. Bãi biển, trong nhà anh, hoặc nơi nào anh cảm thấy an tâm. Nếu anh khó chịu, anh có thể mở mắt, anh sẽ tỉnh thức, và cảnh giác lại, nếu muốn. Tôi nói thêm:

- Đây không phải hành trình vào không gian. Đừng vương vãi bất cứ nơi đâu. Chỉ là những ký ức, giống như ký ức về những bữa ăn. Anh luôn trong tầm kiểm soát.

Anh lướt đi. Tôi đưa anh về lại thời thơ ấu, anh cười toe toét, nói:

- Tôi nhìn thấy bầy chó và ngựa trong nông trại. Gia đình anh sở hữu một nông trại cách thành phố vài giờ chạy xe. Họ đã dành thời gian cuối tuần và ngày lễ nghỉ ngơi ở đó.

Cả nhà đang quây quần với nhau. Người anh vẫn còn sống. Tôi giữ yên lặng một lát, để Pedro vui vẻ thêm trong ký ức này. Rồi tôi hỏi:

- Anh có sẵn sàng đi về xa hơn? - Vâng.

- Tốt. Xem thử anh có thể nhìn thấy gì trong một kiếp quá khứ.

Tôi đếm ngược từ năm xuống một. Pedro nhìn thấy mình đi xuyên qua cánh cửa nguy nga, trong một thời gian khác, một nơi khác, trong một kiếp quá khứ.

Ngay khi tôi đếm đến một, tôi nhìn thấy mắt anh hốt hoảng. Anh đang sợ hãi. Anh bắt đầu thút thít.

- Kinh khủng quá... kinh khủng quá! Họ chết hết rồi... họ chết hết rồi.

Thi thể nằm la liệt khắp nơi. Lửa đã thiêu hủy cả ngôi làng, và nhiều cái lều hình tròn lạ lùng. Chỉ có một cái lều còn nguyên vẹn, đứng yên với vẻ không thích hợp bên bờ thảm họa. Cờ đủ màu và lông chim trắng bay phất phới dưới ánh mặt trời lạnh lùng.

Ngựa, dê, trâu, bò biến mất sạch. Rõ ràng là không còn ai sống sót trong trận tàn sát này. “Những kẻ hèn nhát” từ phương Đông đã gây ra cảnh tang thương.

- Không tường thành nào, không thủ lĩnh nào bảo vệ họ khỏi tay tôi.

Pedro thề trả thù. Anh chết lặng, thất vọng, đau đớn. Qua nhiều năm kinh nghiệm, tôi biết rằng lần đầu trở về quá khứ, người ta thường hướng đến sự kiện bi thương nhất trong một kiếp quá khứ. Do những cảm xúc đối với cảnh bi thương đó ảnh hưởng quá mạnh vào tâm lý, rồi linh hồn đó mang theo từ kiếp này qua kiếp khác.

Tôi muốn biết thêm cái gì xảy ra trước thảm họa đó? Cái gì sau đó? Tôi giục anh:

- Trở lại một quãng trước trong kiếp đó. Trở lại thời gian hạnh phúc hơn. Xem anh nhớ được điều gì?

- Có nhiều lều trại hình tròn... chúng tôi là một dân tộc đầy quyền lực. Tôi vui vẻ ở đây. Pedro miêu tả dân du mục. Dân tộc chuyên săn bắn và nuôi

gia súc. Ba mẹ anh là lãnh đạo. Anh là người cưới ngựa săn bắn hùng dũng hiên ngang. Anh kể tiếp:

- Mấy con ngựa rất lanh lợi, nhỏ nhắn, đuôi lớn và dài.

Anh cưới một cô gái đẹp nhất trong bộ tộc. Hai người chơi với nhau từ nhỏ, và đã yêu nhau rất lâu rồi. Lẽ ra anh phải cưới con gái người tộc trưởng kế bên, nhưng anh cưới vì yêu. Tôi hỏi:

- Xứ đó tên là gì? Anh do dự.

- Hình như là Mông Cổ.

Tôi biết Mông Cổ có nhiều tên gọi khi Pedro sống ở đó. Ngôn ngữ của họ hoàn toàn khác biệt. Vì vậy đang ở vào thời gian đó làm sao Pedro có thể biết được nó gọi là Mông Cổ?

Bởi vì anh đang nhớ lại. Ký ức của anh thấm vào tâm trí trong kiếp hiện tại.

Quá trình này tựa như xem phim. Tâm trí hiện tại rất tỉnh táo, xem xét và bình luận. Tâm trí so sánh nhân vật và chủ đề trong phim với những nhân vật và chủ đề trong kiếp hiện tại. Cùng một thời điểm, bệnh nhân là người quan sát, nhà phê bình, nhân vật trong phim. Bệnh nhân có khả năng dùng sự hiểu biết về lịch sử, địa lý trong hiện tại để chỉ ra niên đại, nơi chốn, sự kiện. Xuyên qua bộ phim, anh có thể vẫn giữ sâu trong trạng thái bị thôi miên.

Pedro nhớ về Mông Cổ rất sống động, một nơi đã tồn tại hàng ngàn năm, nhưng anh vẫn nói bằng tiếng Anh và trả lời các câu hỏi của tôi trong lúc đang nhớ lại.

- Anh có biết tên anh không? Pedro do dự lần nữa.

- Không. Tôi không nhớ.

Có một điều nho nhỏ khác. Pedro có con. Đứa con không chỉ là niềm vui của vợ chồng anh mà còn là của ba mẹ anh và cả bộ tộc. Ba mẹ vợ đã chết vài năm trước khi họ cưới nhau. Do đó, cô không chỉ là vợ anh mà còn là con gái của ba mẹ anh.

Pedro đuối sức. Anh không muốn quay lại cảnh ngôi làng bị tàn phá nữa, đối đầu với những mảnh đau thương trong đời nên tôi đánh thức anh.

Khi ký ức của quá khứ bị thăm, tràn ngập cảm xúc, nó rất dễ trở lại lần thứ hai, có lẽ còn lần thứ ba. Mỗi lời nhắc nhở khiến cảm xúc tiêu cực nhẹ nhàng hơn, rồi bệnh nhân nhớ lại nhiều hơn. Anh ta được học hỏi thêm, vì

bức tường cảm xúc và đau thương tan biến. Tôi biết Pedro phải học hỏi nhiều hơn từ kiếp sống cổ xưa.

Pedro phải giải quyết công việc riêng tư và kinh doanh tại Miami. Chúng tôi vẫn còn thời gian để khai thác thêm về kiếp sống ở Mông Cổ. Chúng tôi cũng có thời gian cho nhiều kiếp khác nữa. Chúng tôi chưa tìm thấy anh trai. Nhưng anh lại tìm ra hàng chuỗi sự kiện mát mát đau lòng: người vợ yêu quý, đứa con, cha mẹ, cộng đồng dân tộc.

Tôi đang giúp anh hay đang khiến anh chịu đựng hơn nữa? Chỉ có thời gian mới có thể trả lời.

Sau một buổi hội thảo lần nọ, một người tham dự kể cho tôi nghe câu chuyện ly kỳ.

Lúc còn nhỏ, nếu cô đưa cánh tay thòng xuống bên giường thì có một cánh tay khác trĩu mền nắm tay cô. Cô tin chắc là mình không sợ gì cả. Cô luôn cảm thấy dễ chịu khi được nắm tay. Dĩ nhiên là không hề có vật gì nằm dưới giường cô.

Khi cô lớn lên, đôi tay vẫn còn đó. Cô lấy chồng nhưng không bao giờ kể với chồng về điều này, vì có vẻ trẻ con quá.

Khi cô mang thai đứa con đầu, đôi tay biến mất. Cô cảm thấy nhớ cảm giác đó. Không còn đôi tay nào nắm tay cô theo cách yêu mền đó.

Cô sinh được bé gái xinh xắn. Sau khi sinh một lát, trong lúc hai mẹ con đang nằm trên giường, cô chạm vào đứa con, một cảm giác thân quen cũ đột ngột xuất hiện tràn ngập tâm hồn và thân thể cô. Người bảo vệ đã trở lại. Cô òa khóc trong hạnh phúc. Một tình yêu tràn ngập và mối liên hệ mà cô biết đã hiện hữu rất xa ngoài thân thể vật chất.

---o0o---

Chương 07

Em là thiếu nữ,

Đã từng rời bỏ trái đất đáng ghét này. Hãy nói thật đi em,

Chúng tôi có được đón tiếp em lần nữa không? Em là tuổi trẻ thanh xuân ngọt ngào?... Hay thiên thần được đưa xuống trần gian?

Hay là sinh vật có đôi cánh vàng, Tự nhận mình là kẻ yếu đuối,

Đến đây từ cõi xa xăm,

Rồi chỉ một thoáng thôi lại bay nhanh trở về, Như thể chỉ rằng loài sinh vật trên trái đất

*Được thiên đường sinh ra;
Bằng cách đó em đã đốt cháy tim ta,
Khinh thường thế gian nhớp nhúa, Và khao khát bước lên thiên đường?*

Jonh Milton.

Elizabeth có vẻ bớt buồn khi cô trở lại phòng khám vào kỳ hẹn thứ ba. Đôi mắt cô tinh nhanh hơn.

- Tôi thấy sáng sủa hơn... tự do hơn... Cô kể lại.

Trong một thoáng ký ức ngắn ngủi mà đứa bé trai bị sóng quét khỏi con tàu ở kiếp xưa đã bắt đầu quét đi một phần nỗi sợ hãi hiện tại của cô. Không chỉ là nỗi sợ nước, bóng tối, nhưng sâu sắc hơn và nguyên nhân của nỗi sợ là sợ chết và tuyệt chủng.

Cô, đứa bé trai đã chết, nhưng bây giờ cô, đang sống là Elizabeth. Ở mức độ tâm thức, nỗi buồn của cô đã giảm bớt vì cô biết rằng cô đã từng sống và sẽ sống mãi. Chết không phải là điểm cuối cùng.

Nếu cô có thể quay trở về nữa, làm tươi mới lại, trong một thân thể mới, thì những người thân yêu của cô cũng có thể làm như vậy. Tất cả chúng ta cũng đều có thể tái sinh để đương đầu với những khó khăn, hay thưởng thức niềm vui của chiến thắng, và đối phó với cả những bi kịch trong cuộc sống trên trái đất này.

Elizabeth chìm sâu vào trạng thái thôi miên nhanh chóng. Khoảng vài phút, đôi mắt cô đảo qua đảo lại dưới mi mắt khi cô thu thập khung cảnh cổ xưa.

- Bãi cát thật đẹp.

Cô bắt đầu gọi lại một kiếp sống của dân da đỏ miền Nam, có lẽ tại bờ Tây của Florida.

- Trắng quá... hầu như luôn là màu hồng...

đẹp như đường cát.

Cô ngừng lại một chút.

- Mặt trời đang lặn về phía bên kia biển. Hướng Đông là những đầm lầy rộng lớn với muôn ngàn chim thú. Có rất nhiều ốc đảo nhỏ giữa đầm lầy và biển. Cá nhiều vô kể. Chúng tôi cùng bắt cá trên những nhánh sông và giữa các ốc đảo.

Cô lại ngừng, rồi tiếp tục kể:

- Chúng tôi sống trong an bình. Cuộc đời tôi thật hạnh phúc. Gia đình tôi là một đại gia đình. Dường như tôi có liên quan đến nhiều thứ trong làng. Tôi biết về cây cỏ, gốc rễ, thuốc men... Tôi có thể làm thuốc từ cây lá... Tôi biết trị bệnh...

Trong nền văn hóa của dân da đỏ, không có hình phạt do dùng thuốc trị bệnh cho cả thân thể và tâm trí. Thay vì bị gọi là phù thủy có nguy cơ bị dìm, bị thiêu sống, thầy thuốc thì được kính trọng và tôn quý hơn.

Tôi đưa cô đi xa hơn trong kiếp đó, nhưng không có cảnh bi thương nào nổi lên. Kiếp sống đó hoàn toàn đầy đủ, yên lành. Cô chết già, trong vòng vây của cả làng.

- Ít có người buồn vì tôi chết, thậm chí hầu như cả làng đều ở đó.

Cô ghi nhận điều này khi linh hồn cô bay bổng trên thi thể và cô quan sát chung quanh.

Cô cũng chẳng hề thất vọng vì có ít người buồn. Họ tôn kính và chăm sóc cô nhiều hơn, cả thi thể và linh hồn, chỉ không buồn mà thôi. Cô giải thích:

- Chúng tôi không khóc than cho cái chết, vì chúng tôi biết linh hồn bất diệt. Nó quay trở lại kiếp người nếu nghiệp lực bắt buộc. Đôi khi do kiểm tra kỹ lưỡng một thân thể mới, sự xác nhận của thân thể trước đó có thể được biết đến.

Cô suy ngẫm về khái niệm này một lát, rồi kể chi tiết:

- Chúng tôi tìm kiếm những cái bót, nơi mà những vết sẹo từng để lại, và tìm ra những dấu hiệu khác. Tương tự như vậy, chúng tôi cũng không ăn mừng lúc được sinh... thậm chí có thể tốt hơn khi thấy linh hồn cũ trở lại.

Cô loay hoay tìm từ thích hợp để giải thích khái niệm này.

Rồi cô kết luận:

- Dù là trái đất rất đẹp, liên tục chứng minh sự hài hòa, kết nối giữa muôn loài... đó là bài học vĩ đại... cuộc đời ở đây nhiều nỗi khó khăn. Với những linh hồn cao cả hơn thì không hề có bệnh tật, đau thương, đổ vỡ... Không có hoài bão hay cạnh tranh, không có thù ghét hay sợ hãi, không có kẻ thù... Chỉ có hòa bình và yên lành. Do đó, những linh hồn nhỏ bé, bị quay trở lại, không thể vui vẻ rời bỏ một nơi như vậy. Rất sai lầm là ăn mừng khi linh hồn đó đang buồn hiu. Quá ích kỷ và tàn nhẫn.

Cô nói thêm:

- Điều này cũng không có nghĩa là chúng

tôi không chào đón các linh hồn trở lại. Quan trọng là chúng tôi chứng minh được tình cảm và lòng yêu thương của mình ngay lúc dễ bị tổn thương.

Giải thích xong khái niệm tuyệt vời của cái chết mà không buồn, được sinh ra không ăn mừng, cô yên lặng nghỉ ngơi.

Một lần nữa, ở đây lại có khái niệm về luân hồi, về sự đoàn tụ trong hình thể vật chất của gia đình từ kiếp trước, của bạn bè, của những người yêu nhau. Trong mọi thời đại và trong nhiều nền văn hóa khác nhau xuyên suốt qua lịch sử, khái niệm về luân hồi xuất hiện luôn có vẻ độc lập.

Ký ức mơ hồ trong kiếp sống cổ đại hẳn đã kéo cô trở lại một kiếp ở Florida, nhắc nhở cô trong cấp độ sâu nhất về một ngôi nhà thừa tự. Có lẽ cảm giác về cát, biển, những cây cọ, những vùng đầm lầy mênh mông gợi lại ký ức tâm hồn cô, quyến rũ cô quay lại với niềm đam mê trong tiềm thức. Bởi vì kiếp sống đó hạnh phúc nhất, tràn đầy niềm vui thú hân hoan, mà trong hiện tại cô không hề có được.

Những sự khuấy động trong thời cổ đại hẳn đã đưa cô nộp đơn vào trường đại học tại Miami, hẳn đã đưa cô nhận học bổng để cô đến Miami. Đây không phải là ngẫu nhiên. Số phận yêu cầu cô phải ở đây.

Nhìn Elizabeth vẫn còn yên tĩnh nghỉ ngơi trong cái ghế tựa, tôi hỏi cô:

- Cô có mệt không? Cô trả lời trong tĩnh lặng: - Không.

- Cô có muốn khám phá một kiếp khác không? Tĩnh lặng hơn.

- Vâng.

Một lần nữa, chúng tôi du hành xuyên ngược dòng thời gian, một lần nữa cô nổi lên trong miền đất vào thời cổ đại. Elizabeth quan sát sau khi thu thập hình ảnh.

- Đây là vùng đất hoang tàn... có nhiều núi... những con đường bụi mù... những thương lái đi qua những con đường đó... đây là con đường mà thương lái đi từ Đông qua Tây...

Tôi hỏi cô để lấy chi tiết:

- Cô có biết đất nước đó không?

Tôi không thích nhét quá nhiều câu hỏi vào sự lô gích, hay vào bộ óc bên trái, một phần của tâm trí. Những câu hỏi như vậy có thể xâm phạm vào tính cấp thiết của cuộc trải nghiệm, hơn nữa, đó là bộ óc bên phải, hoặc trực giác,

hoặc chức năng. Nhưng Elizabeth không chìm sâu trong trạng thái hôn mê. Cô có thể trả lời các câu hỏi và vẫn tiếp tục với những kinh nghiệm sống động trong cảnh tượng đó. Chi tiết cũng rất quan trọng.

Cô trả lời hơi do dự:

- Tôi nghĩ là Ấn Độ. Cô nói thêm:

- Có lẽ miền Tây Ấn Độ. Tôi không nhìn thấy rõ biên giới. Chúng tôi sống trên những ngọn núi, có nhiều người qua đường và các thương lái phải đi băng qua đó.

Rồi cô quay về cảnh tượng đó.

- Cô có nhìn thấy mình không?

- Vâng. Tôi là cô gái... khoảng mười lăm tuổi. Da tôi đen, tóc tôi cũng đen. Quần áo tôi rất dơ. Tôi làm việc trong chuồng ngựa... chăm sóc ngựa và la... chúng tôi rất nghèo. Thời tiết lạnh giá. Tay tôi tê cứng khi làm việc này.

Gương mặt nhăn nhúm, Elizabeth xiết đôi bàn tay lại.

Cô gái nhỏ này thông minh nhưng thất học. Cuộc sống khó khăn cùng cực. Những kẻ thương buôn thường hành hạ cô, thỉnh thoảng cho một ít tiền. Gia đình cô không thể bảo bọc che chở cô. Đói và lạnh luôn luôn quấy phá cuộc đời cô. Duy có một điểm sáng trong đời cô gái nhỏ.

- Có một thương buôn trẻ tuổi thường xuyên ghé qua cùng cha anh ấy và nhiều người khác. Anh ấy yêu tôi. Anh rất vui nhộn và lịch lãm. Chúng tôi vui đùa với nhau. Tôi mong anh ở lại để chúng tôi được gần gũi bên nhau mãi.

Điều này không thể xảy ra. Cô chết năm mười sáu tuổi. Thi thể cô xác xơ. Những năm tháng nghèo khổ, và thời tiết khắc nghiệt, nhanh chóng đẩy cô đến cái chết vì bệnh phổi. Gia đình đứng chung quanh thi thể cô.

Khi chúng tôi ôn lại kiếp sống ngắn ngủi này, Elizabeth không buồn. Cô đã học được bài học quan trọng. Cô nói dịu dàng:

- Tình yêu là năng lực mãnh liệt nhất trên đời. Tình yêu vẫn luôn đơm hoa, kết trái, thậm chí trong đất lạnh hay trong tình trạng tồi tệ nhất. Nó tồn tại khắp nơi, và bất diệt. Tình yêu là cánh hoa trong cả bốn mùa.

Khuôn mặt cô rạng rỡ với nụ cười tươi tắn.

Một bệnh nhân của tôi là luật sư, thuộc đạo Thiên Chúa, đã từng trở về một kiếp sống ở Châu Âu cuối thời Trung cổ. Anh nhớ lại cái chết của mình trong kiếp đó, một kiếp sống đầy tham lam, bạo lực, lừa dối. Anh nhận thức được rằng có vài nét này vẫn còn tồn tại trong kiếp hiện tại của anh.

Khi nằm tựa vào cái ghế da bành trong phòng khám của tôi, anh thấy mình đang bay lơ lửng trên thi thể của thời Trung cổ. Bỗng nhiên anh thấy mình đang đứng giữa địa ngục, giữa những ngọn lửa và quỷ sứ. Điều này làm tôi ngạc nhiên. Mặc dù tôi đã đổi mặt với hàng ngàn cái chết trong quá khứ của bệnh nhân, không có người nào đã từng trải nghiệm dưới địa ngục. Hầu hết bao giờ con người cũng tìm thấy chính mình bị kéo theo một ánh sáng diệu kỳ, ánh sáng làm mới và truyền sinh lực lại cho linh hồn. Nhưng địa ngục?

Tôi mong chờ điều gì đó xảy ra, nhưng anh kể lại rằng không ai quan tâm đến anh. Anh cũng đang chờ. Nhiều phút trôi qua. Cuối cùng thì có một bóng hình linh hồn mà anh nhận ra là Chúa Jesus xuất hiện và bước đến phía anh. Đây là người đầu tiên để ý đến anh. Jesus nói với anh:

- Con không nhận ra đây chỉ là ảo tưởng sao? Chỉ có tình yêu mới là thật!

Rồi các ngọn lửa và quỷ sứ biến mất lập tức, để lộ ra ánh sáng tuyệt vời ở đó, mà anh không nhìn thấy, giấu sau ảo tưởng.

Đôi khi chúng ta đạt được cái ta mong đợi, nhưng nó không thật.

---o0o---

Chương 08

Điều bí mật của thế gian là mọi vật đều tồn tại và không bao giờ chết, chỉ nơi nghỉ một lát rồi sau đó lại quay về. Không có cái chết, con người giả vờ chết, chịu đựng đám tang giả và những lời cáo phó tang thương. Nơi đó họ đứng nhìn ra cửa sổ, bình thản an lành, cải trang thành cái mới lạ nào đó.

Ralph Waldo Emerson.

Cả Pedro và tôi đều cần học hỏi thêm về nguyên nhân nằm dưới sự tuyệt vọng của anh, điều gì đó đau buồn sâu sắc hơn cái chết bi thảm của người anh. Chúng tôi cần hiểu rõ hơn về những mối quan hệ bề ngoài. Phải chăng những lời chỉ trích không ngừng của mẹ anh, và chuyện phá thai ngăn chặn tình yêu của anh? Hoặc anh chưa gặp đúng người?

Quá trình quay về giống như khoan tìm giếng dầu. Bạn không thể biết nơi nào có dầu. Nhưng càng đi sâu hơn, bạn sẽ có nhiều cơ may hơn.

Hôm nay chúng tôi đi sâu hơn.

Chỉ vào lúc gần đây, Pedro mới dần nhớ lại những kiếp quá khứ. Thường xuyên vào lúc đầu, những kiếp sống đó hiện lên ngay điềm bi thảm nhất. Lần này cũng vậy.

- Tôi là người lính Anh... tôi nghĩ vậy. Pedro quan sát.

- Nhiều người trong chúng tôi được đưa đến đây bằng tàu để chiếm đoạt pháo đài của địch. Nó quá lớn, tường rào cao ngất và rất dày. Chúng lấp cảng bằng những tảng đá lớn. Chúng tôi phải tìm ra con đường vào đó.

Anh trở nên yên lặng khi cuộc xâm chiếm bị hoãn lại. Tôi đề nghị:

- Đi tới vào đúng thời điềm. Xem thử cái gì xảy ra sau đó.

Tôi gõ trên trán anh ba cái để hướng anh tập trung và lấp đi khoảng cách thời gian.

- Chúng tôi vượt qua các tầng đá và chọc thủng pháo đài.

Anh bắt đầu rên rỉ và toát mồ hôi.

- Địa đạo nhỏ xíu... chúng tôi chạy xuyên qua đó mà không biết mình đi đâu... những con đường hầm này hẹp và thấp. Chúng tôi phải đi thành hàng một, vừa cúi gập người vừa chạy.

Mồ hôi của anh đổ như tắm. Anh thở nhanh, có vẻ thất vọng hoàn toàn.

- Tôi nhìn thấy cánh cửa nhỏ xíu ở phía trước... chúng tôi chạy xuyên qua đó.

Bỗng nhiên anh nhăn mặt kêu lên:

- Ôi trời! Đám Tây Ban Nha đã đứng chờ sẵn ngoài cửa. Chúng nó giết sạch từng người một, khi chúng tôi chạy qua... chúng đâm tôi một nhát!

Anh co người ôm lấy cổ. Hơi thở anh còn nhanh hơn. Anh nắm tay trong không khí, mồ hôi tuôn ướt áo.

Rồi đột nhiên sự chuyển động dừng lại. Hơi thở trở lại đều đặn, anh đã bình tĩnh. Khi tôi lau mồ hôi trên trán, trên mặt anh bằng khăn giấy, thì mồ hôi cũng biến mất.

Anh tuyên bố:

- Tôi bay lơ lửng trên thân thể mình. Tôi đã rời bỏ kiếp sống đó... quá nhiều thi thể... máu me ở dưới đó... nhưng bây giờ tôi đã bay lên cao.

Anh bay trong yên lặng một lát. Tôi chỉ dẫn:

- Ôn lại kiếp đó ra sao. Anh đã học hỏi được gì? Bài học đó là gì?

Anh suy ngẫm câu hỏi từ một viễn cảnh cao hơn.

- Tôi rút ra kinh nghiệm rằng bạo lực là sự vô minh ngu dốt. Tôi chết một cách vô nghĩa, xa nhà, xa những người thân yêu. Tôi chết vì lòng tham của kẻ khác. Người Anh và Tây Ban Nha đều ngu dại, giết nhau vì vàng trên mảnh đất xa xôi. Ăn cắp vàng của kẻ khác và giết nhau vì nó. Lòng tham và bạo lực đã giết họ... bọn họ đã quên đi lòng yêu thương.

Anh lại yên lặng. Tôi để anh nghỉ ngơi, và để mình suy nghiệm bài học này. Tôi cũng trầm tư bài học của Pedro. Hơn nhiều thế kỷ từ cái chết vô nghĩa của Pedro trong pháo đài xa xôi, cách trở với gia đình ở nước Anh, vàng thay đổi thành đồng đô la, bảng Anh, đồng yên, đồng Peso, nhưng chúng ta vẫn giết nhau vì nó. Thật ra, điều này đã đi xuyên suốt qua lịch sử. Qua nhiều thế kỷ, chúng ta chẳng rút được kinh nghiệm là bao. Chúng ta còn cần gây ra đau khổ biết bao nhiêu nữa, trước khi nhớ lại lòng yêu thương?

Đầu Pedro từ từ di chuyển bên này qua bên kia thành ghế. Anh nở nụ cười ngộ nghĩnh. Anh tự ý đi vào một kiếp khác, gần đây hơn. Pedro đã từng nhớ lại nhiều kiếp, trải nghiệm trong thị giác của anh đặc biệt rất sống động. Tôi hỏi:

- Anh đang trải qua cái gì đó? Anh quan sát.

- Tôi là phụ nữ... khá đẹp. Tóc tôi màu vàng, dài óng ả... da tôi tái nhợt.

Với đôi mắt to xanh lơ, quần áo tao nhã, Pedro là cô gái điểm hạng sang được ưa chuộng sau Thế Chiến Thứ Nhất tại Đức. Mặc dù đất nước bị bao vây chặt bởi cơn lạn phát phi mã, người giàu vẫn có tiền để cô phục vụ.

Pedro khó nhớ cái tên của người đàn bà đó. Anh nói:

- Hình như là Magda.

Tôi không muốn làm anh bối rối qua cách đánh giá bằng thị giác. Magda nói rất hãnh diện:

- Tôi rất thành công trong việc này. Tôi được nhiều chính khách, nhà quân sự, nhà tài phiệt tin cậy.

Dường như cô có một chút vô vọng khi nhớ thêm nữa.

- Tất cả bọn họ đều mê mẩn tôi. Tôi luôn biết mình nên làm gì.

Magda có một giọng ca xuất sắc, và thường xuyên biểu diễn trong các bộ đàm lồng lầy. Cô biết cách lôi kéo đàn ông, có lẽ là do cô đã có nhiều kiếp làm đàn ông. Tôi chỉ suy nghĩ mà không nói ra.

Rồi giọng Pedro thấp xuống như thì thầm:

- Họ bị tôi điều khiển... tôi có thể khiến họ thay đổi quyết định... họ làm vì tôi.

Cô đã gây ấn tượng và điều khiển được những người đầy quyền lực. Cô tiếp tục nói với vẻ tiếc nuối:

- Tôi biết rõ hơn họ. Tôi dạy “họ” về chính trị! Magda thích thú trong quyền lực và mưu đồ chính trị. Tuy nhiên quyền lực chính trị của cô là gián tiếp, phải được thấm qua đàn ông, và điều này làm cô nản lòng. Trong một kiếp tới, có lẽ Pedro không cần trung gian.

Một thanh niên đặc biệt khác hẳn đám người còn lại.

- Anh ấy thông minh, nghiêm túc hơn người khác. Magda quan sát.

- Tóc anh màu nâu, mắt anh xanh thẳm... anh rất say mê với mọi thứ anh làm! Chúng tôi dành nhiều thời gian chỉ để nói chuyện. Tôi cũng tin rằng chúng tôi yêu nhau.

Pedro không nhận ra anh ta là ai trong kiếp hiện tại. Anh có vẻ buồn, và mắt ngân lệ.

- Tôi bỏ anh ấy để chạy theo một người khác... già hơn, quyền lực và giàu có hơn. Ông này muốn độc chiếm tôi... tôi không nghe theo lời trái tim. Tôi đã quá lắm. Tôi đã làm anh đau đớn quá đỗi. Anh không bao giờ tha thứ cho tôi... anh không hiểu.

Magda tìm kiếm sự an toàn và quyền lực từ bên ngoài, ưu tiên cho khả năng này hơn tình yêu, thực chất của sự an toàn và sức mạnh. Rõ ràng quyết định của Magda là một trong những dấu ấn cho bước ngoặt của cuộc đời, một ngã ba đường. Một lần chọn lựa, một đời hối tiếc.

Người tình già của cô mất quyền lực khi chính trị của Đức quay ngoắt sang các đảng phái mới đầy bạo động, rồi ông ta bỏ rơi cô. Magda đã bật tắt dấu vết người yêu trẻ đầy đam mê. Rồi sau đó cô bị bệnh mãn tính về đường sinh dục, có lẽ là bệnh giang mai. Cô đau buồn và không có ý chí để chống lại căn bệnh đang hoành hành.

Tôi thúc giục:

- Đi đến cuối cuộc đời đó, nhìn xem cái gì xảy ra, xem ai đang ở chung quanh.

- Tôi đang nằm trên cái giường cũ kỹ... trong bệnh viện dành cho người nghèo. Có rất nhiều người bệnh rên rỉ... người nghèo nhất.

Hắn đây là cảnh địa ngục!

- Cô có nhìn thấy chính mình?

- Thân thể tôi thật lố bịch.

- Chung quanh có bác sĩ, y tá không? Cô trả lời cay đắng:

- Họ ở đó, nhưng chẳng ai thèm để ý đến tôi... Họ chẳng buồn một chút nào. Họ không chấp nhận lối sống của tôi. Họ đang trừng phạt tôi.

Một cuộc đời của sắc đẹp, quyền lực, mưu mô đã kết thúc trong bi thảm. Cô bay bổng khỏi thi thể, rồi cuối cùng cũng tự do. Cô nói thêm:

- Bây giờ thì tôi cảm thấy quá bình yên. Tôi chỉ muốn nghỉ ngơi.

Pedro yên lặng trong cái ghế bành. Chúng tôi có thể ôn lại bài học trong kiếp đó vào dịp khác. Anh đang đuối sức, và tôi đánh thức anh.

Bệnh mãn tính ở cổ và vai trái của Pedro biến mất vài tuần sau đó. Bác sĩ điều trị cho anh không bao giờ tìm thấy triệu chứng của căn bệnh. Dĩ nhiên họ không thể nghĩ rằng đó là nguyên nhân của vết kiếm đâm chí mạng từ nhiều thế kỷ qua.

Tôi luôn kinh ngạc bởi nhiều người có tầm nhìn hạn hẹp. Tôi có nhiều người quen hàng ngày ám ảnh về sự giáo dục con cái họ: trường nào có sự chăm sóc tốt nhất, trường công khác trường tư, các buổi ngoại khóa là hiệu quả nhất, làm sao để tăng tối đa điểm số và hoạt động ngoại khóa để giúp trẻ có lợi thế vào đại học đó, vào trường học đó, và nhiều cái vô tận. Rồi cái vòng lẩn quẩn đó sẽ bắt đầu với con cháu họ.

Nhưng họ cho rằng thế giới này sẽ có lúc bị đóng băng, rằng tương lai sẽ là bản sao của hiện tại.

Nếu chúng ta cứ phá rừng, hủy hoại tầng ô-zon thì con cháu chúng ta sẽ thở bằng cái gì trong hai mươi, ba mươi năm nữa? Nếu chúng ta làm ô nhiễm nguồn nước, nguồn thực phẩm, thì chúng ta sẽ ăn gì đây? Nếu chúng ta cứ tiếp tục làm ngơ trước những chất thải độc hại, và đun nóng trái đất này bằng hiệu ứng nhà kính thì chúng ta sẽ sống ở đâu? Như vậy, con cháu của chúng ta sẽ bị tổn thương vì chúng sẽ là những cư dân không thể tránh khỏi

trên hành tinh này. Hãy suy xét về điều này. Nếu chúng ta đầu thai trở lại thành con cháu đó.

Vậy thì tại sao chúng ta cứ phải lo lắng về trường học, về điểm số, khi mà không chắc có một thế giới tồn tại cho con cháu của chúng ta?

Tại sao con người cứ bị ám ảnh về chuyện sống thọ? Tại sao cứ phải ép sống thêm vài năm bất hạnh nữa? Tại sao cứ phải bận tâm về bệnh tật, về những bài thể dục, vân vân và vân vân?

Có ý nghĩa nhiều không nếu chúng ta sống vui vẻ, trọn vẹn, yêu và được yêu, hơn là lo lắng về tình trạng sức khỏe, về tương lai không biết trước? Nếu không có tương lai thì sao? Nếu cái chết là sự giải thoát để đi đến niềm vui lớn thì sao?

Tôi không nói rằng chúng ta lờ đi thân thể mình, cũng không nói rằng hút thuốc, uống rượu, béo phì là tốt. Tình trạng này là nguyên nhân gây đau khổ, bệnh tật. Chỉ có điều là chúng ta không nên lo lắng quá nhiều về tương lai. Hãy tìm niềm vui cho hôm nay.

---o0o---

Chương 09

Càng nhớ về quá khứ, tôi càng vô ý nhắc đến kinh nghiệm về tình trạng tồn tại trước đây. Tôi đã sống ở Judea cách nay mười tám thế kỷ, nhưng tôi không hề biết rằng Chúa đã sống vào thời đại của tôi. Các vị sao đã nhìn tôi khi tôi là tên chăn cừu tại Assyria, bây giờ các vị sao đó đang nhìn tôi là người ở NewEngland.

Henry David Thoreau

Hai tuần đã trôi qua giữa kỳ hẹn của Elizabeth vì cô phải đi công tác xa. Đây cũng là công việc thường xuyên của cô. Nụ cười duyên dáng khi cô kết thúc buổi trị liệu cuối đã tàn phai. Một lần nữa, sự thật và sự đè nén mỗi ngày lại gây ra thiệt hại.

Cô vẫn còn hẹn để tiếp tục chuyến du hành trở về quá khứ. Cô nhớ lại những sự kiện quan trọng và những bài học từ nhiều kiếp khác. Cô đã trải qua một thoáng hạnh phúc và hy vọng.

Cô còn muốn thêm nữa.

Cô nhanh chóng đi sâu vào tình trạng bị thôi miên. Elizabeth nhớ về những viên đá của thành Jerusalem với những màu sắc đặc biệt, thường thay đổi theo ánh sáng của ngày hoặc đêm. Có lúc vàng, có lúc nhuộm hồng hoặc be. Nhưng chúng luôn luôn trở lại màu vàng. Cô nhớ lại thị trấn của cô gần

thành Jerusalem, nhớ lại những con đường toàn là đá và bụi bặm, nhà cửa, dân cư, quần áo, tập tục, vườn nho, cây vả, cánh đồng trồng cây lanh và lúa mì. Nước lấy từ cái giếng xuôi theo đường. Cây sồi, cây lựu mọc quanh giếng. Đây là thời đại của Palestine (như nó luôn có vẻ là vậy) với niềm tin tôn giáo mãnh liệt và hoạt động tâm linh, với đôi mắt, luôn luôn hy vọng, với những khó khăn chông chát của thời đại, với cuộc sống đói nghèo, và bị đàn áp bởi những kẻ xâm chiếm thuộc thành La Mã.

Cô nhớ cha cô tên là Eli, thợ gốm, làm việc tại nhà. Ông lấy nước giếng, làm ra chậu, bình, nồi và nhiều vật dụng khác để gia đình và dân làng xài, còn bán được ở thành Jerusalem. Đôi khi cũng có thương buôn và nhiều người đi ngang qua làng mua những cái chậu bình đó. Elizabeth miêu tả chi tiết về đời sống trong ngôi làng bé nhỏ đó. Tên cô là Miriam. Cô sống hạnh phúc vui vẻ dù trong giai đoạn hỗn loạn. Cuộc đời cô thay đổi mãi mãi khi sự hỗn loạn lan nhanh đến làng cô.

Chúng tôi đi xa hơn đến sự kiện đáng ghi nhớ trong kiếp đó: cái chết bất ngờ của cha cô dưới tay những tên lính La Mã. Những tên lính này thường xuyên tra tấn những người Cơ đốc giáo sống tại Palestine vào thời đó. Chúng luôn nghĩ ra những trò chơi tàn bạo chỉ để giải trí. Một trong những trò chơi này rõ ràng đã giết chết người cha yêu quý của Miriam.

Đầu tiên những tên lính trói chung quanh mắt cá chân Eli, rồi một tên lính cỡi ngựa kéo đi. Sau một phút bắt tận con ngựa dừng lại. Thi thể của cha cô xác xơ, nhưng ông đã vượt qua thử thách. Đứa con gái hốt hoảng của ông có thể nghe những tên lính la hét reo hò.

Chúng không bỏ qua cho ông. Hai tên lính quấn dây thừng chung quanh ngực chúng, rồi bắt đầu bước đi vênh vác như thể chúng là ngựa. Cha cô lão đảo, đầu ông va vào đá. Ông bị thương gần chết. Những tên lính bỏ ông lại trên con đường bản thủ.

Sự vô nghĩa của nó tăng thêm nỗi thống khổ đau đớn của cô, làm tăng thêm nỗi oán thù cay đắng, thất vọng cho cái chết tàn khốc của cha cô. Chỉ vì trò chơi thể thao của những tên lính đó. Thậm chí chúng còn không biết cha cô là ai. Chúng không có cảm xúc như cha cô, khi cô bị đứt tay chảy máu, ông luôn dịu dàng băng bó vết thương. Chúng chưa hề sống một phút nào với người đàn ông dịu dàng khả ái này.

Trong vài phút đầy kinh hoàng, chúng đã kết thúc một cuộc sống tuyệt vời, và làm dâng trào nỗi đau khổ cho Miriam nhiều năm còn lại, nỗi đau không bao giờ được chữa lành, sự mất mát không bao giờ được thay thế, một lỗ hổng không bao giờ được trám lại. Chỉ vì trò đùa. Sự vô nghĩa xúc phạm cô, những giọt nước mắt hận thù cùng hòa vào những giọt nước mắt của nỗi

đau. Cô ngất ngư lên xuống trên con đường đất bê bết máu. Cô ôm đầu cha cô vào lòng. Ông không nói được nữa. Máu trào ra từ khóe miệng ông. Cô có thể nghe tiếng ông ọc trên lồng ngực ông khi ông cố thở. Cái chết đang tới gần. Ánh sáng trong mắt ông dần dần lịm tắt, cuộc đời chấm dứt.

- Con thương cha lắm, cha ơi!

Cô thăm thì nhẹ nhàng bên tai ông:

- Con luôn luôn yêu thương cha, cha ơi!

Đôi mắt ông lờ mờ nhìn lại, nhấp nháy như hiểu rằng đây là lần cuối hai cha con bên nhau.

Cô vẫn ngất ngư. Mặt trời đang lặn ở phương trời. Gia đình cô và dân làng nhẹ nhàng gỡ xác ông ra khỏi người cô để chuẩn bị đem chôn. Trong tâm trí, cô vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt ông. Cô chắc chắn ông hiểu hết.

Tôi yên lặng, ngồi bất động bởi nỗi thất vọng của Elizabeth. Tôi nhìn thấy băng ghi âm đã ngừng. Tôi thay lại băng mới và nhấn nút thu tiếp.

Tâm trí tôi nối kết lại nỗi buồn trong hiện tại của cô với kiếp sống ở Palestine cách đây gần hai ngàn năm. Có phải đây là trường hợp khác trong đó nỗi đau buồn xa xưa trộn lẫn với nỗi đau buồn trong hiện tại? Có lẽ một cuộc trải nghiệm tái sinh và biết rằng có một kiếp sống sau khi chết sẽ chữa lành nỗi u sầu này?

Tôi quay lại chú ý Elizabeth.

- Di chuyển lên phía trước, đến những sự kiện tiếp theo trong kiếp sống đó. - Không có gì. - Ý cô là sao?

- Không có gì đáng kể xảy ra. Tôi có thể nhìn tiếp theo... nhưng không có gì xảy ra.

- Không có gì hết?

Cô nhắc lại một cách kiên nhẫn: - Vâng, không có gì.

- Cô có lấy chồng không?

- Không. Tôi không sống lâu. Tôi không quan tâm về cuộc sống. Tôi không lo cho bản thân mình nhiều.

Cái chết của cha đã ảnh hưởng sâu sắc đến cô, đưa đến một nỗi thất vọng quá mức đến nỗi cô cũng chết sớm. Elizabeth tuyên bố:

- Tôi đã lìa khỏi xác.

- Cô đang trải nghiệm?
- Tôi đang bay... bay lơ lửng.

Giọng nói cô nhỏ dần rồi tắt ngấm.

Cô bắt đầu kể lại, nhưng từ ngữ không phải của cô. Giọng nói âm hơn, rất mạnh mẽ. Elizabeth có thể làm những gì mà Catherine và vài bệnh nhân của tôi đã làm. Cô có thể truyền đạt lại những lời nhắn nhủ và thông tin từ những vị thầy, những sinh vật ưu tú, không hiện thân.

Tôi có thể thấu triệt những lời nhắn nhủ tương tự như vậy khi tôi ngồi thiền. Tuy nhiên những câu nói này luôn có vẻ đầy đủ ý nghĩa hơn những câu nói mà bệnh nhân tôi truyền đạt lại. Tôi hiểu mình phải phát triển sự tự tin trong khả năng nghe, nhận, và thấu triệt những ý niệm tương tự từ những lời nhắn nhủ tương tự. Giọng nói vang lên:

“Hãy nhớ rằng anh luôn được yêu thương. Anh luôn được bảo vệ, và không bao giờ cô đơn. Anh cũng là một sinh vật ưu tú. Anh không bao giờ bị lãng quên. Anh không thuộc về thân thể, đầu óc hay tâm trí của anh. Anh là một linh hồn. Tất cả anh phải làm là thức tỉnh lại ký ức. Linh hồn không hề bị giới hạn, không giới hạn trong thân thể vật chất, không giới hạn sự thông thái.”

“Năng lực dao động của linh hồn rất chậm để nhiều môi trường dày đặc hơn như bình diện ba chiều của anh có thể trải nghiệm, tác động vào linh hồn để làm trong sạch, để chuyển hóa đến những thân thể dày đặc. Dày đặc nhất vẫn là trạng thái thân thể vật chất. Tỷ lệ dao động chậm nhất. Thời gian xuất hiện nhanh hơn trong trạng thái này vì nó liên quan đảo chiều đến tỷ lệ dao động. Khi tỷ lệ dao động tăng nhanh, thời gian chậm lại. Đây là cách có thể khó chọn lựa một thân thể phù hợp, thời gian phù hợp để trở lại trạng thái thân thể vật chất. Vì sự chênh lệch thời gian, có khi bị lỡ cơ hội. Có nhiều cấp độ nhận thức, nhiều trạng thái dao động. Chẳng có gì quan trọng vì anh đã biết rõ về tất cả các cấp độ.”

“Cấp độ đầu tiên trong bảy cấp độ rất quan trọng với anh. Nó quan trọng để trải nghiệm trên bình diện tư tưởng đầu tiên hơn là chiết ra, làm cho thông thái các bình diện cao hơn. Từ từ, anh sẽ trải qua tất cả. Bản phận của anh là truyền đạt kinh nghiệm – để hoàn thành điều đó, niềm tin, lòng thành, sự chuyển hóa phải đưa vào kinh nghiệm để bài học tốt hơn, vì kinh nghiệm vượt quá lòng tin. Dạy họ kinh nghiệm. Dứt bỏ nỗi sợ hãi của họ. Dạy họ lòng yêu thương, giúp đỡ lẫn nhau. Điều này bao gồm ý chí tự nguyện của những người khác. Nhưng để thấu hiểu lòng yêu thương, lòng cảm thông,

giúp đỡ người khác – đây là điều anh phải làm trên bình diện tư tưởng của anh.”

“Con người luôn cho rằng mình là sinh vật duy nhất. Không phải vậy. Có nhiều thế giới khác, nhiều cõi khác, nhiều linh hồn hơn là những cơ thể vật chất. Cũng vậy, linh hồn có thể tách ra nếu nó muốn và cùng một lúc, nó có nhiều kinh nghiệm khác nhau. Điều này có khả năng nhưng đòi hỏi một cấp độ phát triển chưa đạt được. Dần dần họ sẽ thấy rằng, giống kim tự tháp, chỉ có duy nhất một linh hồn. Tất cả kinh nghiệm đều được chia sẻ cùng một lúc.

Nhưng không phải bây giờ.”

“Khi anh nhìn vào mắt người khác, bất cứ người nào, anh sẽ nhìn ra chính linh hồn mình. Rồi anh sẽ biết rằng anh đã đạt đến một cấp độ khác của ý thức. Về ý nghĩa này, sự đầu thai không tồn tại, mọi sự sống, mọi kinh nghiệm đều xảy ra cùng một lúc. Nhưng trong thế giới ba chiều, sự đầu thai là thật như thời gian trôi đi vô tận, như núi, như đại dương. Nó là năng lực cũng giống như năng lực khác, và tính chất thực của nó lệ thuộc vào người lãnh hội. Miễn là người lãnh hội nhận ra thân thể vật chất, vật thể rắn thì sự đầu thai là thật đối với họ. Năng lực này bao gồm ánh sáng, tình yêu, và sự hiểu biết. Việc áp dụng sự hiểu biết này theo cách yêu thương là khôn ngoan. Thiếu khôn ngoan trên bình diện tư tưởng của anh khá lớn.”

Elizabeth ngừng nói. Như Catherine, cô cũng nhớ chi tiết về kiếp sống vật chất, nhưng không nhớ về lời nhắn nhủ mà cô cung cấp trong trạng thái giữa thời gian của kiếp này, kiếp khác. Cả hai đều trong một một cấp độ sâu hơn khi truyền đạt các thông tin. Rất hiếm bệnh nhân có thể đi quá sâu như vậy để chứng bệnh hay quên bị xui khiến. Như Catherine, lời nhắn nhủ mà Elizabeth mang về có thể giúp chỉnh sửa sự “thiếu khôn ngoan” trên bình diện tư tưởng của chúng ta.

Chúng ta có thể gạt hái sự thông thái nhiều hơn trước khi Elizabeth đi qua.

---o0o---

Chương 10

Tôi đã ở đây rồi,

Nhưng lúc nào, bằng cách nào, tôi không thể nói.

Tôi biết bãi cỏ trước cửa,

Một mùi hương dễ chịu ngọt ngào,

Âm thanh ánh sáng chung quanh đó.

*Em đã là của tôi trước kia.
Bao lâu rồi tôi không biết.
Khi cánh chim nhận vút lên không,
Em ngoảnh lại nhìn,
Chiếc khăn mạng rơi xuống
Tôi biết tất cả là của ngày xưa.*

...

Dante Gabriel Rossetti.

Pedro đi vào khoảng giữa của một kiếp sống khó khăn. Đôi khi, những kiếp sống khó khăn tạo cơ hội tốt nhất để học hỏi, để tiến bộ nhanh hơn theo con đường của chúng ta. Những kiếp yên lành hiếm khi cho ta cơ hội để tiến bộ. Đó là thời gian nghỉ ngơi. Điều này định rõ là không phải một kiếp sống yên lành.

Ngay lập tức Pedro cảm thấy giận dữ, anh nghiến chặt quai hàm.

- Họ bắt tôi phải đi, tôi không muốn... tôi không thích lối sống đó!

Tôi hỏi cho rõ:

- Họ bắt anh đi đâu?

- Vào tu viện... làm tu sĩ... tôi không muốn!

Anh nói chắc chắn. Anh yên lặng một lát, vẫn còn giận dữ, rồi từ từ giải thích:

- Tôi là con trai út. Họ muốn tôi làm điều này. Nhưng tôi không muốn xa cô ấy... chúng tôi yêu nhau. Nếu tôi ra đi người khác sẽ cưới cô ấy... Tôi không thể chịu nổi điều đó. Tôi sẽ chết trước!

Nhưng anh không chết. Thay vào đó, anh dần dần trở nên cam chịu điều không tránh khỏi. Anh phải chia tay với người yêu, trái tim anh tan nát, nhưng dù sao anh vẫn phải sống.

Năm tháng trôi qua.

- Giờ thì cũng không đến nỗi tệ. Cuộc sống bình yên. Tôi quán quýt với vị trụ trì, rồi tôi chịu ở lại với ông ấy.

Một thoáng yên lặng, một cái nhận dạng.

- Ông ấy là anh trai tôi... tôi biết đó là anh ấy. Chúng tôi rất thân thiết. Tôi có thể nhìn thấy trong mắt anh ấy!

Rốt cuộc thì Pedro đã tìm thấy người anh đã chết. Tôi biết nỗi đau của anh sẽ được chữa lành. Thật ra hai anh em đã sống với nhau từ trước. Và như vậy họ sẽ còn gặp lại nhau.

Năm tháng tiếp tục trôi qua. Vị trụ trì đã già.

- Ông ấy sẽ sớm bỏ tôi lại. Nhưng chúng tôi sẽ gặp nhau trên thiên đường... Chúng tôi cầu nguyện cho điều đó.

Vị trụ trì chết sớm, Pedro đau buồn.

Anh cầu nguyện, thiên định, và rồi anh cũng sắp chết. Anh bị lao phổi và ho rất nhiều. Hơi thở khó khăn. Linh hồn của người anh đứng chung quanh anh. Tôi đưa anh qua nhanh phía khác. Không cần thiết phải đau lòng nữa. Không chờ tôi hỏi về bài học trong kiếp đó, anh nói:

- Tôi học được bài học về cơn giận dữ và lòng tha thứ. Giận dữ là ngu si. Nó nhai nghiền tâm hồn ta. Cha mẹ tôi làm điều gì mà họ cho rằng tốt nhất, cho tôi và cho họ. Ông bà không hiểu được sự đam mê mãnh liệt trong lòng tôi, không hiểu rằng tôi có quyền xác định hướng đi cho đời mình, không phải cuộc đời cha mẹ mình. Ông bà rất tốt, nhưng không hiểu. Ông bà khờ dại... tôi cũng khờ dại. Tôi đã trưng dụng cuộc đời mình cho người khác. Vì vậy làm sao tôi có thể xét xử họ, hoặc giận dữ với họ khi tôi cũng như họ?

Anh lại yên lặng, rồi tiếp tục:

- Đây là lý do tại sao lòng khoan dung tha thứ lại quá quan trọng như vậy. Chúng ta làm mọi thứ mà chúng ta lại lên án người khác. Nếu chúng ta muốn được tha thứ, chúng ta phải có lòng khoan dung tha thứ trước.

Anh đang ôn lại bài học, rồi kết luận:

- Chắc hẳn tôi sẽ không gặp vị trụ trì nếu tôi đi theo con đường của tôi. Luôn luôn có sự đền bù, ân huệ, lòng tốt, nếu chúng ta tìm kiếm. Nếu tôi vẫn ôm lòng thù hận, cay đắng, phẫn nộ đời mình, hẳn là tôi đã mất đi cơ hội cho tình yêu và lòng tốt, những điều mà tôi đã tìm thấy trong tu viện.

Vẫn còn nhiều bài học nhỏ nhỏ khác. Anh nói thêm:

- Tôi hiểu được sức mạnh của lòng thành và thiên định.

Anh lại giữ yên lặng, như thể anh đang suy gẫm về bài học và ngụ ý của đời sống của vị thánh. Anh phỏng đoán:

- Có lẽ điều này tốt hơn tình yêu trai gái lãng mạn. Một tình yêu vĩ đại dành cho đấng Tối Cao và anh trai tôi.

Tôi không tin chắc, Pedro cũng vậy. Cả trăm năm trước tại Đức, linh hồn Pedro là Magda, một con người đã chọn con đường quá khác xa. Bước tiếp theo, Pedro du hành đến điểm gặp gỡ giữa tình yêu tâm linh và tình yêu lãng mạn. Nó xuất hiện ngay ký ức làm tu sĩ của anh. Anh đột ngột tuyên bố:

- Tôi đang bị kéo về một kiếp khác. Tôi phải đi. Tôi thúc giục:

- Cứ tiếp tục. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Một thoáng yên lặng.

- Tôi đang nằm trên con đường đất, đau đớn vô cùng... những tên lính ở kế bên. Chúng kéo lê tôi đi qua con đường đất và những hòn đá... Tôi sắp chết.

Anh thở hắt hên, thậm thì yếu ớt:

- Đầu và mình tôi đau đớn kinh khủng. Chúng không thèm đếm xỉa đến tôi nữa.

Phần còn lại của câu chuyện về người đàn ông nghèo chậm chậm nổi bật lên. Khi ông ta không đối phó nổi nữa thì đám lính bỏ đi. Ông có thể nhìn thấy chúng mặc đồng phục bằng da và đi giày boots. Chúng không vui. Chúng đang đùa giỡn, nhưng không cố ý giết ông. Chúng cũng không buồn. Những con người này vô dụng đối với chúng. Nói chung, trò đùa quái ác không làm chúng hài lòng.

Con gái ông chạy lại, khóc lóc thảm thiết, ôm đầu ông vào lòng. Cô bé ngất ngư, ông có thể cảm thấy cuộc đời sắp tắt vì thân thể tan rã. Xương sườn hẳn đã gãy vì ông nghe đau nhói mỗi lần thở. Ông cảm thấy máu ở khóe miệng.

Sức mạnh của ông đã biến mất nhanh chóng. Ông cố nói với con gái mình nhưng không thể. Tiếng ông ọc từ đầu đó chạy trong thân thể ông

- Con thương cha lắm, cha ơi!

Ông nghe con gái mình nói thậm thì. Ông quá yếu không thể trả lời. Ông cũng thương yêu con mình rất nhiều. Ông sẽ nhớ nó ngoài sức chịu đựng của con người. Mắt ông nhắm nghiền, cơn đau không tả xiết biến mất. Bằng cách nào đó, ông có thể nhìn thấy. Ông hoàn toàn nhẹ nhõm và tự do. Ông tự

nhìn thấy thi thể nhàu nát của mình, đầu vai ông đang nằm trong lòng con gái ông. Cô bé đang thôn thức, không hề nhận thức được bây giờ ông đã bình yên, cơn đau đã hết. Cô chỉ biết ôm thi thể ông, một thi thể không còn nắm giữ ông nữa, cô cứ ngồi ngất ngư qua lại.

Bây giờ ông có thể rời bỏ gia đình mình nếu ông muốn. Họ vẫn ổn. Họ chỉ cần nhớ rằng họ cũng sẽ bỏ lại thân thể khi đến lúc.

Ông bắt đầu nhận thức ra một luồng ánh sáng tuyệt diệu, sáng hơn và đẹp hơn cả ngàn ánh mặt trời. Tuy nhiên ông vẫn có thể nhìn thẳng vào nó. Một người nào đó đứng ánh sáng vây tay với ông. Bà ngoại ông. Bà rất trẻ, rạng rỡ và sung sức. Ông ao ước bước đến gần bà ngoại, và lập tức ông đứng kề bà ngoại và luồng ánh sáng. Tư tưởng bà chuyển qua ý thức của ông:

- Rất vui gặp lại cháu. Thật là lâu quá rồi.

Bà ngoại ôm ông trong cánh tay linh hồn và dẫn ông bước đi vào luồng ánh sáng.

Câu chuyện đầy ám ảnh của Pedro rõ ràng ngấu ngiến tôi. Nỗi buồn đau khi rời bỏ đứa con gái của ông khiến tôi buồn khôn tả về những lời chia tay. Tuy nhiên, tôi hân hoan vì ông gặp lại bà ngoại.

Nếu tôi không quá xúc động, và bị kịch không làm tôi nhớ đến cái chết của con trai mình, thì có lẽ tâm trí tôi đã hình thành nên một mối nối giữa Pedro và Elizabeth.

Tôi đã nghe những lời này từ cô con gái nhỏ trước đó. Là Miriam, Elizabeth đã ngất ngư qua lại trên đường đất đầy máu, ôm thi thể cha cô vào lòng, và cô thầm thì những lời than van y như vậy. Hai câu chuyện giống nhau một cách thần bí.

Ngay lúc đó tâm trí tôi không chỉ bị che khuất bởi sự xúc động, mà vài tuần sau nhiều bệnh nhân xen vào giữa kỳ hẹn của Elizabeth, nên tôi không thể nhận ra điểm thần bí này.

Việc khám phá số phận đan kết của họ có lẽ phải hoãn lại vào một ngày khác.

Tâm tư tôi vụt sáng về kiếp sống quá ngắn của con trai tôi, Adam. Tôi cho rằng đó là bức tranh tinh thần về nỗi buồn của cô con gái Pedro trong một kiếp xa xưa đã kết tủa vào ký ức này.

Vợ chồng tôi đã choáng váng trong tay nhau sau cú điện thoại vào sáng sớm từ bệnh viện. Cuộc sống của Adam chỉ vụn vụn hai mươi ba ngày. Bác sĩ

phẫu thuật tim mở đầy bản lĩnh cũng không cứu nổi thằng bé. Chúng tôi khóc ngất ngư. Chúng tôi không thể làm gì trong lúc đó.

Nỗi đau đớn của chúng tôi tràn ngập, vượt ngoài cơ thể vật chất và sức chịu đựng tinh thần. Thậm chí còn khó thở.

Với thời gian nỗi đau dần nguôi ngoai, nhưng lỗ hổng trong trái tim chúng tôi vẫn còn đó. Chúng tôi lại sinh Jordan và Amy, chúng là những đứa trẻ khá đặc biệt, nhưng không thay thế được Adam.

Thời gian trôi qua cũng giúp chữa lành, giống như những gợn sóng lăn tăn trong hồ sau khi viên đá ném xuống phá tan mặt nước phẳng lặng, những con sóng đau buồn chậm chậm trôi đi. Như con sóng đầu tiên bao quanh viên đá, mọi thứ trong cuộc đời chúng tôi đều kết nối với Adam. Theo thời gian, những con người mới, những kinh nghiệm mới đến với chúng tôi. Họ không nối kết trực tiếp với Adam và vết thương lòng của chúng tôi. Những gợn sóng lăn tăn cứ vuron tới. Nhiều sự kiện mới hơn, nhiều thứ mới mẻ hơn, nhiều người mới hơn. Chúng ta lại có thể hít thở sâu. Chúng ta không bao giờ quên vết thương lòng, nhưng, như thời gian trôi qua, chúng ta có thể sống với nó.

Mười năm sau, chúng tôi gặp lại Adam tại Miami. Truyền đạt qua Catherine, con trai tôi nói rằng những kiếp sống của chúng tôi không bao giờ giống nhau. Sau mười năm đau thương, chúng tôi dần hiểu ra rằng linh hồn là bất diệt.

---o0o---

Chương 11

Con người sống và chết qua nhiều kiếp,

Giữa không gian, thời gian vô tận, Cửa loài giống, của linh hồn...

Người Ai-Len cổ xưa biết hết. Bất kể con người chết ở đâu Sẽ có cuộc chia tay lâu dài

Con người có nên sợ điều tồi tệ? Dù việc đào mộ quá lâu,

Dù thân thể mạnh khỏe

Nhưng vẫn bị chôn vùi

Rồi sẽ trở lại trong tâm trí con người.

W.B. Yeats

Elizabeth thẫn thức khi cô ngồi trong cái ghế tựa quen thuộc. Thuốc chải lông mi chảy quanh viền mắt. Tôi đưa khăn giấy để cô lau những quầng đen.

Cô vừa thuật lại chi tiết một kiếp sống là phụ nữ Ai-Len, một kiếp người chầm dút yên ả và hạnh phúc tràn đầy. Tuy nhiên sự bình dị đó ngược lại với kiếp hiện tại của cô, với những mất mát và tuyệt vọng đã khiến cô đau đớn khôn nguôi. Và do đó, cô khóc, dù phần kết thúc có hậu.

Đợt điều trị trong ngày đó bắt đầu giảm kịch tính hơn. Chỉ mới đây thôi Elizabeth đã lấy lại năng lượng và tự tin để tiến đến một mối quan hệ. Lần này là cuộc gặp gỡ ngắn hạn với người đàn ông lớn tuổi. Cô bị thu hút ngay buổi đầu vì sự giàu có và địa vị của ông ta. Nhưng không có điều bí ẩn nào, ít ra không có ở phía cô. Trí óc hồi thúc cô ổn định, chấp nhận điều ông ta bảo đảm. Ông có vẻ khá quan tâm đến cô, dù sao đi nữa thì còn ai khác dành cho cô đây?

Nhưng trái tim cô không đồng ý. Không cần phải ổn định. Cô không yêu ông ta, và thiếu tình yêu thì điều gì sẽ xảy ra sau đó?

Rốt cuộc thì lý lẽ của con tim đã thắng. Ông đang cưỡng ép cô đào sâu thêm mối quan hệ để làm tin. Elizabeth quyết định kết thúc mối tình hờ này. Cô cảm thấy nhẹ nhõm, buồn vì lại sống cô đơn, nhưng không thất vọng. Hơn hết, cô đã xử lý được đoạn kết theo cách thích hợp. Và cô còn ở đây, mắt đỏ hoe, mũi sụt sịt, mặt lấm lem thuốc chải lông mi.

Khi chúng tôi tiến hành quá trình trở về, Elizabeth rơi sâu vào hôn mê, tôi đưa cô trở lại đúng thời điểm ở Ai-Len, cách đây vài thế kỷ.

- Tôi rất đẹp.

Cô nhận xét ngay khi tìm lại chính mình.

- Tóc dài, mắt xanh lơ... ăn mặc bình thường... không trang điểm... như thể tôi đang trốn. Da tôi không trắng lắm, giống như màu kem.

- Trốn cái gì?

Cô yên lặng một lúc, tìm câu trả lời.

- Trốn chồng tôi... đúng rồi trốn anh ta. Anh ta là tên thô lỗ! Suốt ngày say xỉn... đánh tôi... Anh ta quá ích kỷ... Tôi nguyện rửa cuộc hôn nhân này!

Tôi vô tư hỏi lại:

- Tại sao cô lại lấy anh ta?

- Tôi không muốn lấy anh ta... không bao giờ muốn. Cha mẹ tôi ép tôi, bây giờ thì họ chết rồi... Họ chết rồi, còn tôi vẫn phải sống với hắn. Hắn là tất cả những gì mà bây giờ tôi có.

Cô kể lể, nỗi buồn mỏng manh cộng với sự giận dữ trong giọng nói. Tôi hỏi:

- Cô có con chưa? Còn ai sống với cô nữa

không?

- Không. Con giận đã giảm bớt, nhưng nỗi buồn vẫn lảng vảng.

- Tôi không thể... Tôi đã bị hư thai, bị chảy máu quá nhiều... bị nhiễm trùng. Họ nói là tôi không thể có con được nữa... Hắn tức điên lên với tôi... Hắn trách tôi... không sinh con trai cho hắn, làm như là ý tôi muốn vậy.

Cô lại thất vọng.

- Hắn đánh tôi.

Cô nói thêm với một giọng đột ngột dịu dàng.

- Hắn đánh tôi như một con chó. Tôi thù hắn. Cô ngừng lại, ứa nước mắt. Tôi nhắc:

- Hắn đánh cô? - Vâng.

Cô trả lời ngắn gọn.

Tôi đợi cô tả chi tiết, cô miễn cưỡng. Tôi thúc giục:

- Hắn đánh cô ở đâu?

- Ở lưng, tay, mặt. Khấp mình.

- Cô không thể ngăn cản được hắn sao?

- Thỉnh thoảng. Tôi từng đánh trả lại, nhưng hắn đánh tôi đau hơn. Hắn uống rượu quá nhiều. Điều tốt nhất là tôi nên chịu bị ăn đòn. Chừng nào hắn mệt, hắn nghỉ... cho tới sau đó.

Tôi xúi cô:

- Nhìn gần hắn, nhìn vào mắt hắn, xem thử hắn là ai trong kiếp này.

Mắt Elizabeth nhú lại, lông mày cô dựng lên, như là cô đang tìm kiếm, thậm chí mí mắt cô vẫn khép.

- Tôi biết hắn rồi! Hắn là George... Đúng là George!

- Tốt rồi. Cô hãy quay lại kiếp đó, lúc mà hắn không đánh cô nữa.

Cô nhận ra George, chủ ngân hàng mà cô đã sống một năm rưỡi trước đây. Mọi tình đó chấm dứt khi George bắt đầu giở thói vũ phu.

Những kiểu sống như vậy cứ lặp lại qua nhiều kiếp, nếu họ không nhận ra và phá vỡ nó. Ở một cấp độ tiềm thức nào đó, Elizabeth và George đã nhận ra nhau. Họ lại đến với nhau, lại tiếp tục đánh đập. Tuy nhiên Elizabeth đã học được bài học quan trọng từ nhiều thế kỷ qua. Lần này cô đủ sức và nghị lực để kết thúc mối quan hệ ngay khi bạo lực bắt đầu. Khi nguyên nhân từ kiếp trước được phát hiện thì những mô hình gây tổn thất sẽ phá bỏ dễ hơn.

Tôi quay lại nhìn Elizabeth. Cô yên lặng, buồn bã, vô vọng. Tôi đã có thông tin về người chồng vũ phu của cô, và tôi quyết định đưa cô đi xa hơn trong kiếp đó. Tôi nói với cô:

- Tôi sẽ đếm ngược từ ba trở xuống một và gõ nhẹ lên trán cô. Khi tôi gõ, cô hãy di chuyển lên phía trước tìm kiếm sự kiện đáng nhớ trong kiếp đó. Hãy tập trung lại khi tôi đếm. Nhìn xem cái gì xảy ra với cô.

Khi tôi đếm đến một, cô nở nụ cười vui thích. Tôi rất vui là có điểm sáng nhỏ trong kiếp sống u ám đó.

- Hắn chết rồi. Cảm ơn trời đất. Cô tuôn ra:

- Tôi sống với người đàn ông tôi yêu. Anh ấy rất tốt và hiền lành, không bao giờ đánh tôi.

Chúng tôi yêu nhau. Anh ấy là người tốt.

Chúng tôi rất hạnh phúc.

Nụ cười vui thích vẫn nở trên môi cô.

- Chồng cô chết cách nào?

- Chết trong quán trọ.

Cô trả lời, nụ cười tắt ngấm.

- Hắn đánh nhau, bị đâm chết. Chắc là bị đâm trúng tim. Người ta kể với tôi là máu chảy lênh láng.

Tôi chẳng hề buồn. Nếu không thì tôi chẳng gặp John. John thật tuyệt vời. Nụ cười vui thích nở lại trên môi cô. Tôi lại thúc cô, theo cách hướng dẫn của tôi.

- Đi tiếp đi. Có chuyện gì đã xảy ra cho cô và John. Đi đến điểm đáng nhớ trong kiếp đó.

Cô yên lặng, thu thập thông tin.

- Tôi rất yếu. Tim tôi đập loạn xạ. Tôi không thể kèm hơi thở mình.

Cô hỗn hển. Cô sắp chết. Tôi hỏi:

- John có gần bên cô không?

- À, có. Anh ấy đang ngồi trên giường, nắm tay tôi. Anh rất lo lắng, biết rằng sắp mất tôi. Chúng tôi rất buồn nhưng hạnh phúc vì đã sống bên nhau nhiều năm tràn đầy hạnh phúc.

Cô ngừng lại, nhớ về những cảnh tượng mà hai người bên nhau. Chỉ có mối quan hệ giữa Elizabeth và người mẹ yêu quý mới đạt đến cấp độ yêu thương, hạnh phúc vui vẻ, thân thiết như cô đã từng chia sẻ với John mà thôi.

- Hãy nhìn kỹ vào mặt và mắt John. Cô có nhận ra là ai trong kiếp hiện tại không?

Sự nhận dạng thường xuất hiện ngay tức thì chắc chắn, không sai sót khi bệnh nhân nhìn vào mắt của người đang đối diện. Đôi mắt thật sự là cửa sổ của tâm hồn.

Cô trả lời ngắn gọn:

- Không, tôi không biết anh ấy.

Cô ngừng lại, rồi nói với giọng sợ hãi:

- Tim tôi sắp ngừng khỏi lồng ngực. Nó nhảy lung tung. Tôi cảm thấy hình như hồn gần lìa khỏi xác.

- Được rồi. Hãy rời bỏ thân xác đó đi. Nói cho tôi nghe chuyện gì xảy ra với cô.

Vài phút sau, cô bắt đầu miêu tả những sự kiện xảy ra sau khi cô chết. gương mặt cô tỏ vẻ bình yên, hơi thở nhẹ nhàng.

- Tôi đang bay lơ lửng, gần góc trần nhà. Tôi nhìn thấy John ngồi kế bên thi thể của tôi. Anh chỉ ngồi đó, không muốn di chuyển. Giờ đây anh sẽ sống cô đơn. Chúng tôi chỉ có nhau mà thôi.

Tôi hỏi rõ hơn:

- Cô không bao giờ có con?

- Không. Tôi không thể. Nhưng chẳng quan trọng gì. Chúng tôi có nhau đã quá đủ cho chúng tôi rồi.

Cô đột ngột im lặng. Gương mặt thanh thản, hé một nụ cười.

- Ở đây quá đẹp. Tôi nhận ra có một luồng ánh sáng tuyệt diệu đang ở quanh tôi. Nó kéo tôi. Tôi muốn đi theo nó. Nó quá đẹp. Nó sẽ phục hồi sức lực cho tôi. - Cứ tiếp tục.

- Chúng tôi đi qua một thung lũng tuyệt vời, cây cỏ hoa lá khắp chung quanh... Tôi trở nên ý thức nhiều vấn đề, nhiều thông tin, nhiều tri thức. Nhưng tôi không muốn quên John. Tôi phải nhớ John. Nếu tôi học tất cả những điều này, có lẽ tôi sẽ quên John, nhưng tôi không thể!

- Cô cũng sẽ nhớ John.

Tôi khuyên cô, nhưng không chắc lắm. Tri thức gì mà cô sẽ được học đây? Tôi hỏi cô.

- Đó là về những kiếp luân hồi và năng lực, về cách sử dụng các kiếp sống để hoàn thiện năng lực, để chúng ta có thể chuyển đến những cảnh giới cao hơn. Họ nói với tôi về năng lực, về tình yêu, và những điều này giống nhau như thế nào... Khi chúng ta hiểu tình yêu thật sự là gì. Nhưng tôi không muốn quên John.

- Tôi sẽ luôn nhắc cô nhớ John. - Tốt.

- Còn gì nữa không?

- Không. Đó là tất cả cho hiện tại. Cô nói thêm:

- Chúng tôi học nhiều hơn về tình yêu bằng cách lắng nghe trực giác.

Tôi đã từng nghe điều này từ các vị thầy thông qua Catherine. Họ đã nói rằng: “Những gì chúng tôi nói với anh là dành cho hiện tại. Anh phải học xuyên qua chính trực giác của mình”.

Elizabeth nghỉ ngơi. Hôm nay chắc cũng không có gì hé lộ thêm nhiều. Tôi đánh thức cô. Sau khi tâm trí cô định hướng lại, cô khóc day dứt. Tôi nhẹ nhàng hỏi:

- Sao cô lại khóc?

- Vì tôi yêu anh ấy rất nhiều. Tôi không nghĩ rằng mình đã từng yêu lại một người nào theo cách đó. Tôi chưa gặp ai mà tôi có thể yêu nhiều như vậy. Hoặc có người nào đã yêu tôi như John. Làm sao tôi có thể hoàn thiện cuộc sống khi không có tình yêu? làm sao tôi có thể hạnh phúc trọn vẹn?

- Cô chưa biết mà.

Tôi phản đối, nhưng không tin tưởng lắm.

- Cô có thể sẽ gặp và lại yêu điên cuồng. Thậm chí bây giờ cô còn chưa gặp lại John trong một thân thể khác mà.

- Chắc vậy.

Cô nói với vẻ mỉa mai, nước mắt vẫn lăn dài.

- Ông chỉ cố làm tôi vui thôi. Tôi thấy mình có cơ hội trúng số nhiều hơn là tìm lại được John.

Cơ hội trúng số? Tôi nhớ là gấp mười bốn triệu lần.

Tôi đã từng chứng kiến sự tái hợp của Ariel và Anthony. Cuộc tái hợp của những mối tình là một trải nghiệm đáng giá để chờ đợi. Nhiều khi sự đợi chờ dài hàng thế kỷ.

Trong một kỳ nghỉ tại miền Tây Nam, bệnh nhân cũ của tôi, một nhà sinh vật học tên là Ariel đã gặp một người Úc tên là Anthony. Cả hai đều là những con người chín chắn đầy xúc cảm. Họ đều đã lập gia đình trước đó. Họ yêu nhau như gặp tiếng sét và họ hứa hôn với nhau. Trở về lại Miami, Ariel đề nghị Anthony đến gặp tôi để được đưa về quá khứ, tìm kiếm một cuộc trải nghiệm, và nhìn xem điều gì đã xảy ra. Cả hai đều tò mò muốn khám phá ra rằng liệu Ariel có từng xuất hiện theo cách nào đó trong chuyến du hành trở về quá khứ của Anthony.

Anthony trở thành đối tượng thoái chuyển cao cả. Gần như lập tức, Anthony quay về một kiếp sống rất sống động tại Bắc Phi, vào khoảng thời đại Hannibal, hơn hai ngàn năm trước.

Trong kiếp này, Anthony là thành viên trong nhóm người rất tiên tiến. Bộ tộc đặc biệt của anh là người có nước da màu sáng, họ là những nhà

luyện vàng. Họ có khả năng dùng chất khí lửa lỏng như là vũ khí lan nhanh trên mặt sông. Anthony và một thanh niên khác cùng lứa tuổi hai mươi, đang ở giữa cuộc chiến bốn mươi ngày với bộ tộc da đen sống kế bên bộ tộc của anh. Bộ tộc này đông hơn rất nhiều so với bộ tộc anh.

Bộ tộc của Anthony đã từng huấn luyện cho nhiều thành viên của bộ tộc đối thủ về chiến thuật. Một trong những người được huấn luyện đã trở thành thủ lĩnh của cuộc tàn sát này. Một trăm ngàn quân thù mang gươm và rìu băng ngang con sông lớn trên đây từng khi Anthony và bộ tộc của anh dùng khí lửa lỏng đốt trên mặt sông, hy vọng nó sẽ ngăn chặn những kẻ tấn công trước khi chúng leo qua tới bờ.

Đề bảo vệ trẻ em và phụ nữ, bộ tộc Anthony đưa họ lên thuyền lớn với những cánh buồm màu tím, đẩy vào giữa cái hồ lớn. Trong số này có vị hôn thê yêu quý của Anthony, cô khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Nhưng bỗng nhiên ngọn lửa không theo hướng điều khiển mà bắt vào con thuyền. Hầu hết phụ nữ và trẻ em chết thảm trong nạn kinh hoàng. Trong đó có cả vị hôn thê của Anthony, cô là nỗi đam mê tha thiết của anh.

Thảm kịch này đã đập tan chí khí của chiến binh, rồi họ sớm bị thua trận. Anthony là một trong vài người trốn khỏi sự tàn sát man rợ theo cách xẻ thịt từng người. Sau đó anh trốn đến một đường hầm bí mật, dẫn vào đường ngang ngõ tắt có nhiều phòng ngầm dưới lòng đất của ngôi đền lớn, nơi cất giữ kho báu của bộ tộc.

Anthony gặp lại vị vua của anh ở đó. Vị vua ra lệnh cho Anthony phải giết ông, và Anthony, một người lính trung thành phải tuân theo lệnh ông. Sau khi vua chết đi, anh sống một mình trong ngôi đền tối đen đó. Anh dùng thời gian sống tại đó viết về lịch sử của bộ tộc trên chiếc lá vàng và niêm phong bài viết trong một cái hũ lớn. Anh chết dần vì đói và đau buồn vì mất người yêu, và mất cả dân tộc mình.

Còn một chi tiết nữa. Vị hôn thê của anh trong kiếp sống đó chính là Ariel trong kiếp này. Hai con người yêu nhau đã tái hợp sau hơn hai ngàn năm.

Cuối cùng, một đám cưới đã bị hoãn lại quá lâu cũng được tổ chức.

Anthony và Ariel chỉ chia tay một giờ khi anh bước vào phòng khám. Nhưng sức mạnh trong sự tái hợp quá lớn giống như thể là họ đã không gặp nhau hai ngàn năm qua.

Gần đây họ đã cưới nhau. Cuộc gặp gỡ đột ngột, ngẫu nhiên, mãnh liệt bây giờ còn có một lớp ý nghĩa mới đối với họ. Mỗi quan hệ tha thiết trước đó, bây giờ đã thấm qua cái cảm giác thích phiêu lưu của họ.

Anthony và Ariel lên kế hoạch cho chuyến du lịch đến Bắc Phi để tìm kiếm vùng đất họ đã từng sống với nhau trong một kiếp quá khứ. Họ muốn nhìn xem những chi tiết khác mà họ có thể khám phá thêm. Họ biết rằng bất cứ điều gì họ tìm thấy được đều làm tăng thêm chuyến phiêu lưu mà họ tìm thấy nhau.

---o0o---

Chương 12

*Dẫu rằng tôi không phải là vua trong tương lai, chỉ là tốt hơn thôi;
Song tôi sẽ sống tích cực, hơn nữa, sẽ ít gặp sự vô ơn.*

Frederick The Great

Người anh đắm mồ hôi, đây là lần thứ hai, dù máy lạnh trong phòng tôi đang chạy hết công sức. Mồ hôi tuôn ra trên mặt, thấm ướt áo, rơi lả chả xuống cổ. Chỉ một thoáng vừa qua, anh còn run cầm cập, cả người anh lạnh run. Bệnh sốt rét cũng gây ra các triệu chứng như vậy, xen kẽ khi nóng khi lạnh. Francisco chết vì căn bệnh đáng sợ này, chết cô đơn, xa nhà, xa người thân yêu. Thật kinh khủng, một cái chết đáng thương!

Pedro rơi vào trạng thái bị thôi miên, thư giãn nhẹ nhàng. Anh quay trở lại một kiếp quá khứ, và lập tức bị đổ mồ hôi. Tôi cố lau khô mặt anh bằng khăn giấy, nhưng giống như ngăn chặn cơn lũ lụt bằng tay. Mồ hôi vẫn tuôn ra đầm dề. Tôi hy vọng rằng bất cứ sự khó chịu với thân thể do đổ mồ hôi sẽ không ảnh hưởng đến trạng thái hôn mê sâu của anh.

Anh thở hắt hên.

- Tôi là đàn ông... tóc đen, da sạm nắng. Tôi đang bốc dỡ những thùng hàng rất nặng ... Ở đây nóng quá... Tôi thấy những cây cọ và nhiều công trình bằng gỗ tạm bợ gần đó... Tôi là thủy thủ... Chúng tôi đang ở Tân Thế Giới (Châu Mỹ).

- Anh có biết tên không?

- Tôi tên là Francisco, tôi là thủy thủ.

Tôi muốn biết tên của nơi đó, nhưng anh lại nhận ra tên anh trong kiếp đó.

- Anh có biết tên nơi đó không?

Anh ngừng một lát, mồ hôi vẫn tuôn.

- Tôi không biết. Một trong những cảng biển đáng nguyên rửa... Ở đây có vàng. Trong bụi rậm... đâu đó trên núi. Chúng tôi đang tìm vàng... tôi có thể giữ riêng một ít nếu tôi tìm được... Đây là một nơi đáng nguyên rửa!

Tôi muốn thêm thông tin, nên hỏi anh:

- Anh là người nước nào? Anh có biết quê hương anh ở đâu không?

Anh kiên nhẫn trả lời:

- Ở bên phía biển bên kia. Chúng tôi là người Tây Ban Nha.

Anh ám chỉ cả đoàn thủy thủ, đang bốc hàng dưới cái nắng khủng khiếp.

- Anh có gia đình ở Tây Ban Nha không?

- Vợ và con trai tôi ở đó... Tôi rất nhớ vợ con, nhưng cả nhà đều yên ổn... nhất là có số vàng tôi gửi về. Mẹ tôi và chị em gái tôi cũng ở đó. Cuộc sống quá khổ... Tôi nhớ nhà vô cùng.

Tôi muốn biết thêm về gia đình anh.

- Tôi sẽ đưa anh quay lại thời gian anh đang còn sống với gia đình ở Tây Ban Nha. Tôi sẽ gõ nhẹ lên trán anh và đếm ngược từ ba xuống một. Khi tôi đếm đến một, anh sẽ quay lại Tây Ban Nha lúc còn ở với gia đình. Anh có thể nhớ lại tất cả. Ba... hai... một. Rồi, anh đang ở đó.

Mắt Pedro di chuyển dưới mí mắt đang khép hờ, anh đang thu thập hình ảnh. Anh quan sát.

- Tôi thấy vợ và đứa con trai nhỏ. Chúng tôi cùng ngồi ăn... Cái bàn gỗ và mấy cái ghế... Mẹ tôi cũng ngồi đó.

- Hãy nhìn vào mắt họ, anh có nhận ra họ là ai trong kiếp hiện tại.

Tôi e rằng sự thay đổi giữa những kiếp sống có thể bị lệch hướng và vọt ra khỏi kiếp sống của Francisco. Nhưng anh kiểm soát nó dễ dàng.

- Tôi nhận ra con trai tôi chính là anh trai tôi... Ô đúng rồi, là Juan... Tuyệt quá!

Anh đã gặp lại người anh trước đó, là vị trụ trì, khi anh là tu sĩ. Mặc dù chúng tôi chưa tìm ra họ đã từng là những người yêu nhau, nhưng rõ ràng Juan là người bạn tri kỷ trung thành với Pedro. Tâm hồn họ kết nối rất kỳ diệu.

Anh lờ đi người mẹ, chỉ chăm chú vào cô vợ trẻ, anh nhận xét:

- Chúng tôi yêu nhau rất sâu đậm. Nhưng tôi không nhận ra nàng là ai trong kiếp này. Tình yêu của chúng tôi rất mãnh liệt.

Anh lặng yên một phút, vui thích về ký ức

với người vợ trẻ và tình yêu sâu sắc mà họ đã chia sẻ với nhau cách đây bốn hay năm trăm năm về trước tại Tây Ban Nha, một tình yêu quá khác lạ so với thời nay.

Liệu Pedro đã từng nếm qua hương vị tình yêu như vậy? Không biết linh hồn người vợ của Francisco có xuyên qua hàng thế kỷ để đến đây? Nếu có, liệu họ sẽ gặp nhau?

Tôi đưa Francisco trở về Tân Thế giới, nơi họ đang tìm vàng.

- Hãy quay lại cảng biển, nơi anh đang bốc hàng. Bây giờ di chuyển lên phía trước, đến những sự kiện đáng nhớ trong đời sống thủy thủ. Khi tôi đếm ngược từ ba xuống một, hãy tập trung vào các sự kiện đó.

Francisco bắt đầu sốt. Anh than:

- Tôi lạnh quá. Con sốt chết tiệt sẽ trở lại.

Như tiên đoán, vài phút sau mồ hôi đổ ra như tắm. Anh nguyên rửa:

- Quý tha ma bắt! Con sốt này sẽ giết tôi... Căn bệnh... Họ sẽ bỏ tôi lại... Họ biết tôi không thể ráng sức được nữa... Tôi phải chết nơi hoang vắng chỉ có Chúa thôi. Chúng tôi không tìm thấy kho báu bằng vàng, bọn họ cũng đổ mồ hôi.

- Anh có sống sót sau căn bệnh không? Anh im lặng, chúng tôi cùng chờ.

- Tôi chết vì căn bệnh. Tôi không rời đám bụi rậm... Con sốt đã giết tôi. Tôi không còn gập lại gia đình. Vợ con tôi sẽ rất đau buồn... Con trai tôi còn quá nhỏ.

Mồ hôi trên gương mặt của Pedro và nước mắt trộn lẫn, rơi đầm đìa. Anh buồn vì chết sớm do căn bệnh lạ, chết cô đơn trong vùng đất hoang vắng, lạ lẫm. Một căn bệnh mà không có một thủy thủ nào chống đỡ nổi.

Tôi đưa anh lia khỏi thân thể Francisco, anh bay lên cao trong trạng thái thanh thản, an lành, thoát khỏi cơn sốt và đau đớn, khỏi buồn đau, khổ sở. Gương mặt anh có vẻ hạnh phúc, thư thái. Tôi để yên cho anh nghỉ ngơi.

Tôi ngẫm nghĩ về hình ảnh mát mát trong những kiếp của Pedro. Có quá nhiều cuộc chia tay với người thân yêu. Quá nhiều buồn thương. Anh đang

tạo ra con đường xuyên qua thời gian không rõ nét, rất mơ hồ, đầy sương phủ, liệu anh có thể tìm lại họ không? Liệu anh có thể tìm lại hết những người thân yêu này?

Những kiếp quá khứ của Pedro chứa đựng nhiều mô hình, không chỉ là sự mất mát. Lần trở về này, anh là người Tây Ban Nha, nhưng anh cũng từng là người lính Anh bị người Tây Ban Nha giết chết, khi lực lượng của anh xâm chiếm thành trì của họ. Anh đã từng là đàn ông, từng là đàn bà. Anh đã trải nghiệm trong nhiều kiếp, khi là chiến binh, khi là tu sĩ. Anh mất người thân, rồi anh tìm thấy họ.

Sau khi chết, kiếp làm tu sĩ, chung quanh anh có đông người thân tinh thần, Pedro đã ôn lại bài học trong kiếp đó, anh nói với tôi:

- Lòng khoan dung rất quan trọng. Chúng tôi làm tất cả mọi thứ mà chúng tôi lại lên án người khác... Chúng tôi phải tha thứ cho họ.

Kiếp sống anh minh họa cho những lời nhấn nhủ. Anh phải học từ mọi phía để thấu hiểu. Chúng ta cũng phải vậy. Chúng ta thay đổi tín ngưỡng, dòng dõi, dân tộc. Chúng ta trải nghiệm qua nhiều kiếp, giàu có, nghèo hèn, bệnh tật, khỏe mạnh.

Chúng ta phải học hỏi để từ bỏ thành kiến và thù hận. Những người không học đơn thuần chỉ thay đổi đột ngột qua nhiều phía, trở về trong thân xác của kẻ thù.

Nhiều năm qua, nhiều bệnh nhân, trong trạng thái bị thôi miên, kể với tôi rằng chết không phải là tai họa. Khi đưa bé hoặc trẻ em chết đi, chúng ta sẽ có được cơ hội học hỏi nhiều bài học quan trọng. Đó là những bài học về giá trị, về quyền ưu tiên, và hơn hết là học về lòng yêu thương.

Thông thường những bài học quan trọng nhất đều phát sinh từ những kiếp sống khổ đau nhất.

---o0o---

Chương 13

Sống chỉ là giấc ngủ,

Linh hồn như ngôi sao chiếu mạng Đứng bên ta, đang tỏa sáng, Từ rất xa.

Không hoàn toàn quên lãng, Không bày tỏ ngu ngơ.

*Những áng mây lộng lẫy lượn quanh Trên trời xanh, là nơi ta trú ngụ
Thiên đường rộng mở*

Chờ đón ta từ thuở còn ngây thơ.

William Wordsworth

Dù thành công nhiều lần trong sự gợi nhớ về kiếp quá khứ, Elizabeth vẫn còn đau khổ. Về mặt tinh thần, cô bắt đầu chấp nhận khái niệm linh hồn bất diệt, sự tái hiện ý thức trong thân thể vật chất tiếp nối nhau. Cô đã trải nghiệm cuộc tái hợp của linh hồn trong các chuyến du hành này. Nhưng ký ức không mang người mẹ về lại cho cô, không theo quy luật tự nhiên. Cô không thể ôm bà hay nói chuyện với bà được nữa. Cô rất nhớ mẹ.

Hôm nay cô đến phòng khám, tôi quyết định tìm điều gì khác biệt, điều gì mà tôi đã làm theo nhiều mức độ có hiệu quả cho bệnh nhân. Như thường lệ, tôi giúp cô đạt đến tình trạng hoàn toàn thư giãn. Rồi tôi hướng dẫn cô nhìn thấy một khu vườn đẹp, đưa cô đi dạo trong vườn, và nghỉ ngơi. Khi cô đang nghỉ, tôi đề nghị rằng có một vị khách đang ở cùng với cô trong khu vườn, và cô có thể nói chuyện với vị khách này qua tư tưởng, giọng nói, xúc cảm, hoặc bất cứ cách nào khác cũng được.

Mọi chuyện mà Elizabeth trải nghiệm là tâm điểm sẽ đến từ trong tâm trí của cô, chứ không phải theo sự chỉ dẫn của tôi.

Cô chìm sâu trong cái ghế tựa quen thuộc, rồi nhanh chóng đi vào tình trạng thôi miên yên tĩnh. Tôi đếm ngược từ mười xuống một, đào sâu thêm nữa mức độ của cô. Cô tưởng tượng mình đi xuống cầu thang xoắn. Khi cô vừa chạm đất, cô nhìn thấy khu vườn trước mặt cô. Cô bước vào khu vườn và tìm một nơi ngồi nghỉ. Tôi nói với cô về vị khách, và chúng tôi cùng đợi.

Một lúc sau, cô nhận ra một luồng ánh sáng tuyệt diệu đang tiến đến phía cô. Trong văn phòng yên tĩnh, Elizabeth bắt đầu khóc rung rức. Tôi hỏi:

- Sao cô lại khóc?

- Đó là mẹ tôi... tôi có thể nhìn thấy mẹ trong ánh sáng. Trông bà rất trẻ và rất đẹp.

Cô quay lại nói chuyện trực tiếp với mẹ cô: - Gặp mẹ con mừng quá.

Cô vừa nói, vừa cười, vừa khóc. Tôi nhắc cô: - Cô nên nói chuyện với bà.

Ngay lúc này, tôi không muốn nói gì thêm, tôi không nên xen vào cuộc tái hợp này. Elizabeth không phải đang gợi lại ký ức, không phải trải nghiệm nhiều sự kiện đã xảy ra trước đây. Cuộc trải nghiệm này hiện đang xảy ra.

Cuộc gặp gỡ với mẹ cô rất sống động, và trong tâm trí cô tràn đầy cảm xúc. Sự tái hợp của họ vốn đã tồn tại trong tư tưởng cô quá mạnh, cho nên đã mang lại một mức độ thực thụ đáng kể đối với cuộc trải nghiệm này. Một tiềm năng giúp cô chữa lành vết thương lòng đang hiện hữu.

Chúng tôi ngồi yên vài phút, sự yên lặng đôi khi bị ngắt quãng bởi những tiếng thở dài nhẹ. Thỉnh thoảng tôi nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Cô hay mỉm cười. Cuối cùng cô bắt đầu kể, rất bình tĩnh:

- Mẹ tôi đã đi rồi. Mẹ phải đi, nhưng sẽ trở lại. Elizabeth còn rất thu giãn, đôi mắt cô khép hờ, chúng tôi vẫn tiếp tục trò chuyện. Tôi hỏi:

- Bà có nói chuyện với cô không?

- Có. Bà nói rất nhiều. Bà dặn tôi phải tự tin lên. Bà nói rằng: “Hãy tin vào chính mình. Mẹ đã dạy con mọi thứ mà con cần phải biết!”

- Điều này có nghĩa gì với cô không? Cô nhấn mạnh:

- Rằng tôi phải tin vào cảm giác của chính mình. Không để người khác ảnh hưởng mình mọi lúc... nhất là đối với đàn ông. Bà nói rằng đàn ông hay lợi dụng tôi, vì tôi không đủ tự tin, và tôi để họ lợi dụng. Tôi ăn cắp sức mạnh của chính mình rồi đem cho họ quá nhiều. Tôi phải dừng lại thôi. Mẹ tôi nói rằng: “Chúng ta đều giống nhau. Linh hồn thì không có giới tính. Con cũng đẹp và đầy quyền năng biến hóa như mọi linh hồn trong vũ trụ. Đừng quên điều này: đừng bối rối vì hình thái vật chất.” Đó là những gì mẹ tôi đã nói.

- Bà còn nói gì nữa không?

- Vâng, còn nữa.

Cô trả lời, nhưng không kể chi tiết. Tôi hỏi dồn:

- Còn gì nữa?

- Rằng mẹ rất thương tôi.

Elizabeth nói thêm với vẻ rất tinh tế:

- Rằng bà rất khỏe. Bà đang giúp đỡ nhiều linh hồn khác trong một cõi khác... Bà sẽ luôn luôn ở đó vì tôi... Còn một điều nữa. - Đó là gì vậy?

- Hãy kiên nhẫn. Có điều gì đó sẽ đến với tôi, rất sớm thôi. Điều gì đó rất quan trọng. Tôi phải tin vào bản thân mình.

- Cái gì sẽ đến?

Cô dịu dàng trả lời:

- Tôi không biết. Khi nó đến, tôi sẽ tự tin hơn.

Cô nói trong quyết tâm, điều mà trước đây tôi chưa hề nhận thấy nơi cô.

---o0o---

Chương 14

Triết lý của tôi: sống là để chúng ta có thể ao ước được tiếp tục sống, đó là bản phận của chúng ta, trong bất cứ hoàn cảnh nào, chúng ta cũng sẽ trở lại thế gian này.

Nietzsche.

Có rất nhiều cầu nối, nhiều phương cách để giúp bệnh nhân nhớ lại những kiếp quá khứ thông qua thuật thôi miên. Một trong những chiếc cầu này là cánh cửa. Tôi thường đặt bệnh nhân vào trạng thái thôi miên sâu, và đưa họ đi qua cánh cửa mà họ chọn, một cánh cửa đi về kiếp quá khứ. Bạn hãy tưởng tượng rằng mình đang đứng trong một đại sảnh xinh xắn, bên cạnh hoặc ở cuối hành lang có nhiều cánh cửa lớn và kỳ diệu. Những cánh cửa này đưa đến quá khứ, thậm chí đưa đến những kiếp quá khứ của bạn., hướng dẫn bạn trải nghiệm về mặt tâm linh. Khi tôi đếm từ năm xuống một, một trong các cửa này sẽ mở, rồi bạn sẽ bước trở về quá khứ. Cánh cửa sẽ níu kéo bạn, sẽ thu hút bạn.

Cánh cửa chỉ là một trong nhiều cây cầu trở về quá khứ. Tất cả đều dẫn đến một nơi, một kiếp quá khứ hoặc là cuộc trải nghiệm tâm linh, đó là điều quan trọng đối với tình huống đang xảy ra trong kiếp hiện tại. Thang máy cũng đi xuyên suốt qua thời gian để trở về quá khứ. Một con đường, hay một cây cầu đều có thể đưa trở về quá khứ. Với Pedro, tôi đã giúp anh mở ra cánh cửa.

Khi anh cố nhìn xuống đôi bàn chân sau khi vượt qua ánh sáng, thay vào đó, anh thấy mình đang trở mắt nhìn chòng chọc vào đầu lớn bằng đá của một vị thần.

- Ông ta có cái mũi dài và răng nanh. Môi miệng... rất lạ, lớn và rộng. Mắt to tròn nhìn xuyên suốt và rất xa. Ông ta có cái nhìn rất ích kỷ... thần linh có thể rất xấu xa.

- Sao mà anh biết được đây là vị thần?

- Ông ta có phép thuật.

- Ở đó có nhiều thần linh không? Hay chỉ có một mình ông ta?

- Có rất nhiều nhưng ông ta giỏi phép thuật nhất... Ông ta điều khiển mưa. Không có mưa thì chúng tôi sẽ không có thức ăn.

- Anh có thấy mình ở đó không?

- Tôi đang ở đó. Tôi là thầy tu theo một dạng đó. Tôi biết về thiên đường, về mặt trời, mặt trăng, các vì sao. Tôi đã giúp biên soạn ra lịch.

- Anh làm việc này ở đâu?

- Trong tòa lâu đài cần bằng đá. Có những bậc thang vòng chung quanh lâu đài, và những cánh cửa sổ nhỏ xíu. Chúng tôi nhìn xuyên qua đó rồi đo đếm.

Công việc rất phức tạp, nhưng tôi rất giỏi. Họ tin tưởng dựa dẫm vào tôi để đo đếm... Tôi biết lúc nào thì nhật thực, nguyệt thực sẽ xảy ra.

- Có vẻ như đây là một nền văn minh rất khoa học.

- Chỉ một phần thôi, thiên văn học và ngành kiến trúc. Phần còn lại là mê tín và lạc hậu. Còn rất nhiều thầy tu và tín đồ, những người này chỉ biết mê phép thuật, quyền năng thôi. Họ dùng sự mê tín và sợ hãi để lừa thiên hạ và gìn giữ phép thuật. Họ được các nhà quý tộc cung phụng, giúp đỡ sai khiến các chiến binh. Đó là sự liên minh để quyền lực chỉ nằm trong tay vài người thôi.

Thời gian và nền văn hóa đó có lẽ rất cổ. Nhưng phương pháp để nắm quyền hành và sự liên minh chính trị được hình thành để cai trị thì không bao giờ xưa cũ, tham vọng của đàn ông hình như không bao giờ thay đổi. Tôi hỏi lại Pedro:

- Làm sao mà họ dùng sự mê tín để đánh lừa thiên hạ được?

- Họ nói thần linh phải có trách nhiệm với thiên nhiên. Rồi họ đổ lỗi cho con người làm cho thần linh giận dữ hoặc không làm thần linh hài lòng... Do đó, con người phải chịu trách nhiệm về sự kiện thiên nhiên, như lũ lụt, hạn hán, núi lửa, động đất.

Pedro ngừng lại một lát, rồi anh tiếp tục kể:

- Thật ngu xuẩn khi lộ ra cho thần linh biết những tai ương, thảm họa của chúng tôi.

Chúng tôi hiểu về các sự kiện thiên nhiên giỏi hơn con người. Chúng tôi biết khi nào chúng bắt đầu, khi nào chúng kết thúc. Chúng tôi thông thạo vòng luân chuyển này. Nhật thực là hiện tượng thiên nhiên mà chúng tôi có thể đếm và đoán trước được. Nó không phải là hành động giận dữ hay

trường phạt bởi các thần linh... Nhưng họ nói là thần linh giận dữ và trừng phạt con người.

Pedro nói nhanh hơn, từ ngữ và các ý niệm tuôn ra mà không cần tôi thúc giục.

- Thầy tu tự cho mình là người liên lạc với thần linh. Họ nói rằng họ là người trung gian duy nhất, họ biết thần linh muốn điều gì. Tôi biết đó không phải là sự thật... Vì tôi cũng là thầy tu trong số họ.

Pedro yên lặng suy nghĩ một chút. Tôi đề nghị:

- Nói tiếp đi.

- Các thầy tu xây dựng một hệ thống tế thần tỉ mỉ tàn nhẫn để xoa dịu thần linh.

Giọng anh trầm xuống như thì thầm:

- Thậm chí vật tế là con người. Tôi hỏi lại:

- Con người?

Anh thì thầm:

- Đúng vậy. Họ không cần làm điều này thường xuyên, vì nó sẽ khiến người ta khiếp sợ. Có nghi lễ nhân nước, nghi lễ giết người dã man... như thể thần linh cần uống máu người.

Giọng Pedro tăng cao khi cơn giận len lỏi vào tâm trí.

- Họ điều khiển con người bằng những nghi lễ kinh hoàng. Thậm chí họ còn chọn người nào để làm vật tế thần. Điều này ban cho họ nhiều năng lực như thần linh của họ. Họ chọn người nào phải sống, người nào phải chết.

Tôi dè dặt hỏi lại anh:

- Anh có tham gia trong các buổi tế thần không? Anh thì thầm một cách rất tự tin:

- Tôi còn không tin sự tồn tại của thần linh.

- Anh không tham gia à?

- Ồ, không. Làm sao mà thần linh lại tầm thường và ngu dốt như vậy? Khi tôi quan sát trời cao và nét đẹp hài hòa của mặt trời và mặt trăng, của các hành tinh và các vì sao... Làm sao mà sự thông minh như vậy, trí tuệ như

vậy lại có sự tầm thường và ngu xuẩn xuất hiện cùng một lúc? Thật vô lý. Chúng tôi ban tặng cái gọi là thần linh cho khả năng riêng của mình. Sự hãi, giận dữ, ghen tị, thù hận, đều là của chúng tôi, và chúng tôi tạo ra cho con người nghĩ rằng đó là thần linh. Tôi tin thần linh đích thực ở rất xa, ngoài cảm xúc của loài người. Thần linh đích thực không cần nghi lễ hay vật tế thần của chúng ta.

Lần hiện thân trong thời cổ đại này Pedro đã sở hữu một trí tuệ vượt bậc. Anh nói chuyện thoải mái, cả những điều cấm kỵ. Dường như anh không hề mệt mỏi, nên tôi muốn anh tiếp tục. Tôi hỏi:

- Anh có đạt được năng lực siêu phàm trong kiếp sống đó không?

- Không, tôi không có. Tôi không muốn nắm quyền lực theo kiểu đó. Nếu tôi có năng lực siêu phàm tôi sẽ giáo dục con người, tôi sẽ để họ học hỏi cho chính bản thân họ. Tôi sẽ chấm dứt cái trò tế thần.

- Nhưng thầy tu và các nhà quý tộc có thể sẽ mất quyền lực. Nếu con người không nghe lời họ nữa thì sao?

- Họ không thể. Sức mạnh thật sự đến từ sự thông thái. Trí tuệ đích thực là áp dụng sự thông thái đó trong cách cư xử nhân đạo và quan tâm đến con người. Con người khờ dại, nhưng có thể sửa đổi được. Họ không quá ngu xuẩn.

Vị thầy tu đang rao giảng cho tôi nghe về chính sách tinh thần, và tôi có thể cảm nhận được sự thật trong từng lời nói đó. Sau một thoáng yên lặng, tôi yêu cầu thêm: - Nói tiếp đi.

- Chẳng còn gì nữa. Tôi đã lìa khỏi thể xác đó rồi. Tôi đang nghỉ ngơi.

Anh làm tôi ngạc nhiên. Tôi không hề yêu cầu anh rời bỏ. Chúng tôi không trải qua giai đoạn chết, không hề có sự kiện bi thảm hay khó chịu tự ý đánh bật anh ra khỏi đó. Tôi nhớ là anh đã bước vào kiếp sống đó một cách không bình thường, đối diện với gương mặt to lớn lạnh như đá của thần mưa.

Có lẽ cũng không có gì hơn để thu thập thêm trong kiếp sống đó, và ở mức độ tâm thức cao hơn, Pedro biết được như vậy, nên anh rời bỏ.

Chắc hẳn anh đã từng là nhà cầm quyền vĩ đại.

Năm 1992, Galileo được Giáo hội miễn tội “dị giáo”. Tư tưởng dị giáo này cho rằng trái đất không phải là trung tâm của vũ trụ, thật ra, trái đất quay chung quanh mặt trời. Việc điều tra để làm sáng tỏ tội danh của Galileo bắt đầu năm 1980 và kéo dài mười hai năm rưỡi. Tổ chức tòa án dị giáo năm

1633 cuối cùng được mở lại sau ba trăm năm mươi chín năm. Thật không may, tư tưởng hẹp hòi thường được coi bỏ rất u là chậm chạp.

Dường như mọi thể chế đều mang tính hẹp hòi. Cá nhân con người không bao giờ đặt giả định và đức tin của họ hẹp hòi như vậy. Làm sao mà họ có thể hấp thụ những thông tin mới mẻ, những hiểu biết mới mẻ khi tâm trí họ quá u mê bởi những niềm tin và tư tưởng lỗi thời thiếu sự kiểm chứng?

Sự thông thái chỉ có thể đi vào tâm trí khi tư tưởng rộng mở.

---o0o---

Chương 15

Tôi biết mình bất diệt. Không có gì nghi ngờ rằng tôi đã chết mười ngàn lần trước đây. Tôi cười vào cái mà bạn gọi là tan rã, vì tôi biết mức độ rộng lớn của thời gian.

Walt Whitman

Giấc mơ có nhiều chức năng. Nó giúp chúng ta tiến hành và hòa nhập các sự kiện trong ngày. Nó cung cấp chứng cứ, thường là trong hình thức biểu tượng hay ẩn dụ, những điều có thể giải quyết gút mắc hàng ngày như những mối quan hệ, nỗi sợ hãi, công việc, cảm xúc, bệnh tật, và còn nhiều nữa. Nó có thể hỗ trợ chúng ta đạt được những điều mong ước, nếu không thì ít nhất cũng trong hình thức được thỏa lòng ước vọng. Nó phụ giúp ta ôn lại những sự kiện trong quá khứ, nhắc nhở ta những việc song hành trong hiện tại. Nó bảo vệ giấc ngủ bằng cách che đậy những tác nhân kích thích như là lo lắng bất an, nếu không thì những điều này sẽ đánh thức chúng ta. Giấc mơ cũng có những chức năng sâu xa hơn. Nó có thể cho ta một con đường để mở ra những ký ức bị đè nén hay bị quên lãng, bất kể từ lúc còn thơ ấu, hay thành niên, hay trong những kiếp quá khứ. Những ký ức về kiếp quá khứ vỡ vụn thường được nổi lên trong giấc mơ, đặc biệt trong những giấc mơ mà người nằm mơ nhìn thấy những cảnh tượng cách đây nhiều năm, nhiều thế kỷ trước khi họ được sinh ra.

Giấc mơ có thể thuộc về mặt tâm linh hoặc dự đoán. Thường thì những giấc mơ đặc biệt có thể dự đoán được tương lai. Sự chính xác cũng muôn màu muôn vẻ vì tương lai xuất hiện theo hệ thống của khả năng, và đó là điều không thể tránh được. Rồi do khả năng con người diễn giải về giấc mơ có chính xác hay không cũng hoàn toàn khác nhau. Những giấc mơ thuộc tâm linh và dự đoán được trải nghiệm bởi con người trong các nền văn hóa, các chủng tộc. Tuy nhiên cũng có nhiều người bị sốc khi giấc mơ của họ thật sự xảy ra.

Một loại giấc mơ khác có tính tâm linh xuất hiện khi trải nghiệm qua sự liên lạc với một người ở xa, người này có thể còn sống, hoặc là cách giao tiếp với linh hồn, hoặc tâm thức của người đã chết, chẳng hạn như người thân, bạn bè thân thiết. Tương tự như vậy, còn có sự giao tiếp với tâm linh thiên thần, vị thầy, v.v...

Du hành trong những giấc mơ cũng hay xảy ra. Trong những giấc mơ này, người ta thường đến thăm viếng những nơi, mà với cơ thể vật chất, họ chưa bao giờ đến. Những giấc mơ như vậy có lẽ xa hơn trí tưởng tượng hoạt động về đêm. Đây có thể là cuộc trải nghiệm tâm linh hoặc huyền bí, vì bản ngã thông thường và rào cản nhận thức đã nghỉ ngơi trong giấc ngủ và giấc mơ. Sự hiểu biết và trí tuệ được yêu cầu cho loại giấc mơ lang thang du hành là có thể chuyển hóa đời sống hiện tại.

Vào một ngày, khi trời vừa sáng, Elizabeth cũng có một loại giấc mơ như vậy.

Elizabeth nhún nhảy vào buổi sáng vì cuộc hẹn, cô hăm hở khoe với tôi về giấc mơ đêm hôm trước.

Lần này trông cô bớt lo lắng và có vẻ thư giãn nhiều hơn mọi lần trước. Cô kể tôi nghe rằng bạn bè ở chỗ làm khen cô đẹp hơn, dễ thương hơn, kiên nhẫn hơn, thậm chí hơn “một Elizabeth cũ kỹ” trước khi mẹ cô mất.

Cô nhấn mạnh:

- Đây không phải là loại giấc mơ của tôi. Giấc mơ rất sống động và rất thực. Tôi nhớ rõ từng chi tiết. Bình thường, nằm mơ ít khi nào tôi nhớ được gì.

Tôi đã thường xuyên khuyến khích cô viết lại chi tiết trong giấc mơ khi cô vừa thức dậy. Trong cách nào đó, Elizabeth rất lười viết lại, khi đến văn phòng tôi, cô chẳng còn nhớ gì cả. Nhưng lần này giấc mơ có vẻ khác lạ, rất sống động đến nỗi mọi chi tiết đều nằm trong đầu cô.

- Đầu tiên tôi bước vào một gian phòng rộng. Không có cửa sổ, cũng không có đèn trần hay đèn ngủ. Nhưng các bức tường sáng rực, ánh sáng chiếu khắp cả căn phòng.

- Tường có nóng không?

- Hình như không nóng. Nó có ánh sáng nhưng không nóng. Dù tôi không chạm vào tường.

- Cô còn nhận thấy gì nữa không?

- Tôi biết đó là thư viện hay một dạng như vậy, nhưng tôi không thấy các kệ sách hay cuốn sách nào. Trong góc phòng có bức tượng Xphanh3. Có hai cái ghế từ thời cổ ở hai bên bức tượng. Gần giống như cái ngai vàng được chạm bằng đá cẩm thạch.

Cô im lặng một lát, cô nhìn mơ hồ về phía bên trái như đang nghĩ đến hai cái ghế cổ. Tôi hỏi:

- Cô nghĩ gì về bức tượng đó?

- Tôi không biết. Có lẽ thư viện giúp tìm hiểu về những điều bí ẩn. Tôi nhớ câu đó của tượng Xphanh. Cái gì đi bốn chân vào buổi sáng, hai chân trong ngày, và ba chân vào ban đêm. Có lẽ có điều gì đó với câu đó, hoặc nhiều câu đó, nói chung.

- Có thể là vậy.

Tôi thừa nhận, tâm trí tôi lướt qua người giải câu đố. Lần đầu tiên tôi nghe về chuyện câu đố này. Tôi nói thêm:

- Chắc nó còn có nghĩa khác. Ví dụ, điều gì sẽ xảy ra nếu tượng Xphanh này, theo cách nào đó, cung cấp nguồn gốc về tính chất của thư viện, kết cấu, địa điểm?

Tâm tưởng trong mơ có khi cũng rất phức tạp. Cô trả lời:

- Tôi không ở đó lâu để tìm hiểu thêm.

- Cô có nhận ra cái gì khác trong phòng không? Cô trả lời lập tức:

- Có một người đàn ông ở gần đó, mặc cái áo choàng màu trắng. Tôi đoán là thủ thư. Ông có quyền cho phép người nào được vào thư viện hay không. Vì lẽ gì đó, tôi được phép vào.

Ngay điểm này, tâm trí thực tiễn của tôi không thể kìm chế được nữa. Tôi buột miệng hỏi:

- Thư viện loại gì mà không có sách? Cô giải thích:

- Đó là phần lạ lùng. Tất cả điều tôi phải làm là chấp tay lại rồi cuốn sách nào tôi cần có ngay trong tay tôi!

- Cô nhận loại sách gì?

- Tôi không nhớ chính xác. Một cuốn sách về tôi, về cuộc đời tôi. Tôi ngại mở nó. - Ngại gì?

- Tôi không biết. Có điều gì xấu trong đó, điều gì mà tôi cảm thấy mắc cỡ.

- Thủ thư có giúp cô không?

- Không hẳn. Ông ta chỉ cười, rồi nói: “có phải hoa hồng mắc cỡ với gai của nó?” Rồi ông ta cười lớn hơn nữa.

- Rồi chuyện gì xảy ra?

- Ông đưa tôi ra ngoài, nhưng dần dần tôi cảm thấy cũng hiểu ra ý ông ta, và tôi sẽ quay lại rồi không sợ đọc cuốn sách đó nữa.

Cô yên lặng, trầm ngâm. Tôi hỏi tiếp:

- Rồi cô thức dậy?

- À không. Sau khi rời thư viện, tôi đến lớp học. Tôi đang dự một khóa học. Ở đó có khoảng mười lăm hay hai mươi sinh viên. Một thanh niên rất giống anh trai tôi... nhưng không phải Charles.

Cô đang nói đến anh trai đang sống ở California.

- Cô đang theo khóa học gì?

- Tôi không biết.

- Còn gì nữa không? Cô do dự trả lời:

- Vâng.

Tôi thắc mắc sao cô lại do dự sau khi đã thuật lại vài cảnh tượng lạ lùng trong giấc mơ. Cô kể tiếp, với một giọng nhẹ hơn là thâm thì:

- Thầy giáo xuất hiện. Mắt ông ta nâu sẫm, có thể thay đổi qua màu tím, rồi trở lại màu nâu. Ông ta rất cao, mặc áo choàng trắng, đi chân trần... Ông tiến đến tôi và nhìn sâu vào mắt tôi.

- Rồi sao?

- Tôi cảm thấy một tình yêu đáng kinh ngạc. Tôi biết mọi thứ có thể rất an ổn, mọi thứ tôi đang đi qua là một phần của kế hoạch nào đó, và kế hoạch đó rất hoàn hảo.

- Ông ta nói với cô như vậy hả?

- Không. Ông ta không cần phải nói. Thật ra, ông ta chẳng nói gì cả. Chỉ là tôi có cảm giác như vậy thôi, nhưng bằng cách nào đó, nó có vẻ từ ông ta truyền qua. Tôi có thể cảm nhận tất cả, biết tất cả. Tôi biết không có gì phải sợ hãi... không gì... rồi ông ta quay đi. - Còn gì nữa?

- Tôi cảm nhận rất rõ. Điều cuối cùng tôi nhớ là bay lên mây. Tôi cảm thấy rất dễ thương và an toàn... Rồi tôi thức dậy.

- Bây giờ cô cảm thấy ra sao?

- Tôi cảm thấy rất tốt, nhưng nó đang tan dần. Tôi nhớ rất rõ về giấc mơ, nhưng cảm giác thì dần dần nhẹ đi.

Mỗi ngày, lại xen thêm vào những trải nghiệm siêu việt.

Một phụ nữ viết thư cảm ơn tôi về cuốn sách đầu tiên tôi viết. Những thông tin trong đó giúp cô hiểu và chấp nhận hai giấc mơ mà cô đã trải qua cách nhau hai thập niên. Lá thư của cô đã bị rách nát khi Hurricane Andrew ghé qua văn phòng tôi. Nhưng tôi còn nhớ rất rõ.

Lúc còn nhỏ, cô biết mình sẽ có một đứa con trai đặc biệt tên David. Lớn lên cô lấy chồng, có hai cô con gái, không có con trai. Khi cô ở tuổi ba mươi, cô bắt đầu quan tâm. David ở đâu?

Trong một giấc mơ sống động, một thiên thần bước đến nói với cô: “Cô sẽ có con trai, nhưng nó chỉ sống tới mười chín tuổi rưỡi. Cô có chấp nhận điều đó không?” Người phụ nữ gật đầu.

Vài tháng sau cô có mang, rồi David được sinh ra. Nó thật sự là một đứa bé đặc biệt, dễ thương, nhạy cảm, đáng yêu. Cô nói rằng: “Một linh hồn cũ”. Cô không bao giờ kể cho David nghe về giấc mơ, và sự thỏa thuận với thần linh. Như dự kiến, David chết đúng năm mười chín tuổi rưỡi vì căn bệnh ung thư não hiểm thấy. Cô cảm thấy tội lỗi, đau khổ, bi quan, kiệt sức vì đau buồn sâu sắc. Tại sao cô lại chấp nhận đề nghị của vị thần đó? Theo cách nào đó, cô có lỗi trong cái chết của David?

Một tháng sau khi David chết, thiên thần lại xuất hiện trong giấc mơ. Lần này thiên thần đó chính là David. David nói với cô: “Đừng đau lòng quá, con rất thương mẹ, chính con đã chọn mẹ, chứ không phải mẹ chọn con.” Và cô đã thấu hiểu.

---o0o---

Chương 16

Lần nữa, một chứng cứ vững vàng của con người là biết hầu hết về rất nhiều thứ trước khi sinh. Khi chỉ là đứa trẻ, chúng giữ chặt vô số sự kiện với tốc độ như thế để chỉ ra rằng ngay lần đầu, chúng không hề biết những điều đó, nhưng nhớ và gọi nhớ những sự kiện đó.

Cicero

Tôi hơi bị bối rối một chút. Pedro đã bước qua cánh cửa, trong tâm trí anh, bước đến một thời điểm khác, một nơi khác. Nhìn vào sự chuyển động trong mắt anh, tôi có thể nói anh đang quan sát điều gì đó. Tôi nói với anh:

- Anh có thể nói chuyện, tuy vậy anh vẫn trong trạng thái bị thôi miên sâu. Tiếp tục quan sát và trải nghiệm. Anh có nhìn thấy gì không?

- Tôi thấy mình đang nằm trên cánh đồng vào ban đêm. Không khí mát mẻ, trong lành...

Tôi đang ngắm sao.

- Chỉ một mình anh thôi sao?

- Vâng. Không có ai ở chung quanh.

- Anh là ai?

Tôi cần tìm chi tiết về không gian và thời gian mà anh đang nhìn thấy.

- Chính tôi... khoảng mười hai tuổi... tóc cắt ngắn.

- Chính anh.

Tôi hỏi lại vì không nhận ra rằng Pedro chỉ đi về thời thơ ấu, chứ không phải một kiếp quá khứ khác. Anh trả lời ngắn gọn:

- Vâng. Quay lại Mexico lúc nhỏ.

Bây giờ thì tôi mới hiểu, và tôi sang số, tìm hiểu về cảm giác của anh. Tôi thắc mắc tại sao tâm trí anh lại chọn ký ức đặc biệt, một bức tranh toàn cảnh rộng lớn có sẵn trong tâm trí.

- Anh cảm thấy thế nào?

- Rất vui. Bầu trời ban đêm quá yên bình.

Các vì sao lung linh có vẻ rất quen thuộc, thân thiện với tôi... Tôi chọn một chòm sao và ngắm nghía chúng đang lượn lờ xuyên qua bầu trời khi chuyển mùa.

- Ở trường anh có học về tinh tú không?
- Không hẳn. Học rất ít. Nhưng tôi tự học riêng. Hầu như tôi thích ngắm sao.
- Có ai trong gia đình thích ngắm sao với anh không?
- Không, chỉ mình tôi.

Bây giờ thì tôi khéo léo chuyển qua đề lôi kéo sự thông minh của anh, viên cảnh trải rộng của anh, để học hỏi thêm về sự quan trọng trong ký ức này. Tôi không nói chuyện với cậu bé Pedro mười hai tuổi nữa.

- Điều quan trọng gì trong ký ức với bầu trời ban đêm? Tại sao tâm trí anh lại chọn điểm đặc biệt này?

Anh im lặng một lúc. gương mặt anh thư thái trong ánh nắng nhạt nhòa ban chiều. Anh nói nhỏ nhẹ:

- Các vì sao là món quà dành cho tôi, là niềm an ủi. Là bản giao hưởng mà tôi đã nghe từ trước, làm tươi sáng lại linh hồn tôi, nhắc nhở tôi về những điều tôi đã quên.

Hơi một chút thần bí, anh nói tiếp:

- Còn hơn vậy nữa. Là con đường hướng đến định mệnh của tôi... chậm chậm nhưng chắc chắn... Tôi phải kiên nhẫn, không bước vào con đường đó. Kế hoạch đã sắp xếp sẵn rồi.

Anh lại im lặng. Tôi để anh nghỉ ngơi, vì một ý nghĩ đang thoáng qua đầu tôi. Bầu trời đêm đã hiện hữu từ rất xa xưa, xưa hơn loài người. Ở mức độ nào đó, tất cả chúng ta đã từng nghe bài giao hưởng cổ xưa đó? Có phải định mệnh trong chúng ta đều được sắp sẵn? Và rồi một ý nghĩ khác, rất rõ ràng trong từ ngữ đó, nhưng lại không hẳn nằm trong ý nghĩa đó. Như vậy, tôi cũng phải kiên nhẫn và không bước vào con đường định mệnh của Pedro.

Tư tưởng này hiện lên đầu tôi như lời chỉ dẫn. Nó trở thành một lời tiên tri.

Bệnh nhân như Elizabeth và Pedro thách thức nhiều niềm tin cũ kỹ của tôi về cuộc sống và cái chết, và thậm chí về phép trị liệu tâm lý. Tôi bắt đầu thực hành thiền định, hoặc ít nhất mỗi ngày đều dành thời gian quán tưởng.

Trong tình trạng thư thái hoàn toàn, tư tưởng, hình ảnh, ý niệm thường đột ngột gõ vào sự nhận thức của tôi.

Mỗi ngày một ý nghĩ chợt hiện lên với lời hỏi thúc nhấn nhủ. Tôi cần nhìn gần hơn vào bệnh nhân, những người đã được tôi điều trị một thời gian dài, bệnh nhân mãn tính. Theo một cách nào đó, bây giờ tôi có thể nhìn rõ hơn, sự phân định trong tâm nhìn cũng dạy tôi về chính con người tôi.

Những bệnh nhân này đến với tôi để được điều trị theo phương pháp thoái chuyên, thuật thị giác, tư vấn về tâm linh đều có kết quả rất tốt. Nhưng về số bệnh nhân khác thì sao, những người đã được điều trị trước khi sách của tôi xuất bản? Tại sao bây giờ tôi mới nhìn họ rõ hơn? Tôi phải học điều gì về chính mình?

Như thể nó lại xuất hiện, rất đáng kể. Tôi thôi làm thầy giáo cho nhiều người trong số các bệnh nhân lâu dài này, thay vào đó, tôi trở thành một thói quen, một chỗ dựa. Nhiều người trở nên dựa dẫm vào tôi, và thay vì thách thức họ độc lập, tôi lại chấp nhận một vai trò cũ kỹ.

Tôi cũng trở nên dựa dẫm vào họ. Họ trả tiền cho tôi, tặng bóc tôi, khiến tôi thấy mình cần thiết cho họ, và gia cố lại khuôn mẫu thầy thuốc có sẵn như nửa thần thánh nửa phàm tục trong xã hội này. Tôi phải đương đầu với cái tôi của mình.

Dần dà tôi đương đầu với nỗi sợ hãi. An toàn là trên hết. Tiền bạc thì chẳng tốt cũng chẳng xấu, quan trọng là đôi khi nó không hề mang lại an toàn đích thực. Tôi cần thêm niềm tin. Để mạo hiểm, tôi phải tự cam kết theo hành động đúng đắn, tôi phải tự biết tôi làm đúng. Tôi xem xét giá trị bản thân, cái gì là quan trọng trong cuộc đời, cái gì là không. Khi tôi nhớ lại và chỉnh đốn niềm tin, giá trị của mình, việc quan tâm về tiền bạc và an toàn biến mất, giống như sương mù tan biến dưới ánh mặt trời. Tôi cảm thấy rất bình yên.

Tôi nhìn vào những nhu cầu cần thiết để cảm thấy quan trọng, đây là một ảo ảnh khác của cái tôi. Tôi nhớ rằng chúng ta đều là những con người có linh hồn. Chúng ta ngang bằng nhau dưới lớp bề mặt. Tất cả chúng ta đều quan trọng.

Sự cần thiết đặc biệt, đáng yêu của tôi có thể chỉ được đáp ứng ở một mức độ tâm linh, từ trong sâu thẳm của bản thân, từ trong phẩm chất thánh thiện. Gia đình tôi có thể giúp đỡ, nhưng chỉ ở một mức độ nào đó. Chắc chắn cũng không phải bệnh nhân của tôi. Tôi có thể dạy họ, và họ cũng có thể dạy tôi. Chúng tôi giúp đỡ lẫn nhau trong một khoảnh khắc, nhưng chúng tôi

không bao giờ hy sinh những điều cần thiết sâu thẳm nhất. Việc tìm kiếm là linh hồn của một con người.

Thầy thuốc là người thầy, nhà trị liệu được đào tạo rất cao cấp, nhưng hầu như là những con người nửa thần thánh nửa phàm tục. Chúng ta chỉ là con người được đào tạo cao cấp. Thầy thuốc là những nan hoa trên cùng một cái bánh xe giống như tất cả những người giúp đỡ khác trong xã hội của chúng ta.

Con người thường ẵm mình sau những nhãn mác như là bác sĩ, luật sư, thượng nghị sĩ, v.v..., hầu hết những kiểu này còn chưa được hình thành trước cái tuổi hai mươi, ba mươi. Chúng ta phải nhớ chúng ta là ai trước danh hiệu được ban tặng.

Điều này không chỉ là tất cả chúng ta đều đủ khả năng trở thành con người tâm linh và đáng yêu. Nếu con người có lòng nhân ái, dễ thương, thanh thản thì sẽ đón nhận được niềm hân hoan và tràn đầy an lành. Chúng ta đã hiện hữu. Chúng ta chỉ quên lãng thôi, và có vẻ như cái tôi đã ngăn chặn hồi ức của chúng ta.

Thị giác của chúng ta bị che khuất. Giá trị đích thực của ta bị đảo ngược.

Nhiều chuyên gia về tâm thần học kể với tôi về cảm giác bị mắc kẹt với bệnh nhân của họ. Họ mất cả niềm vui giúp đỡ mọi người.

Tôi nhắc nhở họ rằng họ cũng là những người mang linh hồn. Họ bị kẹt vào sự bất an và cái tôi của mình. Họ cũng cần được khích lệ để mạo hiểm và để nhảy bổ vào sức sống và niềm vui.

---o0o---

Chương 17

Tôi đã đến đây theo nhiều cách khác nhau. Tôi không có cảm giác rằng chúng ta đã từng gặp nhau. Không có cảm giác ngờ ngợ. Tôi không cho rằng đó là em trong bụi cây oải hương bên bờ biển khi tôi lướt qua vào năm 1206, hoặc ở bên cạnh tôi trong chiến tranh biên giới. Hoặc ở đó tại Gallatins cách đây một trăm năm, nằm bên tôi trên bãi cỏ xanh rờn trong vùng núi. Tôi có thể kể tự nhiên thoải mái về cách mà em nói chuyện với bồi bàn trong nhà hàng. Em bước đến trong cung cách của những nhà đại tư bản, thanh lịch và quý tộc.

Robert James Waller.

Ngay khi tôi vừa đếm từ mười xuống một thì Elizabeth đã chìm sâu vào trạng thái thôi miên. Mắt cô đảo nhanh qua lại dưới mi. Thân thể cô mềm nhũn, hơi thở chậm chậm đi vào giai điệu thư thái. Tâm trí cô bây giờ đang du hành vượt qua thời gian.

Lần này tôi đưa cô đi nhẹ nhàng theo cách bước qua dòng suối thanh bình trên núi như một cánh cổng trở về một kiếp quá khứ. Cô bước qua dòng suối theo làn ánh sáng tuyệt diệu. Qua khỏi ánh sáng đó, trong cô hiện lên một kiếp sống trong thời cổ đại.

Cô quan sát, sau khi tôi chỉ dẫn cô nhìn xuống bàn chân.

- Tôi mang một đôi săng đan mỏng. Có vài viên ở trên mắt cá chân một chút. Tôi mặc chiếc áo đầm trắng dài nhiều tầng, phủ dài xuống mắt cá. Tay áo dài và rộng thùng thình. Tôi đeo cái vòng xuyên ba lớp bằng vàng.

Cô quan sát bản thân với nhiều chi tiết rõ ràng, sống động.

- Tóc tôi dài chấm vai, nâu sẫm... Mắt cũng nâu... Da nâu sáng. - Cô là cô gái? - Vâng.

- Khoảng bao nhiêu tuổi?

- Khoảng mười bốn.

- Cô đang làm gì? Cô sống ở đâu?

Tôi hỏi dồn một lúc hai câu hỏi trước khi cô kịp trả lời.

- Tôi đang ở trong một ngôi đền. Tôi đang được đào tạo thành thầy thuốc để giúp các thầy tu.

- Cô có biết tên đất nước đó không?

- Ai Cập... thời xa xưa.

- Cô có biết vào năm nào không?

- Không, tôi không biết... nhưng rất xưa... cách đây rất lâu.

Tôi đưa ký ức và cuộc trải nghiệm của cô đến thời cổ đại đó.

- Làm sao mà cô lại xuất hiện và nhận khóa đào tạo để trở thành thầy thuốc và để giúp các thầy tu?

- Tôi được các thầy chọn, cũng như nhiều người khác thôi. Chúng tôi đều được chọn theo khả năng và tài nghệ của chúng tôi... Các thầy tu biết từ lúc chúng tôi còn nhỏ xíu.

Tôi muốn biết thêm về quá trình lựa chọn, nên hỏi tiếp:

- Làm sao các thầy tu biết tài nghệ của cô?

Họ quan sát cô ở lớp học hay qua cha mẹ cô?

- Ô, không! Họ biết bằng trực giác. Họ rất giỏi. Họ biết người nào có khả năng về số học, về kỹ thuật máy móc, về kế toán, về thủ quỹ. Họ biết người nào có thể viết, chép lại. Họ biết ai có khả năng về quân sự và sẽ được chọn để đào tạo trở thành tướng lĩnh. Họ biết ai có thể trở thành lãnh đạo. Những người này đều được đào tạo để trở thành chính phủ và quan chức. Họ biết ai có khả năng chữa bệnh và trực giác, thì sẽ được đào tạo để trở thành thầy thuốc, nhà cố vấn hoặc thậm chí trở thành thầy tu. Tôi tóm tắt:

- Vậy thì chính thầy tu quyết định nghề nghiệp của mỗi người mà đào tạo cho phù hợp. Cô đồng tình:

- Đúng vậy. Tài nghệ và tiềm năng được các thầy tu tiên đoán khi còn nhỏ, rồi nó sẽ được tập luyện mà không có sự lựa chọn khác.

- Việc đào tạo này có mở rộng cho nhiều người?

- Ô, không, chỉ những người danh giá quý tộc, chỉ những bà con của vua Ai Cập.

- Chắc hẳn cô cũng là bà con với vua Ai Cập?

- Dạ đúng. Đó là một đại gia tộc rất lớn. Thậm chí anh em họ xa cũng xem là một phân gia đình.

- Nhưng nếu những người có tài mà không phải là bà con thì sao?

Tôi hỏi nán thêm vì tò mò đến hệ thống chọn lựa gia tộc này. Cô kiên nhẫn giải thích:

- Họ cũng được đào tạo theo một cách nào đó. Nhưng họ chỉ tiến đến mức độ làm trợ lý cho những nhà lãnh đạo, người có bà con thân thuộc của hoàng gia.

- Cô cũng là một người bà con của vua Ai Cập?

- Em họ...nhưng không gần lắm.

- Cũng đủ để được đào tạo?

- Vâng.

Tôi quyết định đưa cô đi tiếp. Tôi biết có một bệnh nhân đã hủy cuộc hẹn sau giờ của Elizabeth, vì vậy tôi không có gì phải vội vàng.

- Có người nào trong gia đình ở với cô không?

- Dạ có. Anh trai tôi. Hai anh em tôi rất thân thiết với nhau. Anh tôi lớn hơn tôi hai tuổi. Anh tôi được đào tạo để trở thành thầy thuốc và thầy tu, và chúng tôi cùng ở đây. Cha mẹ tôi sống cách xa, nên tôi rất mừng là có anh mình ở bên cạnh... bây giờ tôi có thể nhìn thấy anh ấy.

Tôi đánh liêu với sự rối trí khác, tìm đầu mối để hiểu những quan hệ của Elizabeth.

- Nhìn kỹ mặt anh ấy, nhìn vào mắt anh ấy. Cô có nhận ra anh ấy là ai trong kiếp sống hiện tại của cô không?

Dường như cô ngấm nghĩa rất kỹ, nhưng rồi cô nói rất buồn:

- Tôi không nhận ra anh ấy là ai.

Tôi mong chờ một điều gì đó, rằng cô nhận ra người mẹ thân yêu, hoặc là người anh hay cha cô. Nhưng không có sự nhận dạng nào hết.

- Đi tới nữa để xem những sự kiện quan trọng trong kiếp làm cô gái Ai Cập. Cô có thể nhớ ra mọi thứ.

Cô đi tiếp.

- Bây giờ tôi đã mười tám tuổi. Hai anh em tôi có rất nhiều tiến bộ. Anh ấy mặc áo đuôi tôm màu trắng và vàng, dài chỉ tới đầu gối... Anh rất đẹp trai.

Tôi hỏi tiếp để đưa cô quay lại khóa tập luyện:

- Hai anh em cô tiến bộ nhiều như thế nào?

- Chúng tôi có nhiều kỹ năng. Chúng tôi làm việc với những cây gậy chữa bệnh đặc biệt. Khi đã sử dụng thông thạo rồi thì những cây gậy này tăng tốc làm tái tạo lại các mô và tứ chi.

Cô ngừng lại một lúc, nghiên cứu, xem xét các cây gậy.

- Chúng chứa một năng lượng lỏng, tràn qua gậy... năng lượng này tập trung tại điểm cần tái tạo...

Người ta có thể dùng năng lực này để phát triển tứ chi và chữa lành các mô, thậm chí cả những mô đang chết hoặc đã chết.

Tôi thật ngạc nhiên. Ngay cả dược phẩm tiên tiến ngày nay cũng không thể hoàn thành những kỳ công này. Chỉ có loại bò sát như kỳ nhông, thằn lằn có thể tự mọc lại tứ chi và đuôi. Một nghiên cứu mới nhất về chấn thương và gây tổn thương dây cột sống của thời đại hôm nay chỉ là đưa đến một sự khởi đầu tái tạo lại hệ dây thần kinh. Trong khi đó công việc của Elizabeth với gậy thần điều trị có thể tác động vào tứ chi và tái tạo lại mô đã có từ khoảng bốn, năm ngàn năm trước.

Cô không thể nói rõ hơn về cách hoạt động của cây gậy, cô chỉ nói về năng lượng mà thôi. Elizabeth không có từ ngữ hay khái niệm tinh thần để hiểu và giải thích. Cô bắt đầu nói tiếp, lý do vì sao cô không thể hiểu đã hình thành trong tâm trí cô. Cô giải thích:

- Ít ra thì đó là những gì mà họ nói với tôi. Tôi là con gái mà còn nhỏ. Tôi chỉ nắm cây gậy mà chưa hề thấy nó hoạt động, cũng chưa từng nhìn thấy sự tái tạo... Anh trai tôi thì được phép nhìn. Đến khi lớn hơn, anh ấy sẽ được phép học hỏi về sự tái tạo. Việc thực tập của tôi sẽ kết thúc trước cấp độ đó. Tôi không thể phát triển đến cấp độ đó vì tôi là phụ nữ.

Tôi nêu câu hỏi:

- Anh trai cô thì được học còn cô thì không? Cô bình luận:

- Đó là sự thật. Anh ấy sẽ học để biết những bí mật cao cấp, còn tôi thì không. Cô ngừng lại một chút, rồi tiếp:

- Tôi không hề ganh tị với anh ấy. Đó là tục lệ... một tục lệ ngu xuẩn. Trong khi đó tôi chữa bệnh giỏi hơn nhiều người đàn ông khác.

Giọng cô chùng xuống như thì thầm:

- Anh tôi hứa là sẽ kể cho tôi nghe về những bí mật, và dạy tôi cách hoạt động của gậy. Anh cũng giải thích cho tôi nghe về nhiều vấn đề... Anh tôi kể rằng họ đang cố gắng làm những người vừa chết sống lại.

Tôi hỏi lại:

- Người đã chết?

- Đúng vậy. Nhưng phải làm thật nhanh.

- Họ làm cách nào?

- Tôi không biết... Họ dùng nhiều cây gậy. Có những bài kinh đặc biệt. Xác chết phải đặt đúng vào vị trí. Còn nhiều nữa, nhưng tôi không biết... Khi nào anh trai tôi học, anh ấy sẽ nói cho tôi nghe.

Cô đã giải thích xong. Tâm trí lô gích của tôi đi đến giả định rằng con người được cho là sống lại thật sự chưa chết hẳn, chỉ gần chết thôi, giống như bệnh nhân được hồi phục từ cuộc trải nghiệm hồn lìa khỏi xác. Rốt cuộc, họ không có dụng cụ để theo dõi hoạt động tầng sóng của não (đo điện tâm đồ) vào thời kỳ đó.

Trực giác của tôi nói rằng tôi hãy giữ một tư tưởng phóng khoáng. Còn nhiều lời giải thích khác nữa, ngoài sự hiểu biết hiện nay của tôi.

Elizabeth vẫn còn yên lặng, vì vậy tôi tiếp tục đặt câu hỏi:

- Ngoài cách chữa bệnh cô đang làm, còn cách nào khác nữa không?

- Còn nhiều. Một là dùng tay. Chúng tôi dùng tay chạm vào chỗ đau và đưa năng lượng trực tiếp vào đó. Vài người không cần thiết phải chạm vào cơ thể. Chúng tôi sờ phía trên cơ thể của người bệnh tìm những chỗ nóng. Chúng tôi giải nhiệt và xoa dịu bằng năng lượng. Nhiệt độ nóng sẽ được giải tại một vài mức độ phía trên cơ thể, nhưng không quá gần.

Bây giờ cô đang nói rất nhanh, diễn tả nhiều cách chữa trị khác nhau trong thời cổ đại.

- Nhiều người khác có thể chữa bệnh bằng tinh thần. Họ nhìn vào chỗ có vấn đề trong tư tưởng của họ, rồi họ truyền năng lượng đến những chỗ đó bằng tinh thần. Tôi chưa làm điều này, nhưng dần dần tôi sẽ học.

Cô tiếp tục giải thích:

- Nhiều người dùng ngón tay bắt mạch và truyền năng lượng trực tiếp qua đường máu. Theo cách này họ có thể chạm đến nội tạng, và nhìn thấy năng lượng sạch thoát ra qua đầu ngón chân.

Cô ngừng lại, rồi nói:

- Bây giờ tôi đang đặt người ta vào một cấp độ thôi miên rất sâu, và họ cũng nhìn thấy việc điều trị đang diễn ra, để họ biến đổi hoàn toàn việc chữa trị trên mức độ tinh thần. Tôi cho họ uống bùa để giúp họ đi sâu hơn.

Ngoài chuyện uống bùa, phương pháp điều trị này hoàn toàn giống cách chữa trị mà tôi và nhiều người khác đang sử dụng vào cuối thế kỷ hai mươi, thuật thôi miên để kích thích quá trình chữa lành bệnh.

- Còn cách nào khác nữa không?

- Còn một cách là gọi thần linh. Cách này chỉ dành cho thầy tu. Tôi bị cấm. - Bị cấm?

- Vâng. Vì phụ nữ không thể trở thành thầy tu. Chúng tôi chỉ trở thành thầy thuốc, trợ lý cho thầy tu, nhưng không thực hiện chức năng của họ...Ồ, vài phụ nữ tự nhận là nữ tu, và chơi nhạc trong các buổi lễ, nhưng họ không có sức mạnh năng lượng.

Với một giọng mỉa mai, cô nói thêm:

- Họ là nhạc công giống như tôi là thầy thuốc; Họ khó trở thành thầy tu. Ngay cả Hathor cũng nói xỏ họ.

Hathor là nữ thần Ai Cập, nữ thần của tình yêu, hạnh phúc và niềm vui. Bà cũng là nữ thần của lễ hội và vũ hội. Elizabeth có lẽ đang nhớ lại một trong nhiều chức năng bí truyền của Hathor, đó là người che chở và bảo vệ phụ nữ. Hathor nói xỏ những nữ tu này có nghĩa là nhấn mạnh tước hiệu rộng tuếch của họ.

Elizabeth lại im lặng. Còn tâm trí tôi thu hút theo một con đường song song trở về hiện tại.

Con đường đến sự tiến bộ vào thời cổ Ai Cập có vẻ bị giới hạn cho một số rất ít. Bà con thân quyền của vua, bản thân ông ta cũng tự coi mình là nửa thần thánh có thể tiến bộ, còn thân quyền nữ giới thì sớm đương đầu với sự phân biệt giới tính. Bà con nam giới của vua là một số ít được quyền ưu tiên.

Elizabeth vẫn im lặng, tôi giục cô đi xa hơn:

- Đi tiếp đến sự kiện quan trọng trong kiếp sống đó, nhìn xem cô thấy gì?

- Bây giờ anh tôi và tôi là người cố vấn.

Cô bình luận, khi tiến đến tương lai vài năm sau đó.

- Chúng tôi đứng phía sau nhà cầm quyền của vùng đất này và tư vấn cho ông ta. Ông ta là nhà lãnh đạo vĩ đại và cũng là nhà quân sự tuyệt vời. Nhưng ông ta bốc đồng nên cần trực giác và sự hướng dẫn bên trong của chúng tôi... Chúng tôi giúp ông ta cân bằng lại.

- Cô làm việc này có vui không?

- Rất vui, vì cùng làm với anh trai tôi... Và nhà lãnh đạo cũng rất tốt. Ông thường lắng nghe chúng tôi khuyên giải... Chúng tôi cũng chữa bệnh.

Cô có vẻ rất hài lòng, nếu không nói là mê mẩn. Cô không lập gia đình, nên anh trai là gia đình cô. Tôi đưa cô đi xa hơn trong kiếp đó.

Bây giờ cô rất thất vọng, bắt đầu khóc, rồi nín:

- Tôi biết điều này quá rõ. Tôi phải mạnh mẽ. Không phải tôi sợ bị trục xuất hay chết. Không phải vậy. Nhưng phải rời xa anh trai tôi...thật quá khó!

Một dòng nước mắt lại rơi xuống.

- Chuyện gì xảy ra?

Tôi hỏi lại, điều gì đó đột nhiên thay đổi làm suy sụp vận may của cô.

- Tôi chết mà không kịp trở tay. Ông ta biết về công việc tái sinh của chúng tôi, và làm hồi sinh lại người vừa chết. Vì vậy ông ta ra lệnh cho tôi phải đem con trai ông trở về. Nếu tôi không làm được tôi sẽ bị đày đi xa xứ. Tôi biết nơi đó. Không ai có thể quay về.

Tôi e dè hỏi lại:

- Còn đưa con trai?

- Hẳn không thể sống lại. Điều này không được tha thứ. Tôi phải bị xử tội.

Cô buồn rười rượi, mắt ứa lệ. Cô nói chậm rãi:

- Thật vô lý. Tôi chưa bao giờ được học về cách điều trị đó... Không bao giờ được phép tiếp thu kinh nghiệm tái sinh. Anh trai tôi dạy tôi một ít, nhưng không đủ... Họ không biết anh đã nói gì với tôi.

- Chuyện gì xảy ra với anh trai cô?

- Anh đang đi xa, vì vậy anh được an toàn. Tất cả các thầy tu đều đi vắng. Chỉ có mình tôi ở lại... Anh trở về chỉ vừa kịp lúc nhìn tôi bị đày đi. Tôi không sợ bị đi đày hay chết, chỉ sợ xa anh tôi thôi .. Không có sự lựa chọn.

- Chùng nào thì cô bị đày đi?

- Không lâu đâu. Tôi biết cách rời bỏ thân xác tôi. Một ngày kia, tôi rời bỏ thể xác và không quay lại. Đó là cái chết của tôi, không còn linh hồn, thể xác không còn sống.

Cô nhảy đến một điểm khác, và đang nói chuyện từ một viễn cảnh cao hơn.

- Đơn giản như vậy sao?

- Không có đau đớn, không có ngăn cản ý thức khi cái chết được lựa chọn. Đó là lý do tôi không sợ chết. Tôi biết mình có thể gặp lại anh trai. Tôi không thể làm việc trên ốc đảo cần cỗi. Không có lý do gì ở lại trong một hình thái vật chất. Thần linh thấu hiểu.

Cô yên lặng, nghỉ ngơi. Tôi biết rằng tình yêu thương cô dành cho anh mình có thể sống lâu hơn cái chết vật lý, cũng như tình yêu của anh trai cô dành cho cô. Tình yêu là vĩnh cửu. Không biết họ có gặp lại nhau qua bao thế kỷ? Có thể họ sẽ gặp nhau trong tương lai?

Ký ức này sẽ làm cô nhẹ lòng hơn. Một lần nữa cô lại tìm thấy mình trong quá khứ xa xôi. Ý thức, linh hồn đã sống lâu hơn cơ thể vật lý. Hàng bao thế kỷ trôi qua giờ đây cô lại xuất hiện thành một Elizabeth. Nếu cô đã sống lại qua bao thế kỷ thì mẹ cô cũng vậy, tất cả chúng ta đều sẽ như vậy. Cô không tìm thấy mẹ mình trong thời Ai Cập cổ đại, nhưng cô đã gặp lại người anh trai yêu quý, một linh hồn đồng hành mà cô không thể nhận ra trong kiếp hiện tại, ít nhất là chưa nhận ra.

Tôi tin rằng những mối liên hệ của linh hồn tương tự như một cây to lớn có hàng ngàn lá. Những chiếc lá này nằm trên cành con của ta nên rất gần gũi thân thiết với ta. Chúng ta có thể chia sẻ kinh nghiệm với nhau, những kinh nghiệm về mặt tâm linh. Một có bà con đặc biệt, thân thiện với những chiếc lá trên những nhánh kế bên. Chúng cũng ở cùng trên một nhánh cây, chúng cũng gần gũi với ta, nhưng không thân thiết như những chiếc lá trên cành của mình. Tương tự như vậy, nếu ta kéo dài ra theo cả cây to lớn đó, chúng ta liên quan đến rất nhiều lá trên cây, nhưng rõ ràng là không gần gũi lắm. Chúng ta là một phần của cây đó, của thân cây đó. Chúng ta chia sẻ kinh nghiệm. Chúng ta đều biết nhau. Nhưng chỉ có những chiếc lá nằm trên cành con của ta là gần gũi, thân thiết nhất. Có rất nhiều cây trong một khu rừng. Tất cả rễ cây trong rừng đều đan kết với nhau dưới mặt đất.

Linh hồn cũng vậy.

Có lẽ chúng ta đã gặp một linh hồn khác từ kiếp xa xôi. Có lẽ họ đã nằm trong nhiều mối quan hệ khác nào đó trong cuộc đời mình. Sự trao đổi qua lại chắc hẳn là rất ngắn ngủi. Có thể chỉ khoảng ba mươi phút gặp nhau để

giúp nhau học hỏi kinh nghiệm. Một trong những linh hồn này có thể là một kẻ ăn mày trên con đường mà ta vô tình đi qua, và ta đã tặng họ một món quà từ trái tim. Chúng ta tỏ lòng thương cảm đến người khác, cũng như sẽ được nhận lại lòng yêu thương và sự giúp đỡ. Có lẽ chúng ta và kẻ ăn mày đó không hề gặp lại nhau trong kiếp đó, tuy nhiên chúng ta vẫn là một phần trong vở kịch đó. Những cuộc gặp gỡ trong đời luôn khác nhau về thời gian, không gian. Gặp gỡ nơi này, nơi khác. Gặp năm phút, một giờ, một ngày, một tuần, một tháng, một thập kỷ, còn nhiều hơn nữa. Đây là cách mà linh hồn kết nối, liên quan.

Những mối quan hệ không hề được cân đong đo đếm, nhưng đều là những bài học đáng giá để chúng ta học hỏi.

---o0o---

Chương 18

Thật là thú vị khi viết về câu chuyện trải nghiệm của một người hiện tại đã từng tự sát trong kiếp quá khứ. Bây giờ anh ta lại vấp phải chính cái yêu sách đã đưa ra từ trước. Cho đến khi anh ta nhận ra rằng anh ta phải hoàn thành mọi yêu cầu đó..... Những nghiệp lực của kiếp sống trước đó đã chỉ ra một con đường cho kiếp sống hiện tại.

Tolstoy

Anh đã cảm thấy lời nhắn nhủ mạnh mẽ đi vào linh hồn. những từ ngữ đầy sức sống mãi mãi là điểm nhấn trong suốt cuộc đời anh. Sau khi rời bỏ thế xác khó hiểu đó, anh nghỉ ngơi. Cả hai chúng tôi đều suy ngẫm từng mức độ khác nhau của ý nghĩa trong từ ngữ mà bề ngoài có vẻ đơn giản.

Đợt trị liệu này bắt đầu theo cách bình thường. Tôi đưa Pedro trở về bằng cách hướng dẫn nhanh gọn, và anh trượt nhanh vào trạng thái thôi miên sâu. Hơi thở anh sâu hơn, các cơ bắp hoàn toàn thư giãn. Tâm trí anh tập trung vào một giới hạn quen thuộc của không gian và thời gian. Anh nhớ lại các sự kiện xảy ra trước khi anh được sinh ra là Pedro.

- Tôi mang giày nâu.

Anh quan sát khi nhìn theo một giới hạn vật chất của sự hiện thân cũ.

- Họ già và xơ xác. Tôi là đàn ông khoảng bốn mươi tuổi. Tóc bị hói và bắt đầu điểm sương. Tóc mai và râu cũng vậy. Râu ngắn được cạo sạch sẽ.

Anh để ý đến chi tiết quá nhỏ nhặt. Tôi cũng thích tính chi tiết trong lời miêu tả của anh, nhưng tôi biết thời gian đang lướt nhanh, nên tôi nói:

- Đi tiếp đi. Tìm xem anh đang làm gì trong kiếp đó. Đi đến điểm quan trọng hơn.

- Cặp kính của tôi nhỏ xíu, gọng bằng kim loại. Mũi tôi rộng, da tái méc.

Anh chú ý, vẫn còn bị các nét vật chất lấn chiếm tâm trí. Điều này cũng bình thường đối với bệnh nhân bị thôi miên, hay kháng cự lại đề nghị của tôi. Tôi biết mình không phải lúc nào cũng hướng dẫn bệnh nhân; thỉnh thoảng bệnh nhân hướng dẫn lại mình. Tôi hỏi:

- Anh làm gì trong kiếp đó? Anh trả lời rất nhanh:

- Tôi là bác sĩ. Bác sĩ vùng nông thôn. Tôi làm việc rất siêng năng. Dân chúng ở đây đều nghèo khó, nhưng tôi không ngại gì, nói chung họ là người tốt.

- Anh có biết vùng đất đó tên gì không?

- Tôi nghĩ là miền quê tại Ohio...

- Anh có biết năm nào không?

- Cuối thế kỷ mười tám. - Tên anh là gì?

- Thomas... Tên tôi là Thomas.

- Họ gì?

- Bắt đầu bằng chữ D... Dixon hay Diggins gì đó. Tôi không rõ lắm.

- Có chuyện gì sao?

- Tôi rất buồn... rất buồn. Tôi không muốn tiếp tục sống nữa.

Anh nhảy xổ vào một giai đoạn khủng hoảng. Tôi hỏi:

- Chuyện gì làm anh buồn quá vậy? Anh giải thích:

- Lúc trước tôi đã chán nản rồi, có khi cũng hết, nhưng lần này thì tệ hại quá. Trước kia, chưa bao giờ tệ như vậy. Cả hai điều đều tràn ngập... Tôi không thể sống như vậy được. - Hai điều gì?

- Bệnh nhân của tôi chết, cơn sốt đã giết anh ta. Họ tin là tôi sẽ cứu sống anh ấy. Họ đặt niềm tin vào tôi, mà tôi thì không đủ khả năng. Tôi làm

họ thất vọng... Bây giờ họ mất chồng, mất cha. Họ phải vật lộn với cuộc sống... Tôi không thể cứu anh ta.

- Đôi khi bệnh nhân chết cho dù chúng ta cố gắng hết sức. Nhất là trong thế kỷ mười tám.

Thật là nghịch lý, tôi cố gắng làm dịu nỗi phiền muộn, nỗi thất vọng của anh về những sự kiện xảy ra cách đây hơn một thế kỷ. Tôi không thể chỉnh sửa lại các sự kiện, chỉ là sửa lại khuynh hướng của anh đối với nó. Tôi biết rằng Thomas đã trải nghiệm và hành động theo cảm xúc. Điều gì đã làm thì không thể thay đổi. Nhưng tôi vẫn có thể giúp Pedro, bằng cách để anh hiểu, bằng cách giúp anh có cái nhìn từ một cõi cao hơn, một cõi đã thoát ra khỏi thân xác. Anh im lặng. Tôi hy vọng rằng tôi không làm anh khó chịu trong hình thái là bác sĩ trong kiếp sống đó, bằng phương pháp trị liệu nhắm vào một mức độ hiểu biết ngoài khả năng của Thomas. Tôi cũng không tìm hiểu sự kiện khác gây đau khổ cho anh.

Tôi hỏi, như cố nhốt ma quỷ vào trong cái lọ:

- Còn gì khác làm cho anh buồn nữa không? - Vợ tôi bỏ đi.

Anh trả lời làm tôi nhẹ cả người. Tôi lại nói chuyện với Thomas. - Cô ấy bỏ anh?

Tôi hỏi lại để khuyến khích anh kể thêm chi tiết. Anh buồn bã nói:

- Cuộc sống của chúng tôi rất khó khăn. Chúng tôi không thể có con. Cô ấy quay về gia đình tại Boston... Tôi cảm thấy mắc cỡ... Tôi chẳng giúp gì cho cô ấy. Tôi không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

Vào lúc này, tôi không hề nỗ lực điều trị với một tâm trí cao hơn của anh. Thay vào đó, tôi đưa Thomas đi xa hơn trong kiếp đó, đến đúng thời gian mà sự kiện quan trọng xảy ra. Chúng tôi có thể dùng liệu pháp sau, khi anh đang ôn lại kiếp sống đó, trong lúc vẫn còn bị thôi miên.

- Tôi đang cảm sung. Anh giải thích thêm:

- Tôi sẽ tự tử, chấm dứt nỗi khổ này!

Tôi cố kèm sự thôi thúc để hỏi anh sao lại chọn súng mà không là thuốc hoặc độc dược mà bác sĩ đều có sẵn vào thời kỳ đó. Sự lựa chọn của anh cách đây ít nhất cả thế kỷ. Bản chất câu hỏi có lẽ là cái cách tôi quan tâm đến nỗi thất vọng của anh, nỗi tuyệt vọng lớn đến nỗi đưa anh đến chỗ hủy diệt bản thân. Thay vào đó, tôi hỏi:

- Chuyện gì xảy ra sau đó? Anh trả lời đơn giản:

- Tôi thực hiện ý định. Tôi tự bắn vào miệng. Bây giờ tôi có thể nhìn thấy thi thể mình... đây máu!

Linh hồn anh đã lìa khỏi xác, và đang nhìn xuống từ một khoảng cách. Tôi lại hỏi:

- Bây giờ anh cảm thấy thế nào?

- Bối rối... vẫn còn buồn... rất mệt mỏi, nhưng không thể nghỉ ngơi. Chưa được... Có người nào đó đang ở đây với tôi. - Ai vậy?

- Tôi không biết. Người nào đó rất quan trọng. Anh ta muốn nói với tôi điều gì đó.

- Anh ta nói gì với anh?

- Rằng tôi đã sống tốt cho đến khi kết thúc. Lẽ ra tôi không nên tự sát. Tuy vậy, anh ta có vẻ biết việc tôi sẽ làm.

- Còn gì nữa không?

Tôi hỏi lại, đẩy cái nghịch lý qua một bên. Câu trả lời đến với tôi tức thì, với một giọng đầy quyền năng. Có phải là Thomas? Hoặ Pedro? Hoặ một người nào khác?

“Vươn tới tình yêu để giúp đỡ người khác là rất quan trọng, không phải thành quả. Hãy vươn tới tình yêu. Đó là tất cả những gì anh cần phải làm. Hãy yêu thương người khác. Kết quả đạt đến tình yêu không phải là kết quả anh tìm kiếm. Thành quả đưa đến thân xác vật chất. Anh phải chữa lành trái tim con người.”

Cả hai thầy thuốc, Thomas và tôi, đều đang được hướng dẫn, hai chúng tôi lắng nghe mãi mê và lời nhắn nhủ cứ tiếp tục. Giọng nói càng lúc càng quyền năng hơn, chắc chắn hơn, dạy đời hơn giọng nói của Pedro.

“Tôi sẽ dạy anh cách chữa lành trái tim con người. Anh sẽ hiểu. “Hãy yêu người khác”!”

Chúng tôi đều có cảm giác mãnh liệt trong lời nói này khi chúng nhấn mạnh vào sự tồn tại của chúng tôi. Lời lẽ này sẽ sống mãi trong tâm chúng tôi.

Sau đó, Pedro kể cho tôi nghe rằng anh đã nhìn thấy rõ ràng và nghe hết những gì mà vị khách dạ quang này đã truyền đạt, các từ ngữ nhảy múa cùng với ánh sáng mà họ nối lại khoảng không gian giữa họ.

Tôi đã từng nghe những lời này. Tôi chắc lời nói này cũng có ý định với tôi. Bài học quan trọng nắm lấy tôi ngay. Đạt đến tình yêu và thương cảm, không lo lắng quá nhiều về kết quả. Không cố tự tử trước khi thời gian đến một cách tự nhiên. Sự khôn ngoan ở đỉnh cao đối đầu với kết quả và biết thời gian dành cho vạn vật. Ý chí tự nguyện và định mệnh cùng tồn tại. Không đo đếm việc điều trị bằng kết quả vật chất. Chữa bệnh hiện hữu trong mức độ của con tim. Theo cách nào đó, tôi học về cách chữa lành trái tim con người. Hơn hết là tình yêu thương dành cho người khác. Sự khôn ngoan là vô hạn, dễ dàng nắm chặt nhưng thực hành chỉ ở một số ít.

Tâm trí tôi quay lại Pedro. Chủ đề chia ly, mất mát quấy rầy kiếp sống của anh. Lần này chúng đưa anh đến sự tự sát. Anh đã được cảnh báo rằng không được kết liễu cuộc sống non nớt như vậy. Nhưng sự mất mát lại xảy ra nữa, và nỗi phiền muộn đã quay trở lại. Liệu anh có nhớ không? Hay niềm vô vọng sẽ chiếm ngự anh một lần nữa?

Thật đáng buồn làm sao khi người thầy thuốc không thể chữa lành cho bệnh nhân của mình. Thất bại của Elizabeth trong thời Ai Cập cổ đại. Tuyệt vọng của Pedro hiện thân là Thomas, thầy thuốc tại Ohio. Kinh nghiệm đau thương của tôi khi là nhà điều trị. Thất vọng đầu tiên của tôi là không thể dập tắt căn bệnh hoành hành dữ dội xảy ra hơn hai mươi lăm năm trước trong đợt thực tập lâm sàng đầu tiên vào năm thứ ba tại trường Y Khoa Yale. Tôi bắt đầu tại khoa nhi, và được phân công chăm sóc Danny, đứa bé trai bảy tuổi mang một khối u lớn. Đó là khối u ác tính của thận thường xảy ra ở trẻ em. Tuổi càng nhỏ, bệnh tình càng dễ đoán hơn. Bảy tuổi là đã già trong căn bệnh ung thư này.

Danny là bệnh nhân đầu tiên, đúng nghĩa trong nghề y của tôi. Tất cả kinh nghiệm trong lớp học, giảng đường, phòng thí nghiệm, và ngồi hàng giờ nghiên cứu sách vở đều để lo chữa trị cho nó. Năm thứ ba là năm bắt đầu trải nghiệm lâm sàng. Chúng tôi được phân công trong các bệnh viện ở khu vực để tiếp xúc trực tiếp với bệnh nhân. Đầy đủ thực tế và lý thuyết. Thời gian áp dụng thực tiễn đã đến.

Tôi phải thử máu của Danny, và chú ý đến từng chi tiết nhỏ nhất nhất của quá trình, gọi là “việc vật” của những bác sĩ đầy kinh nghiệm, nhưng với một sinh viên năm thứ ba thì điều này rất có ý nghĩa.

Danny là một đứa trẻ tuyệt vời. Nhưng chúng tôi thậm chí phải gắn chặt với nhau mạnh hơn và đặc biệt hơn vì nó là bệnh nhân đầu tiên của tôi.

Danny chiến đấu rất dũng cảm. Nó rụng hết tóc vì điều trị hóa trị, xạ trị. Bụng nó bị sưng phù. Tuy nhiên nó đang có tiến triển tốt. Cha mẹ nó và tôi

đều hy vọng. Tỷ lệ trẻ em có thể hồi phục khỏi bệnh này là khá tốt vào thời điểm đó.

Tôi là thành viên trẻ tuổi nhất trong nhóm chữa trị. Sinh viên chúng tôi thường ít biết về thuốc điều trị bằng các bác sĩ nội trú, bác sĩ điều trị, những người mà luôn luôn bận rộn đến khó tả. Mặt khác sinh viên y khoa thì có nhiều thời gian ở bên bệnh nhân và gia đình hơn. Nói chung, sinh viên chúng tôi thì đặt quyền ưu tiên cao hơn về chuyện tìm hiểu bệnh nhân và gia đình họ. Chúng tôi quen thuộc với việc phân công nói chuyện với gia đình hoặc truyền lại lời nhắn cho bệnh nhân.

Danny là bệnh nhân chính của tôi, và tôi rất thích nó. Tôi thường xuyên ngồi bên cạnh giường nó, chơi với nó, đọc truyện cho nó nghe, hoặc chỉ nói chuyện. Tôi khâm phục sự gan dạ của nó. Tôi cũng dành thời gian cho gia đình nó trong phòng buồn tẻ u ám ở bệnh viện. Chúng tôi hoảng sợ, nhưng cũng được khích lệ vì sự hồi phục của nó.

Bỗng nhiên Danny trở chứng xấu hơn. Một chứng lây nhiễm về đường hô hấp nguy hiểm tràn qua hệ miễn dịch yếu ớt của nó. Nó bị khó thở, và đôi mắt sáng trở nên mờ đục. Tôi bị đẩy sang một bên do những thành viên giỏi hơn trong nhóm điều trị. Chất kháng sinh được bắt đầu, rồi ngưng, rồi thay đổi, chẳng có tác dụng gì. Danny trượt xuống dốc. Tôi vẫn ở bên cha mẹ nó, cảm thấy vô vọng và hoảng loạn. Căn bệnh đã chiến thắng. Danny chết.

Tôi quá đổi buồn nản, chẳng màng dành thì giờ cho cha mẹ nó, điều này vượt xa những lời nói đau khổ hay một cái ôm chặt. Lúc đó tôi nhận ra nỗi đau của họ quá mức chịu đựng cũng như tôi. Ba năm sau, khi con trai tôi chết trong bệnh viện, tôi thấu hiểu nhiều hơn. Nhưng lúc đó tôi cảm thấy mơ hồ về trách nhiệm của tôi đối với nó, như thể là tôi hẳn phải làm điều gì đó, bất cứ điều gì để cứu lấy nó.

Việc chữa trị thất bại đánh vào chính tâm hồn của bác sĩ. Tôi hiểu nỗi tuyệt vọng của Thomas.

Rất hiếm bệnh nhân tâm thần chết vì bệnh này. Tuy nhiên, nếu thiếu khả năng giúp bệnh nhân tâm thần thì sẽ đem lại một giai điệu buồn thảm như nhau và một cảm giác vô dụng.

Khi tôi là trưởng khoa tâm thần học tại Mount Sinai, tôi điều trị một phụ nữ đẹp, thông minh ở tuổi ba mươi. Người phụ nữ thành công trong nghề nghiệp vừa mới bước vào cuộc hôn nhân đầy hạnh phúc. Dần dần cô bắt đầu hoang tưởng, chứng bệnh hoang tưởng ngày càng tệ hơn, dù rất nhiều phương pháp điều trị cũng đều vô ích. Cả tôi và những nhà tư vấn cũng không ai xác định lý do, vì các triệu chứng và xét nghiệm đều tiêu biểu cho

chứng tâm thần phân liệt, chứng cuồng, hay bất cứ chứng rối loạn tâm thần bình thường khác. Cô trở nên tệ hơn từ chuyến du lịch ở miền Viễn Đông về. Một xét nghiệm mới cho thấy kháng thể cao chót vót đối với ký sinh trùng. Như vậy, không có thuốc hay giải pháp tâm lý nào giúp được, rồi cô ngày càng xấu hơn.

Một lần nữa, tôi cảm thấy đau nhói vì vô dụng, nỗi buồn của một nhà chữa trị lại không thể chữa lành bệnh.

Đề đạt đến lòng yêu thương, đề nỗ lực mà không quá lo lắng về thành quả, kết quả, đó là câu trả lời.

Một ý niệm đơn giản, vắng vắng sự thật bên tôi là một chất cam lồ của sự hiểu biết mà người thầy thuốc rất cần. Về một ý nghĩa nào đó, tôi đã vươn tới tình yêu với Danny, và nó cũng đối lại với tôi như vậy.

---o0o---

Chương 19

Nếu thời hiệp sĩ đã từng trôi qua Với thế giới xa xưa đã chôn vùi. Thì ta đã là vua tại Babylon

Còn nàng là tên nô lệ của Chúa.

Ta nhìn ngắm, giữ lấy rồi vứt bỏ nàng,

Ta bẻ gãy niềm kiêu hãnh của nàng

Và biến nàng thành nô lệ của ta. Niềm kiêu hãnh mà ta giẫm đạp

Giờ đây là sự miệt thị đối với ta, Vì nó lại giẫm đạp lên ta.

Nỗi hận cũ kéo dài vô tận

Vì nàng yêu, nàng cố nhịn

Tim ta vỡ tan

Khi lòng nàng không chung thủy sắt son

Rồi ta xé nát tim mình trong vô vọng.

William Ernest Henley

Elizabeth đau buồn, chán nản. Mọi quan hệ mới đây cũng chỉ kéo dài được hai lần hẹn hò. Bob đã tránh mặt cô. Cô tình cờ quen anh qua công việc hơn một năm nay. Anh ta là người đẹp trai, thành đạt, và chia sẻ nhiều điều thú vị với cô. Anh ta kể với cô rằng anh vừa chia tay với người đàn bà đã có chồng, sau một thời gian dài yêu đương vụng trộm. Bob có rất nhiều mối quan hệ ngắn ngủi với nhiều phụ nữ khác, nhưng họ luôn thiếu cái gì đó. Theo Bob thì họ luôn giả dối, kém thông minh, hoặc không hiểu được giá trị của anh. Vì vậy anh ta chấm dứt những mối quan hệ này. Người tình cũ vẫn còn chờ đợi anh ta quay lại. Chồng cô ta rất giàu, nhưng tình vợ chồng của họ thiếu sự đam mê. Cô ta không thể bỏ chồng và bỏ đi cuộc sống sung túc được.

Bob thì với Elizabeth: “Em khác họ rất nhiều. Chúng ta có nhiều điểm tương đồng.”

Anh nói rằng cô thông minh hơn bất cứ người nào khác, đẹp hơn, duyên dáng hơn, và quan hệ của họ sẽ lâu bền.

Elizabeth tự tin rằng Bob nói đúng. Cô nghĩ: “Anh ấy luôn ở đó, và tôi không bao giờ nhận ra. Đôi khi câu trả lời đúng đứng trước mặt bạn, mà bạn không bao giờ thấy.”

Cô quên rằng lý do mà cô chưa bao giờ nhận ra Bob và gương mặt đẹp trai của anh ta là vì cô chưa hề cảm thấy quá trình bí ẩn đối với anh ta. Cô đơn độc, và cần một đôi tay đàn ông. Cô lắng nghe lý trí mà bỏ quên lời cảnh báo từ trái tim.

Lần hẹn hò đầu tiên có nhiều triển vọng. Họ đi ăn tối, xem phim, và tâm tình trên bãi biển, nghe sóng vỗ từng cơn dưới ánh sáng dịu dàng của đêm trăng thanh, gió mát. Anh ta nói với cô: “Chắc hẳn là anh đã yêu em”. Anh ta trêu chọc cô với lời hứa hão huyền. Cô lắng nghe chăm chú từng lời, lờ đi sự thiếu vắng tiếng nói của con tim.

Lần hẹn thứ hai có vẻ cũng tốt. Cô có được một khoảng thời gian hạnh phúc, và cô cảm thấy anh ta cũng vậy. Cảm giác yêu mến của anh ta dường như rất tuyệt vời, anh ta còn nói bóng gió về tình dục sẽ đề lần tới. Nhưng anh ta không bao giờ liên lạc nữa.

Cuối cùng thì cô gọi điện thoại cho anh ta. Anh ta nói rất muốn gặp lại cô, nhưng mà anh ta rất bận, và rất khó để xác định thời gian gặp gỡ. Anh ta bảo đảm với cô là trái tim anh không hề thay đổi. Anh ta “ao ước” được gặp cô, nhưng không thể hẹn trước được.

Cô hỏi tôi:

- Tại sao tôi luôn bị thất bại? Tôi có gì sai?

- Cô không gặp thất bại. Đây là người đàn ông đẹp trai và thành đạt đã nói với cô rằng anh ta rất quan tâm và sẵn sàng. Không nên tự trách mình.

Tôi không nói như vậy, nhưng tự trong tâm, tôi biết cô đúng. Cô luôn gặp thất bại, trong trường hợp này là sự thất bại về cảm xúc. Hóa ra anh ta không thể rời bỏ sự an toàn của người tình đã có chồng. Anh ta lựa chọn sự lệ thuộc và “an toàn”. Elizabeth trở thành nạn nhân của nỗi sợ hãi và thiếu can đảm của anh ta. Tôi nghĩ “Muộn còn hơn không”. Elizabeth rất mạnh mẽ, cô sẽ hồi phục nhanh thôi.

Elizabeth hỏi liệu chúng tôi vẫn còn thời gian để thử một chuyến trở về không. Cô cảm thấy có điều gì đó quan trọng gần nổi lên, và cô muốn tìm ra nó, do đó chúng tôi tiến hành. Sau khi cô hiện lên trong một kiếp quá khứ xa xôi, tôi không chắc là chúng tôi đã quyết định đúng.

Cô nhìn thấy một dải đất rộng lớn, cánh đồng nhấp nhô, những đỉnh đồi bằng phẳng. Vùng đất của những con thú hoang dã đã thuần hóa, những con ngựa nhỏ nhắn nhanh nhẹn, những túp lều tròn rộng lớn, những người du mục lang thang. Đó là vùng đất của đam mê và đầy bạo động.

Chồng cô đã đi xa với hầu hết trai tráng, để săn bắn và bó ráp. Kẻ thù tàn công, gió ngựa tung mù trời tương phản với những con người bảo vệ yếu đuối. Cha mẹ chồng cô bị giết trước, chặt đứt đầu bằng một thanh đao dài, nhọn. Con của cô bị giết tiếp theo, moi ruột bằng cái giáo. Con rùng mình làm chấn động linh hồn cô. Cô cũng muốn chết, nhưng định mệnh không cho phép. Cô bị một chiến binh trẻ bắt sống, vì cô đẹp. Cô trở thành vật sở hữu của kẻ mạnh nhất trong cuộc chiến xâm lược. Vài phụ nữ trẻ cũng bị miễn tội theo cách đó.

- Hãy để tôi chết!

Cô năn nỉ kẻ bắt giữ nhưng hắn bỏ lơ. Hắn nói đơn giản:

- Bây giờ nàng là của ta. Nàng sẽ sống trong lều của ta, sẽ trở thành vợ của ta.

Ngoài chồng cô ra, người mà cô sẽ mãi mãi không bao giờ gặp lại, những người thân yêu của cô không còn nữa. Cô không có sự lựa chọn. Cô đã cố trốn nhiều lần, chỉ ngay sau đó thì bị bắt lại. Cô cố tự sát cũng không được.

Cô phải cứng rắn. Sự thất vọng biến thành niềm hận thù âm ỉ khôn nguôi, hủy bỏ khả năng yêu thương. Linh hồn cô đã héo hắt, chỉ còn thân xác cô

tồn tại mà thôi, trái tim cứng cõi của cô bị kẹt trong một thân thể sống. Không có một nhà tù nào có thể giam cầm ác độc hơn.

- Cô nên quay lại ngôi làng trước cuộc tấn công. Tôi đề nghị, và đưa cô quay về.

- Cô nhìn thấy gì không?

Gương mặt cô giờ đây thanh thản, bình yên vì cô đang nhìn về những năm trước đó, lớn lên, cười giòn, chơi đùa với người đàn ông mà cô sẽ lấy làm chồng. Cô yêu tha thiết người bạn tuổi thơ ấu này, và anh ta cũng rất yêu cô. Cô thật sự hạnh phúc.

- Nhìn vào mắt anh ta, xem cô có nhận ra là ai trong kiếp hiện tại?

- Không. Tôi không nhận ra.

- Nhìn chung quanh ngôi làng. Cô có nhận ra người nào trong làng không?

Cô nhìn chăm chú những người bà con, những người bạn trong kiếp đó.

- Có... Mẹ tôi ở đó! Cô rất hạnh phúc.

- Bà là mẹ chồng tôi. Chúng tôi rất thân thiết. Khi mẹ tôi chết, bà chăm sóc tôi như con gái. Tôi nhận ra mẹ!

- Cô còn nhận ra ai nữa không?

- Bà sống trong một lều lớn, có cò và lông chim trắng. Cô kể tiếp, lờ đi câu hỏi của tôi.

Gương mặt cô tối sầm lại:

- Chúng giết mẹ tôi rồi!

Cô thương xót, nhảy trở lại cuộc thẩm sát.

- Ai đã giết bà? Chúng ở đâu đến vậy?

- Từ hướng Đông, từ ngoài bức tường... Đây là nơi chúng bắt tôi.

- Cô có biết tên nước đó không? Cô suy nghĩ câu hỏi, rồi trả lời:

- Không, hình như nơi nào đó thuộc Châu Á, một phần phía Bắc. Có lẽ phía Tây Trung Quốc... Chúng tôi có nét đặc trưng phương Đông.

- Được rồi. Đi xa hơn giữa kiếp này, xem điều gì xảy ra cho cô?

- Rồi tôi cũng được lệnh tự tử khi đã già và không còn hấp dẫn nữa.

Cô trả lời không hề xúc động.

- Tôi nghĩ chúng cũng chán tôi rồi.

Giờ đây hồn cô đã lìa khỏi xác. Tôi nhắc cô hãy ôn lại kiếp sống đó.

- Cô đã nhìn thấy gì? Đó là bài học gì? Cô đã học được điều gì?

Elizabeth im lặng khá lâu. Rồi cô trả lời:

- Tôi học được rất nhiều. Tôi học về sự giận dữ và ngu dại nắm giữ sự giận dữ. Hẳn là tôi đã làm việc với trẻ em, với người già, với người bệnh trong thị trấn của kẻ thù. Hẳn là tôi đã dạy dỗ họ... yêu thương họ... Nhưng không bao giờ tôi cho phép mình yêu thương. Không bao giờ cho phép sự giận dữ tan biến. Không bao giờ mở rộng tâm lòng nhân ái. Ít nhiều gì thì những đứa trẻ này cũng vô tội. Chúng là những linh hồn bước vào cõi này. Chúng không tham gia tấn công, không tham gia trong cái chết của người thân của tôi. Vậy mà tôi trách móc chúng. Tôi mang niềm hận thù trút lên đầu những thế hệ trẻ này. Thật là ngu xuẩn. Điều đó chẳng làm tổn thương chúng, nhưng hầu như chỉ làm tổn thương tôi... Tôi không bao giờ cho phép mình yêu thương nữa.

Cô dừng lại.

- Tôi có rất nhiều tình yêu để cho đi.

Cô dừng lại lần nữa. Dường như bây giờ đang từ một cõi xa, cô bắt đầu:

- Tình yêu như một chất lỏng lấp đầy các khe hở, lấp đầy các khoảng trống thích hợp với nó. Chính là chúng ta, là những con người từ bỏ nó bằng cách thiết lập những rào chắn giả tạo. Nếu tình yêu không thể lấp đầy trái tim và tâm trí chúng ta, nếu chúng ta không được nối kết từ những linh hồn mà trong đó được bao gồm cả tình yêu, thì chúng ta sẽ trở nên điên loạn.

Tôi suy xét những lời nói của cô. Tôi biết tình yêu rất quan trọng, có lẽ quan trọng nhất trên trái đất này.

Nhưng chưa bao giờ nó hiện lên trong đầu tôi là thiếu tình yêu thì chúng ta trở nên điên loạn.

Tôi nhớ đến cuộc thử nghiệm về loài khỉ nổi tiếng của nhà tâm lý học, tiến sĩ Harry Harlow, trong đó những con khỉ nhỏ bị tước đi sự nâng niu, chăm sóc,

thương yêu đều bị bệnh nặng, có khi bị chết. Chúng không thể sống nguyên vẹn mà thiếu tình thương yêu. Lòng yêu thương không phải là một sự chọn lựa, mà chính là một sự cần thiết.

Tôi quay lại với Elizabeth.

- Nhìn về phía trước ở kiếp đó. Cô có biết cái gì đã ảnh hưởng đến cô trong kiếp này? Làm cách nào để học hỏi, để ghi nhớ, để giúp cô trong kiếp sống hiện tại được hạnh phúc hơn, thanh thản hơn, tràn đầy tình yêu hơn?

- Tôi đã học được cách xóa bỏ hận thù, không nuôi dưỡng nó, nhận dạng ra nguyên nhân của nó và từ bỏ nó. Tôi phải tự do yêu thương, không kéo lùi lại, nhưng tôi vẫn tìm kiếm. Tôi chưa thật sự tìm thấy người nào để yêu trọn vẹn, yêu không điều kiện. Dường như luôn sẵn có rắc rối.

Cô rơi vào yên lặng khoảng nửa phút. Bỗng nhiên cô nói với một giọng sâu sắc hơn, chậm rãi hơn bình thường. Gian phòng có vẻ rất lạnh.

- Thượng đế là một.

Cô bắt đầu, đấu tranh với các từ ngữ.

- Tất cả chỉ là một sự dao động, một năng lực. Sự khác biệt duy nhất là tỷ lệ dao động. Vì vậy, thượng đế, con người, đá sỏi đều có mối quan hệ giống nhau như: hơi, nước, đá lạnh. Mọi thứ, tất cả là một, một vật thể duy nhất. Tình yêu phá bỏ những rào chắn và sáng tạo tính đồng nhất. Cái gì sáng tạo ra rào chắn, sáng tạo ra chia cách hay khác biệt đều là ngu xuẩn. Ông phải dạy họ điều này.

Đó là lời nhắn nhủ cuối cùng. Elizabeth đang nghỉ ngơi. Tôi suy nghĩ đến những lời nói của cô. Chữa trị là hành động cùng nhau phá bỏ rào chắn. Chia cách thường gây ra đau khổ.

Tại sao con người lại gặp khó khăn để thấu triệt được điều này?

Mặc dù tôi đã hướng dẫn cho hàng ngàn bệnh nhân riêng lẻ và rất nhiều nhóm để du hành trở về quá khứ, nhưng bản thân tôi chỉ trải nghiệm qua vài chuyến mà thôi.

Tôi đã tập thiền nhiều năm. Tôi có thể nhanh chóng đi sâu vào định. Khi ký ức bắt đầu tràn ngập vào tâm trí tôi, chúng là những thị giác chính yếu và rất sống động, như trí tưởng tượng trong mơ. Tôi có thể nhìn thấy chính mình là một thanh niên trẻ trong một gia đình Do Thái giàu có tại Alexandria, khoảng vào thời Chúa Jesus. Cộng đồng chúng tôi đã quyên góp tài chính

giúp đỡ ngôi đền lớn trong thành Jerusalem. Tôi học về Hy Lạp và triết lý Hy Lạp cổ, đặc biệt về những đệ tử của Plato và Aristote.

Tôi nhớ một mảnh vụn trong kiếp sống đó. Tôi cố thử nghiệm làm tăng thêm sự học vấn kinh điển của mình bằng cách du hóa đến những cộng đồng hoang vu bí ẩn trong các sa mạc thuộc miền Nam, các hang động Plastine, và miền Bắc Ai Cập. Mỗi cộng đồng là một trung tâm kiến thức, thông thường về điều huyền bí và bí truyền. Một vài nơi có lẽ là các ngôi làng Essene. Tôi dạo chơi chỉ với một ít thức ăn, và ít quần áo, chỉ những thứ thật cần thiết cho cuộc hành trình. Kiến thức về tâm linh mà tôi có được rất thú vị, cho nên tôi rất hăm hở cho hành trình này.

Nhiều tuần trôi qua, từ cộng đồng này đến cộng đồng khác, tôi gặp một thanh niên cũng trạc tuổi tôi. Chúng tôi cùng kết bạn đồng hành. Anh ta cao hơn tôi, đôi mắt nâu sáng ngời. Chúng tôi đều mặc áo choàng thụng, và quấn khăn trên đầu. Anh ta có vẻ rất thanh thản, khi chúng tôi bắt đầu cùng nghiên cứu với những nhà thông thái trong làng, anh ta thấu hiểu những lời giảng nhanh hơn tôi nhiều. Sau đó anh ta dạy lại tôi lúc chúng tôi cùng nhau cắm trại bên ngọn lửa trong sa mạc. Vài tuần sau, chúng tôi chia tay. Tôi đến một giáo đường Do Thái nhỏ ở gần kim tự tháp để nghiên cứu, còn anh ta đi lên phía Bắc.

Nhiều bệnh nhân của tôi như là Elizabeth và Pedro đã từng có những kiếp sống trong vùng cổ đại tại Palestine. Nhiều người khác thì ở Ai Cập. Với tôi, và họ, những cảnh tượng đó rất sống động, và rất thật.

---o0o---

Chương 20

Hỡi người thanh niên kia ơi! Anh tin rằng chúng ta bị Thượng đế lãng quên sao? Nếu chúng ta làm việc xấu xa, thì chúng ta sẽ cùng đi với những linh hồn xấu xa. Nếu tạo nghiệp lành thì chúng ta sẽ gặt quả lành. Hạnh phúc hay đau khổ mà chúng ta nhận được trong mỗi kiếp tái sinh đều là định luật của thiên đường.

Plato.

Đôi khi những sự kiện đáng nhớ trong cuộc đời đến với chúng ta trước khi chúng ta nhận thức được chúng, giống như con mèo rùng rợn lặng lẽ đến gần. Làm sao mà chúng ta lại không thể nhận ra điều quan trọng đó? Sự nguy trang này thuộc về tâm lý.

Phủ nhận là sự che đậy lớn nhất. Hành động ngay trước mắt mà chúng ta không nhìn thấy chỉ vì chúng ta không muốn nhìn. Cộng thêm vào sự mệt

nhọc, quản trí, tính lý sự, mất tinh thần, tất cả công việc kinh doanh bằng trí óc đều đưa đến tình trạng này. May mắn thay, định mệnh dai dẳng có thể chọc thủng sự nguy tạo, và nét đặc biệt, cái mà chúng ta như hiểu được một trong những bức tranh bằng mắt thần.

Hơn mười lăm năm, tôi thường xuyên điều trị cho nhiều cặp tình nhân hoặc nhiều gia đình. Những người này cùng khám phá ra nhau trong nhiều kiếp quá khứ. Thịnh thoảng tôi đưa họ trở về cùng một kiếp, và lần đầu tiên họ phát hiện ra mối liên quan với nhau trong cùng một kiếp đó. Sự hé mở này thường làm họ ngỡ ngàng. Trước đó, họ chưa từng trải qua những chuyện như vậy. Họ lặng lẽ quan sát mọi hình ảnh quá khứ hé lộ. Chỉ sau đó, khi họ thư giãn trong tình trạng thôi miên, họ phát hiện ra mình đã từng nhìn thấy những cảnh tượng này, đã từng có cảm xúc này. Rồi sau đó, tôi mới ý thức về mối liên quan trong quá khứ của họ.

Nhưng với Elizabeth và Pedro, mọi chuyện đều ngược lại. Cuộc đời họ, những kiếp sống của họ được hé mở độc lập và hoàn toàn riêng rẽ, trong phòng khám của tôi. Họ không biết nhau, chưa hề gặp nhau. Họ khác biệt từ văn hóa đến xã hội. Họ đến phòng khám khác ngày với nhau. Gặp họ riêng rẽ và chưa bao giờ có ý hoài nghi về một sợi dây liên hệ nào giữa họ, vì vậy tôi không hề tạo ra một mối liên kết lại. Họ đã từng thương yêu nhau và từng mất nhau qua nhiều kiếp trong quá khứ.

Tại sao trước đây tôi không nhìn thấy điều đó? Có phải đây cũng là định mệnh của tôi? Có phải tôi cũng phủ nhận vì mỗi mệ, rồi trí? Có phải tôi cũng lý sự về việc trùng hợp ngẫu nhiên? Hoặc là tôi cũng đúng theo kế hoạch, triết lý về buổi bình minh khi vàng ánh dương soi sáng, theo cách đã định sẵn từ đâu?

Vào một buổi tối, tôi chợt nhớ ra từ “Eli”. Tôi đã nghe Elizabeth nói về cái tên này nhiều tuần trước. Ngày hôm đó, lúc đầu Pedro không thể nhớ ra tên mình. Trong trạng thái sâu thẳm, anh nhớ lại một kiếp xa xưa mà trước đó anh đã nhớ một lần tại văn phòng tôi.

Trong kiếp đó, anh chết sau khi bị những tên lính mặc đồ da kéo lê. Anh đang dần kiệt sức, đầu anh đang nằm trong lòng đứa con gái yếu quý, và cô bé lác lư qua lại trong tuyệt vọng.

Có lẽ, trong kiếp đó có nhiều bài học hơn, cho nên một lần nữa, anh lại nhớ về kiếp đó lúc anh sắp chết trong tay con gái mình. Tôi nói với anh rằng hãy nhìn thật kỹ vào cô con gái, nhìn sâu vào mắt nó xem anh có nhận ra là ai trong kiếp hiện tại không.

Anh buồn bã trả lời:

- Tôi không nhận ra là ai hết.

- Anh có nhớ tên mình không?

Tôi hướng anh chú ý kỹ đến kiếp sống tại Palestine. Anh ngẫm nghĩ rồi nói:

- Không, tôi không nhớ tên mình.

- Tôi sẽ gõ nhẹ lên trán anh, đếm ngược từ ba xuống một. Hãy cố nhớ lại tên mình. Bất cứ cái tên nào đi vào tâm trí anh đều tốt cả.

- Tôi không nhớ gì hết.

Không hề có cái tên nào nhảy vào đầu anh, nhưng lại nhảy vào đầu tôi, tựa như tiếng nổ êm thắm, đột nhiên sáng tỏ và sống động. Tôi nói lớn:

- Eli, tên anh là Eli có phải không? Anh trả lời từ một cõi xa xôi:

- Làm sao ông biết tên tôi? Đúng là tên tôi.

Vài người gọi tôi là Elihu, người khác gọi Eli... sao ông biết? Ông đã ở đó hả? Tôi thành thật trả lời:

- Tôi không biết nữa. Tự nhiên cái tên chợt nảy lên trong đầu tôi.

Tôi rất ngạc nhiên về tình huống này. Làm sao tôi biết? Tôi có linh tính và trực giác vừa lóe sáng, nhưng không thường xuyên. Đây là cảm giác như thể tôi nhớ về một điều gì đó chứ không phải là ngoại cảm. Nhớ từ đâu vậy? Tôi không thể hình dung ra được. Tâm trí tôi kéo giãn trí nhớ ra, nhưng tôi không thể nhớ. Qua nhiều kinh nghiệm, tôi dứt bỏ, không cố nhớ nữa. Hãy bỏ qua, tiếp tục công việc, câu trả lời có thể sẽ tự ý đến trong một lúc nào đó.

Một mảng quan trọng trong câu đố lạ lùng đã mất dấu. Tôi cảm thấy sự thiếu vắng, một lời nói bóng gió về mối liên hệ rất quan trọng vẫn còn đang tìm kiếm. Nhưng liên hệ với cái gì? Tôi cố gắng tập trung vào chuyện khác nhưng không được.

Chiều tối hôm đó, câu đố chợt hiện lên rất nhẹ nhàng trong tâm trí tôi. Ngay lập tức, tôi nhận thức ra nó.

Đó là từ Elizabeth. Khoảng hai tháng trước, cô đã nhớ lại một kiếp sống đầy bi kịch, rất mù lòa, khi cô là con gái của người thợ gốm tại Palestine. Cha cô bị những tên lính La Mã kéo lê đến chết. Những tên lính không thật sự quan tâm chuyện sống chết của ông ta. Thân thể tả tơi, đầu bê bết máu, con gái ông ôm trong lòng, ông chết trên con đường đất. Cô nhớ cha cô trong kiếp đó tên là Eli.

Giờ đây tâm trí tôi làm việc rất nhanh. Chi tiết về hai kiếp sống tại Palestine hoàn toàn trùng khớp với nhau. Cả Pedro và Elizabeth đều có một ký ức trong kiếp sống đó tương hợp một cách hoàn hảo. Chi tiết mô tả về vật chất, sự kiện, và tên gọi đều giống nhau. Cha và con gái.

Tôi đã làm việc với nhiều người, thường là những đôi tình nhân. Họ đã tìm thấy nhau trong những kiếp quá khứ. Nhiều người nhận ra linh hồn họ đã đồng hành cùng nhau, chu du qua nhiều kiếp, rồi tái hợp trong kiếp hiện tại.

Trước đây tôi chưa bao giờ tôi đối diện với trường hợp của những đôi bạn tâm giao, những người mà họ chưa gặp lại nhau trong hiện tại. Luôn luôn họ đã gặp lại nhau trong hiện tại.

Trong trường hợp của đôi bạn tâm giao này đã du hành gần hai ngàn năm, lại du hành cùng nhau trong kiếp hiện tại. Họ đã đến cùng nhau theo đúng một phương thức. Họ chỉ cách nhau khoảng vài xentimet, vài phút, nhưng họ chưa nối kết với nhau.

Ở nhà, với bảng chi tiết liệt kê về họ được lưu trữ tại văn phòng, tôi cố ôn lại liệu họ đã chia sẻ với nhau trong những kiếp nào khác nữa không. Không, không có trong kiếp làm tu sĩ. Một câu chuyện chứ không phải là hai, ít nhất là chưa. Không có trong kiếp thương buôn Ấn Độ, không có trong kiếp sống ở vùng đầm lầy Florida, không có trong kiếp bị bệnh sốt rét người Tây Ban Nha - Mỹ, không quá xa trong kiếp Ai- Len. Tôi chỉ có thể nhớ vài kiếp.

Tư tưởng khác chiều sáng. Có lẽ họ đã cùng nhau trong nhiều kiếp nhưng không nhận ra nhau, bởi vì họ chưa gặp lại nhau trong hiện tại. Không biết mặt, biết tên, không một dấu ấn nào trong hiện tại, không ai nối kết với ai trong những lần hiện thân trước đây.

Rồi tôi nhớ ra một kiếp của Elizabeth tại phía Tây Trung Quốc. Những vùng đồng bằng rộng lớn, nơi mà dân tộc cô bị tàn sát, nơi mà cô và nhiều người phụ nữ trẻ bị bắt. Cũng trên vùng đồng bằng này, Pedro nhớ là Mông Cổ, anh đã quay lại tìm kiếm gia đình dòng họ, dân tộc anh đã bị giết sạch.

Pedro và tôi cho là người vợ trẻ của anh đã bị giết trong cơn hỗn loạn, tàn phá, và tuyệt vọng theo cách miêu tả trong ký ức của anh. Nhưng cô không chết. Cô bị bắt đi và sống cho đến hết kiếp ở đó, không bao giờ còn được ôm ấp trong vòng tay yêu thương của người chồng Mông Cổ.

Giờ đây, cánh tay đó quay lại qua làn sương mù đầy mạo hiểm của thời gian để dịu dàng ôm cô trong lòng. Nhưng họ không biết, chỉ có tôi biết.

Cha và con. Đôi tình nhân thời thơ ấu. Chồng và vợ. Không biết đã còn bao nhiêu kiếp nữa, xuyên suốt qua lịch sử, mà họ đã cùng nhau chia sẻ trong cuộc đời, trong tình yêu?

Họ đã trở lại với nhau, nhưng họ không biết. Cả hai đều cô đơn, đều đau khổ theo cách của họ. Cả hai đều khao khát, tuy vậy, một buổi chiều dài đã sắp xếp trước họ, một bữa tiệc mà họ chưa thể ngủi hoặc ném qua.

Tôi rất nghiêm túc khất khe bởi “luật” trong tâm thần học, nếu không nói là quy luật vi tế của nghiệp báo. Sự nghiêm khắc nhất của luật nghiệp báo là những cái riêng tư và kín đáo. Nếu tâm thần học là một tôn giáo thì việc đắm thọc vào chuyện riêng tư kín đáo của bệnh nhân là một tội lỗi cơ bản. Ít nhất thì việc đắm thọc này cũng cấu tạo thành hành động phi pháp. Tôi không thể nói với Pedro về Elizabeth, hoặc nói với Elizabeth về Pedro. Bất kể nhân quả nghiệp báo đan xen vào ý chí tự nguyện của người khác, hậu quả của việc phá vỡ luật cơ bản trong tâm thần học là rất rõ ràng.

Nhân quả có thể sẽ không ngăn cản tôi. Tôi có thể giới thiệu họ với nhau và để định mệnh đi đúng theo con đường của nó. Kết quả trong tâm thần học không để tôi phớt lờ.

Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi bị lâm? Nếu quan hệ của họ bắt đầu, rồi chua chát, rồi kết thúc buồn thảm thì sao? Chắc hẳn sẽ có giận hờn, đau đớn. Điều phản ảnh lại sẽ như thế nào đây khi họ đã hết sức tin tưởng tôi? Liệu bệnh tình của họ có tiến triển sẽ tìm ra manh mối? Liệu tất cả tác dụng trong việc trị liệu của họ sẽ không bị phá hủy? Rõ ràng là đầy mạo hiểm.

Tôi cũng kiểm tra lại động cơ trong tiềm thức của riêng tôi. Có phải sự cần thiết của tôi là nhìn thấy bệnh nhân mình hạnh phúc hơn, khỏe mạnh hơn, để tìm thấy yên bình, tình yêu trong cuộc đời của họ? Sự cần thiết đó giờ đây ảnh hưởng đến sự phán xét của tôi? Có phải sự cần thiết đó thúc giục tôi băng ngang qua ranh giới trong đạo tâm thần học?

Sự chọn lựa dễ dàng nhất, tốt nhất là im lặng. Không gây hại, không hậu quả. Khi nghi ngờ thì đừng làm chuyện gây hại.

Khi tôi viết cuốn sách đầu tiên Tiền Kiếp và Luân Hồi có thật không? tôi cũng đắn đo suy nghĩ. Sau bốn năm do dự, tôi mới quyết định viết cuốn này đó.

Một lần nữa sự lựa chọn của tôi cũng đầy mạo hiểm. Có thể là tôi xía vô chuyện của họ. Có thể tôi cố thúc giục định mệnh đi theo. Như là nhượng bộ cho việc đào tạo và nỗi sợ, tôi sẽ thực hiện điều này rất cẩn thận và tinh tế.

Những cảnh tượng và chi tiết trong những thời đại lịch sử đặc trưng trong ký ức của Elizabeth, Pedro, và nhiều bệnh nhân khác đều rất giống nhau. Những hình ảnh này không phải là bài học cần thiết như những bài học mà chúng ta phải học vào ngày Chủ Nhật, từ tài liệu lịch sử, hoặc từ truyền hình.

Họ giống nhau vì họ đều có cùng một ký ức thật sự rõ ràng. Carolina Gomez, cựu hoa hậu Colombia, người đứng đầu trong cuộc thi hoa hậu Hoàn Vũ năm 1994, đã nhớ lại một kiếp quá khứ: cô đã từng là một người đàn ông trần như nhộng bị những con ngựa của lính La Mã kéo lê đến chết. Cái chết này cũng giống như cái chết mà Pedro đã trải qua. Còn vài bệnh nhân khác cũng có những kiếp bị ngựa kéo đến chết, không chỉ vào thời La Mã mà còn tại nhiều nơi, nhiều vùng, nhiều nền văn hóa khác trên thế giới. Ôi bất hạnh thay!

Một bệnh nhân khác thì bị cướp khỏi bộ lạc dân Da Đỏ, và cô không bao giờ còn gặp lại gia đình của mình. Sau đó cô trốn thoát, nhưng rồi cô cũng chết trong đau thương. Thật là giống với trải nghiệm của Elizabeth trong một kiếp tại Châu Á.

Chủ đề chia ly, mất mát đều là nguyên nhân chủ yếu chung trong những chuyến du hành trở về quá khứ. Chúng ta đang tìm kiếm việc chữa trị cho vết thương lòng. Sự cần thiết chữa lành nhấn mạnh vào ký ức về quá khứ bi thảm, những nguyên nhân gây ra nỗi đau và triệu chứng, hơn là ký ức về quá khứ thanh thản bình yên, điều mà không hề để lại vết sẹo nào trong tâm trí.

Tôi thường làm việc với hai hoặc ba người cùng một lúc. Lúc đó tôi không để họ nói chuyện vì họ có thể quấy rầy nhau. Gần đây, tôi đưa một đôi tình nhân đi về cùng một thời gian. Chuyến du hành lặng lẽ của họ chiếm toàn bộ thời gian, vì vậy chúng tôi không đủ thì giờ để ôn lại sự trải nghiệm của họ.

Khi họ ra về và so sánh bản ghi chép, họ đều bất ngờ rằng họ đã từng sống trong cùng một thời gian xa xôi. Trong kiếp sống đó, anh chàng là một sĩ quan Anh trong mười ba nước thuộc địa, còn cô nàng là một phụ nữ sống trong vùng đó. Họ đã từng gặp nhau, rồi yêu nhau thắm thiết. Sau đó, chàng bị gọi trở về nước Anh và không hề quay lại với người yêu. Nàng đau đớn vì mất mát, nhưng một trong hai người cũng chẳng thể làm được gì. Một xã hội thuộc địa và một quân đội nước Anh đều phải tuân thủ theo những luật lệ và truyền thống khắt khe.

Họ đều nhìn thấy và cùng miêu tả lại trang phục cổ xưa của người phụ nữ thuộc địa đó, miêu tả lại con tàu đã đưa chàng sĩ quan rời xa thuộc địa trở về Anh quốc, những giọt nước mắt chia tay, nỗi buồn sâu thẳm đưa tiễn người yêu ra đi. Tất cả các chi tiết đều trùng khớp với nhau.

Ký ức đó cũng phác họa ra những vấn đề khó khăn trong mối quan hệ của họ ở kiếp hiện tại. Vấn đề chính là cô bị ám ảnh với nỗi sợ chia cách, còn anh thì cần thiết phải quay lại để bảo đảm với cô rằng anh không bao giờ rời xa cô. Nỗi sợ hãi của cô và nhu cầu thiết yếu của anh không có nguồn gốc trong kiếp hiện tại, mà nằm trong một kiếp thuộc địa xa xôi.

Nhiều bác sĩ khác thực hiện những chuyến du hành về quá khứ đều tìm thấy kết quả tương tự như vậy. Những bi kịch thường nổi trội hơn những cuộc đời êm ả. Những cảnh tượng chết chóc đều quan trọng vì cùng một nỗi thương đau. Kiếp người dường như giống nhau. Cảnh tượng quan trọng đều có vẻ tương tự. Vì những chủ đề giống nhau, những sáng tạo giống nhau của loài người đều nảy sinh trong tất cả mọi thời đại, trong mọi nền văn hóa.

---o0o---

Chương 21

Tôi tin về triết lý tái sinh. Vì vậy tôi sống trong hy vọng rằng nếu không sinh trong kiếp này, thì trong lần sinh khác tôi có thể ôm cả loài người trong vòng tay thân ái.

Mohandas K. Gandhi.

Tôi đang chiến đấu với thời gian, và nó ôm chặt lấy tôi. Pedro sắp sửa kết thúc việc điều trị và chuyển hẳn về Mexico. Nếu Pedro và Elizabeth không gặp nhau sớm hơn, vì họ đang sống ở hai đất nước khác nhau, thì khả năng cuộc gặp gỡ của họ trong kiếp này sẽ bị loại bỏ một cách đáng thương. Phản ứng đau khổ của cả hai đều dai dẳng. Chỉ có các triệu chứng vật lý như giấc ngủ, mức độ năng lực, ăn uống thì có vẻ khá hơn.

Còn nỗi cô đơn và niềm tuyệt vọng về một tình yêu đích thực vẫn không hề thay đổi.

Tôi biết là việc điều trị của Pedro sắp kết thúc, do đó tôi phải xếp lịch hẹn với anh cách hai tuần một lần. Tôi không còn nhiều thời gian nữa.

Tôi xếp lịch khám cho họ kế tiếp nhau cùng một ngày đó, Elizabeth rồi đến Pedro. Tất cả bệnh nhân ra vào phòng khám đều phải đi ngang qua phòng chờ.

Trong lúc điều trị cho Elizabeth, tôi băn khoăn không biết Pedro có đến đúng hẹn theo lịch khám bệnh. Mọi việc đều có thể xảy ra - xe hư, chuyện khẩn cấp, ngã bệnh - rồi cuộc hẹn phải thay đổi.

Anh xuất hiện. Tôi bước vào phòng chờ với Elizabeth. Họ nhìn nhau, đôi mắt họ nấn ná lâu hơn bình thường. Tôi có thể cảm nhận một niềm thích thú

bất chợt, lời gợi ý về vạn vật đều có khả năng ẩn dưới bề mặt. Hoặc đó chỉ là mơ tưởng của riêng tôi?

Tâm trí của Elizabeth lập tức khẳng định lại ưu thế thông thường của nó, bắt buộc cô phải đi, khuyến cáo cô về cách ứng xử thích hợp. Cô quay bước ra cửa và rời khỏi phòng khám.

Tôi gật đầu ra hiệu cho Pedro và chúng tôi bước vào phòng.

- Người phụ nữ đó thật duyên dáng.

Anh vừa nói vừa nặng nề ngồi xuống ghế. Tôi hồ hởi trả lời:

- Đúng vậy. Cô ấy cũng là một người rất thú vị.

- Thật dễ thương!

Anh nói với vẻ tiếc nuối. Sự chú ý của anh bắt đầu đi lang thang. Anh trở lại cho việc kết thúc đợt điều trị và di chuyển đến một giai đoạn tiếp theo của cuộc đời. Anh đã đẩy cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với Elizabeth ra khỏi tâm trí mình.

Cả Pedro và Elizabeth đều không triển khai chuyện chạm trán nhau tại phòng chờ. Cả hai người quá tinh tế, chỉ thoáng qua.

Tôi quyết định thử lại cuộc hẹn đôi mắt như vậy một lần nữa. Trừ khi tôi chọn cách trực tiếp hơn, để chọc thủng màn bí mật bằng cách nói thẳng với từng người hoặc cả hai, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của tôi. Cuộc hẹn này là lần cuối trước khi anh trở về nhà.

Khi tôi đi theo cô ra phòng đợi, mắt họ lại gặp nhau, lần này thì không muốn rời nhau. Pedro gật đầu chào, cười và Elizabeth cũng cười lại. Cô do dự một lát rồi quay bước đi ra cửa.

Hãy tin vào chính mình! Tôi suy nghĩ, bằng tâm linh, cố nhắc nhở Elizabeth về một bài học quan trọng. Nhưng cô không trả lời.

Một lần nữa, Pedro cũng không triển khai, anh không hỏi tôi về Elizabeth. Anh mãi mê những chi tiết về việc trở lại Mexico, và anh chấm dứt việc điều trị vào ngày hôm đó.

Có lẽ điều này không hiện hữu, tôi cho là vậy. Cả hai người đều được cải thiện, dù họ không hạnh phúc. Có lẽ cũng đủ rồi.

Không phải lúc nào bạn cũng cưới được người bạn tâm giao, hợp ý nhất. Còn nhiều người khác dành cho bạn, vì còn nhiều linh hồn trong gia đình du hành cùng bạn. Có thể bạn sẽ lựa chọn cưới một người ít gắn bó với bạn, một người có những đặc điểm để dạy bạn hoặc học hỏi lại bạn. Có thể bạn sẽ

nhận ra người tri kỷ vào một kiếp khác, sau khi cả hai đã được công nhận là thành viên trong gia đình ở kiếp hiện tại. Hoặc có thể mối liên kết giữa những người bạn tâm giao mạnh mẽ nhất là cha mẹ bạn, con cái bạn, hoặc anh chị em trong gia đình. Hoặc có thể mối liên kết mạnh nhất với một người bạn tâm giao, người mà chưa đầu thai trở lại trong kiếp hiện tại của bạn, người mà đang còn quan sát bạn từ một cõi khác, như là một thiên thần hộ mệnh.

Đôi khi người bạn tâm giao thì sẵn lòng và sẵn sàng. Có lẽ họ nhận ra niềm đam mê và bí ẩn giữa bạn, sự kết hợp tinh tế và kín đáo ám chỉ đến mối liên kết đã trải qua rất nhiều kiếp. Tuy nhiên họ có thể làm hại bạn. Đó là vấn đề phát triển của linh hồn.

Nếu một linh hồn này kém phát triển và ngu muội hơn linh hồn khác, thì những đặc điểm của bạo động, tham lam, ghen ghét, ích kỷ và sợ hãi có thể sẽ đưa vào mối quan hệ. Những khuynh hướng này sẽ đầu độc linh hồn tiến hóa, thậm chí nếu từ một người bạn tâm giao. Thường xuyên, trí tưởng tượng được giải thoát phát sinh cùng với tư tưởng, chúng ta có thể thay đổi được họ, chúng ta có thể giúp họ trưởng thành lên. Nếu họ không nghe lời khuyên của bạn, nếu trong ý chí tự nguyện họ không chọn lựa sự học hỏi, không chịu trưởng thành hơn thì mối quan hệ sẽ bị thất bại. Có lẽ còn một cơ hội khác vào một kiếp khác, nếu như họ không nhận thức muộn hơn trong kiếp này. Nhận thức muộn màng chắc chắn có thể xảy ra.

Đôi khi bạn tâm giao không muốn lập gia đình khi đầu thai trở lại. Họ sắp xếp cuộc gặp gỡ, ở lại với nhau cho đến khi thỏa thuận đạt được hoàn toàn, rồi đi tiếp. Nhiều chương trình, nhiều kế hoạch học hỏi cho toàn bộ cuộc đời này, đều khác nhau, và họ không muốn, không cần thiết phải phí cả một đời cho nhau. Đây không phải là bi kịch, chỉ là vấn đề học hỏi. Bạn có một đời vĩnh cửu bên nhau, nhưng thỉnh thoảng bạn phải chấp nhận sự chia cách.

Một người bạn tâm giao mà luôn sẵn sàng nhưng không có ý thức là một hình ảnh bi thương và có thể làm bạn đau khổ. Vô ý thức có nghĩa là họ không hiểu biết về cuộc đời, không hiểu biết về nhiều cấp độ trong sự tồn tại. Vô ý thức có nghĩa là không hiểu biết về linh hồn. Thông thường tâm trí mỗi ngày hay tránh né sự nhận thức.

Chúng ta thường xuyên nghe về những lý do của tâm trí như: tôi còn quá trẻ, tôi cần trải nghiệm nhiều hơn, tôi chưa sẵn sàng ổn định, bạn là người theo tôn giáo khác (giai cấp, địa phương, xã hội, trí tuệ, văn hóa, vân vân và vân vân). Tất cả đều là lời bào chữa, vì những linh hồn không hề sở hữu những thuộc tính này.

Con người có thể nhận ra lực hấp dẫn bí ẩn. Sự thu hút đã được định nghĩa rõ, nhưng nguyên nhân của lực hấp dẫn bí ẩn vẫn chưa thể hiểu được. Thật là hoang tưởng để tin rằng niềm đam mê này, sự nhận dạng về linh hồn và sự thu hút, lại có thể dễ dàng tìm thấy ở một người khác. Bạn không tình cờ gặp được người bạn tâm giao như vậy hàng ngày, có lẽ chỉ một hoặc hai lần trong một đời người. Đặc ân mang tính thần thánh có lẽ là phần thưởng cho một trái tim nhân ái, một linh hồn yêu thương.

Đừng bao giờ lo lắng về cuộc gặp gỡ của những đôi bạn tâm giao. Những cuộc gặp gỡ đó đều là vấn đề định mệnh. Chúng sẽ đến. Sau cuộc gặp, ý chí tự nguyện của cả hai người đều ngự trị. Cái gì được quyết định hoặc không đều là vấn đề tự nguyện, lựa chọn. Kém nhận thức sẽ tạo ra quyết định dựa vào tâm trí và của tất cả nỗi sợ hãi, thành kiến. Càng nhận thức tốt hơn thì đôi tình nhân càng có khuynh hướng tạo ra quyết định dựa trên tình yêu. Khi cả hai phía đều có ý thức, niềm hạnh phúc sẽ tràn ngập trong sự thấu triệt của họ.

---o0o---

Chương 22

Hãy hiểu tôi, hỡi bạn đọc, nếu bạn tìm thấy niềm vui trong tôi, vì hiếm khi tôi quay trở lại thế gian này.

Leonardo Da Vinci

May mắn thay, những tâm trí có tính sáng tạo hơn tâm trí của tôi đã lão luyện vạch ra kế hoạch từ trên những đỉnh cao sừng sững để sắp xếp cuộc gặp gỡ giữa Elizabeth và Pedro. Cuộc tái hợp đã được xác định. Điều gì đến sẽ đến với họ sau đó.

Pedro đang trên đường đến New York cho việc kinh doanh. Sau vài ngày ở đó, anh đi qua London hai tuần, vừa kinh doanh vừa nghỉ ngơi trước khi trở về Mexico. Elizabeth đến Boston cho một cuộc họp, rồi ghé thăm một người bạn học cũ. Họ có thể cùng đi trên một máy bay, nhưng khác giờ.

Khi cô đến sân ga thì chuyến bay đến Boston của cô bị hủy. Cô được thông báo rằng do máy móc bị hỏng. Định mệnh đã an bài.

Cô thất vọng. Cô phải điện thoại cho cô bạn và đổi chuyến bay đến Newark, và cô sẽ đón tuyến đi Boston vào sáng sớm ngày hôm sau. Cô có một cuộc họp kinh doanh quan trọng vào sáng hôm đó, và không thể lỡ được.

Cô không thể nào biết được một sự sắp đặt đã đưa cô lên chuyến bay của Pedro. Anh đang ở đó chờ chuyến bay thì cô đến ngay cửa. Nhìn thấy cô bằng đuôi mắt, anh thận trọng quan sát cô làm thủ tục vào cửa, rồi kiểm một

chỗ ngồi tại phòng chờ. Cô hoàn toàn chiếm hết sự chú ý của anh. Anh nhận ra cô qua hai lần chạm mặt tại phòng khám của tôi.

Một cảm giác thân quen, vui thích đã chiếm ngự tâm hồn anh. Tâm tư anh hoàn toàn bị mê hoặc khi cô mở quyển sách ra đọc. Anh nhìn ngắm mái tóc cô, đôi tay cô, cách cô ngồi và cách cô chuyển động, mọi cái trong cô đều quá thân thuộc với anh. Anh đã gặp cô thoáng qua trong phòng chờ của tôi, nhưng tại sao mức độ lại quá thân quen đến như vậy? Chắc hẳn họ đã gặp nhau ở đâu đó trước rồi. Anh cố nặn óc để nhớ ra là gặp ở đâu.

Cô cũng có cảm giác bị quan sát, nhưng điều này vẫn thường xảy ra với cô. Cô ráng tập trung vào cuốn sách. Sự tập trung quả là rất khó khăn sau tất cả những kế hoạch đã thay đổi nhanh chóng. Nhưng việc thực hành thiền định đã giúp đỡ. Tư tưởng cô có thể sáng suốt hơn để tập trung vào những trang sách.

Cảm giác bị nhìn trộm vẫn chiếm lấy cô. Cô tìm kiếm và bắt gặp anh đang nhìn cô trân trân. Cô nhú mày, rồi cười khi cô nhận ra đã gặp anh trong phòng chờ trước đó. Bằng trực giác cô biết người đàn ông này không nguy hiểm. Nhưng làm sao cô lại biết điều đó?

Cô nhìn anh một lát, rồi quay lại liếc xuống cuốn sách, nhưng giờ đây cô không thể tập trung vào những trang sách được nữa. Tim cô bắt đầu đập nhanh, hơi thở tăng nhanh dần lên. Cô biết, vượt ngoài mọi nghi ngại, rằng anh đang bị cô thu hút, rằng rất sớm thôi anh sẽ đến bên cô.

Cô có cảm giác anh đang bước đến gần.

Anh tự giới thiệu và họ bắt đầu chuyện trò. Sự thu hút còn tăng gấp bội, nhanh chóng, và rất mạnh. Chỉ trong vài phút anh đề nghị nên thay đổi ghế ngồi để họ có thể ngồi với nhau trong chuyến bay.

Họ đã trở nên thân thiết trước khi máy bay cất cánh. Pedro dường như quá quen thuộc đối với cô. Cô hiểu thấu đáo cái cách anh di chuyển, cái gì anh sẽ nói. Khi còn nhỏ Elizabeth đã có nhiều linh tính. Những giá trị và niềm tin của vùng Bắc Mỹ bảo thủ đã nuôi lớn cô, đã cho cô một sự khôn ngoan ngầm theo trực giác, nhưng bây giờ tất cả những xúc cảm đó không tốt lắm.

Pedro không thể rời mắt khỏi cô. Trước đây anh chưa hề bị ai quyến rũ đến như vậy. Đôi mắt cô trong suốt và sâu thẳm. Một màu xanh lơ với một vòng xanh đen bao quanh đó, hòn đảo nâu nho nhỏ nhô lên mặt biển xanh thẳm đã hút hồn anh.

Trong tâm trí anh đã từng nghe văng vẳng lời nói của người đàn bà mờ ảo mặc áo đầm trắng, xuất hiện trong giấc mơ và nói với anh rằng: “Hãy nắm lấy tay nàng... hãy đến với nàng.”

Anh do dự. Anh muốn nắm tay cô. Chưa đến lúc, anh nghĩ. Mình chưa biết gì về nàng.

Đến khoảng đâu đó gần Orlando, một cơn sấm sét làm máy bay rung chuyển khi nó đang xuyên qua màn đêm. Sự náo loạn bất ngờ làm cô sợ hãi, và một biểu hiện lo lắng thoáng qua gương mặt cô. Pedro nhận ra ngay, anh nắm lấy tay cô để trấn an cô. Anh biết là mình nên làm vậy.

Dòng điện chạm vào tim anh trong một giây phút lóe sáng.

Elizabeth có thể cảm nhận được kiếp sống hiện hữu thức tỉnh trong giây phút đó.

Mối liên kết đã được nối lại.

Khi bạn quyết định một việc quan trọng đặc biệt về món quà của định mệnh như là tìm một người bạn tâm giao, bạn hãy lắng nghe tiếng lòng, lắng nghe sự khôn ngoan trực giác. Định mệnh sẽ đặt món quà đó ngay dưới chân bạn. Nhưng điều gì mà bạn quyết định tiếp theo để thực hiện với món quà đó đều tùy thuộc vào bạn. Nếu bạn chỉ dựa trên lời khuyên của người khác, có thể bạn sẽ tạo ra một sai lầm đáng kể. Trái tim bạn biết cái bạn cần. Còn người khác có chương trình công việc khác của họ.

Cha tôi là người rất tốt, nhưng hơi mù quáng vì nỗi sợ riêng của ông, phản đối kế hoạch hôn nhân của tôi và Carole. Khi tôi nhìn về quá khứ, Carole là một trong những món quà tuyệt vời của định mệnh, một linh hồn đồng hành xuyên suốt qua hàng bao thế kỷ, tái hiện như một đóa hồng tinh khiết, đẹp tuyệt vời, nở rộ trong mùa.

Khó khăn của chúng tôi là chúng tôi đều còn quá trẻ. Chúng tôi gặp nhau khi đó tôi mới mười tám tuổi, chỉ vừa mới học xong năm thứ nhất trường Columbia. Còn nàng thì mười bảy, sắp sửa bước vào đại học. Chỉ trong khoảng vài tháng quen biết nhau, chúng tôi muốn sống bên nhau mãi mãi. Tôi không còn hứng thú hẹn hò với bất cứ người nào khác nữa, mặc cho lời cảnh báo từ gia đình rằng chúng tôi còn quá trẻ, rằng tôi không đủ kinh nghiệm để quyết định một cuộc sống nghiêm túc như vậy. Họ không hiểu rằng trái tim tôi đã có kinh nghiệm qua rất nhiều thế kỷ không kể xiết. Điều này quả thật nằm ngoài sự hiểu biết bằng lý trí. Không thể tưởng tượng rằng chúng tôi không được sống với nhau.

Chương trình hành động của cha tôi bắt đầu sáng tỏ. Nếu tôi và Carole cưới nhau và có con thì tôi phải rời trường đại học, và hy vọng trở thành bác sĩ sẽ tiêu tan. Thật ra điều này đã xảy đến với cha tôi. Cha tôi đã từng học trường Y tại Brooklyn College trong Thế Chiến Thứ Hai, nhưng khi sinh ra tôi cha phải đi làm sau khi rời quân ngũ. Ông không thể quay lại trường Y, và giấc mơ làm bác sĩ của cha không bao giờ thành hiện thực. Giấc mơ này vẫn là một tiềm lực không trọn vẹn, đầy đau đớn, lảng vảng quanh quẩn, dần dần trói buộc vào thằng con trai của ông.

Tình yêu phá tan nỗi sợ. Tình yêu đắm thắm của chúng tôi nhẹ nhàng cởi bỏ nỗi sợ của ông. Cuối cùng chúng tôi cưới nhau khi tôi bước vào năm đầu trường Y Khoa, và Carole đã tốt nghiệp đại học. Rồi sau này cha tôi cũng yêu thương nàng như con gái, và chúc phúc cho hôn nhân của chúng tôi.

Nếu trực giác của bạn, cảm giác theo bản năng của bạn, trái tim tâm linh của bạn đều thấu hiểu vượt ngoài mọi nghi ngại, thì không nên thay đổi ý kiến vì những lập luận dựa trên nỗi sợ của người khác. Đôi khi có đầy đủ ý nghĩa, đôi khi chẳng có nghĩa gì, họ có thể đưa bạn đi lệch hướng ra khỏi niềm vui của bạn.

---o0o---

Chương 23

Chẳng có gì ngạc nhiên khi được tái sinh nhiều lần; vạn vật trong thiên nhiên đều hồi sinh.

Voltaire.

Elizabeth điện thoại cho tôi từ Boston. Cô kéo dài thêm ngày nghỉ. Pedro quay lại Boston từ London ngay sau khi công việc của anh hoàn tất. Anh đang ở Boston với Elizabeth. Hai người đã yêu nhau.

Họ đã so sánh những trải nghiệm trong kiếp quá khứ, những câu chuyện mà cả hai đều nhớ rõ ràng sống động. Một lần nữa, họ lại khám phá ra nhau.

- Anh ấy thật đặc biệt. Cô bình luận.

- Cô cũng rất đặc biệt. Tôi nhắc nhở cô.

Theo những trải nghiệm của tôi với Elizabeth và Pedro, công việc của tôi nắm bắt được những cú nhảy vọt tuyệt vời không tả xiết trong các điều huyền bí và diệu kỳ. Khi tôi hướng dẫn một buổi hội thảo lớn hơn thì mỗi người tham dự đều thể hiện cơ hội để trải nghiệm tình trạng thôi miên và hoàn toàn thư giãn. Sự kiện kỳ diệu thường xuyên phát khởi quả là đáng kể.

Hàng chuỗi trải nghiệm kéo dài xa hơn, vượt ngoài những kiếp quá khứ và đầu thai. Các sự kiện huyền bí mang tính tâm linh tuyệt vời nổi trội đều đều cùng với sức mạnh qua những kiếp sống đã được chuyển hóa. Tôi thật diễm phúc khi giúp đỡ những điều kiện tiện nghi cho các sự kiện này. Dưới đây là những việc xảy ra trong khoảng một hai tuần.

Một nhà báo của tờ báo địa phương đã tham dự một loạt buổi thảo luận cuối tuần và buổi hội thảo tại Boston, viết như sau:

Nhiều người trong các buổi hội thảo về những cuộc du hành trở lại kiếp quá khứ của Weiss đều liên kết lại những trải nghiệm về tâm linh và xúc cảm. Mỗi bài tập là một bi kịch đặc biệt.

Weiss giảm bớt ánh sáng và yêu cầu mỗi người trong phòng tìm cho mình một đối tác.

Ông chỉ định từng cặp nhìn vào mặt nhau vài phút trong lúc ông hướng dẫn thiền qua giọng nói.

Khi bài tập vừa kết thúc, hai phụ nữ chưa từng gặp nhau đã chia sẻ rằng họ đã nhìn thấy nhau như là chị em từ kiếp trước.

Một phụ nữ nói rằng cô thấy một nữ tu trên gương mặt của đối tác mình. Khi cô nói điều này với đối tác thì người phụ nữ kia cũng xác nhận cô đã thấy mình là nữ tu trong một chuyến quay về quá khứ.

Điều ngạc nhiên nhất là một phụ nữ địa phương, cô nhìn thấy trên gương mặt của đối tác là người anh trai mười chín tuổi rưỡi đã bị chết trong Thế Chiến Thứ Hai. Đối tác của cô là một phụ nữ trẻ đến từ Wisconsin, giải thích rằng cách một ngày trước, cô cũng quay về quá khứ và thấy mình là một thanh niên mười chín tuổi rưỡi, mặc quân phục, bị chết trong một cuộc chiến trước chiến tranh Việt Nam. Việc trải nghiệm chữa trị bởi người phụ nữ địa phương hiện rõ ràng trong phòng.

Weiss nói rằng: “Tình yêu xóa tan lòng hận thù. Đó là phần tâm linh. Mọi loại thuốc giảm căng thẳng không làm được điều này.” Và tình yêu chữa lành nỗi đau.

Một nhà tâm lý học tài ba, nhà sinh vật học về tế bào, tiến sĩ Joan Borysenko, đang đứng kế bên tôi, trả lời thông tin mà tôi ghi chú,

“Những ngụ ý của tâm linh về phép trị liệu trở về quá khứ”, tại buổi hội thảo ở Boston.

Đôi mắt xanh thắm của cô lấp lánh khi cô liên kết lại một câu chuyện mười năm. Lúc đó cô là nhà nghiên cứu được nhiều trong vọng tại khoa Y của trường Đại Học Harvard. Trong buổi hội thảo về dinh dưỡng ở khách

sạn Boston, cô là nhà thuyết trình, tình cờ cô chạy đến sếp của mình cũng đang tham dự một buổi hội thảo về y học tại khách sạn đó. Ông rất ngạc nhiên khi gặp cô ở đó.

Trở lại công việc, ông đe dọa cô. Nếu cô mượn danh Đại Học Harvard cho công việc ngớ ngẩn như buổi hội thảo dinh dưỡng, cô sẽ không được làm việc tại Harvard nữa.

Từ đó, thời gian đã thay đổi rất lớn, kể cả tại Harvard. Bây giờ dinh dưỡng không chỉ là một lãnh vực chính của dạy và nghiên cứu, mà nhiều giảng viên trong khoa tại Harvard đều xác nhận và mở rộng công việc dinh dưỡng của tôi trong phép trị liệu quay về quá khứ.

Cuối tuần sau đó, tôi hướng dẫn một buổi thảo luận hai ngày tại San Juan, Puerto Rico. Gần năm trăm người tham dự, và điều kỳ diệu lại xuất hiện. Nhiều người trải nghiệm lại thời thơ ấu, trong bụng mẹ, kiếp quá khứ. Một người tham dự, bác sĩ pháp y rất được kính trọng tại Puerto Rico, trải nghiệm còn hơn vậy nữa.

Trong buổi thiên vào ngày thứ hai của hội thảo, con mắt thâm kín của ông nhận ra một hình bóng mờ ảo của người phụ nữ trẻ. Cô bước đến bên ông, nói với ông rằng:

- Hãy nói với họ là tôi khỏe. Nói với họ là Natasha khỏe.

Vị bác sĩ này cảm thấy quá ngớ ngẩn khi ông ta liên kết kinh nghiệm với nhóm. Cuối cùng thì ông ta biết có một người tên Natasha. Cái tên đó là vật quý hiếm tại Puerto Rico. Lời nhắn được liên kết bởi bóng ma nữ không hề liên quan đến bất cứ điều gì xảy ra tại buổi hội thảo hoặc trong cuộc đời của ông. Ông hỏi khán giả:

- Lời nhắn này có ý nghĩa với người nào ở đây không?

Bỗng nhiên có một phụ nữ phía sau phòng thính giả khóc nức lên.

- Con gái tôi, con gái tôi!

Con gái của bà chết đột ngột chỉ sáu tháng trước, vừa mới hai mươi tuổi, tên là Ana Natalia. Chỉ có mẹ bà gọi cô là Natasha.

Vị bác sĩ này chưa bao giờ gặp hoặc nghe đến tên Natasha hay mẹ của bà. Ông ta và cả bà mẹ đều mất bình tĩnh bởi cuộc trải nghiệm lạ thường. Khi hai người bình tĩnh lại, bà đưa cho ông xem tấm hình của cô con gái. Vị bác sĩ tái mặt. Rõ ràng đây là bóng người đã tiến đến bên ông và gửi lời nhắn lạ lùng.

Vào một buổi hội thảo khác tại thành phố Mexico, lại một lần nữa điều tuyệt vời vỡ tung ra khắp chung quanh tôi. Cảm giác nổi gai ốc quen thuộc lại đến với những cú choáng váng đều đặn.

Sau buổi thiền định, một phụ nữ trong nhóm thính giả khóc sung sướng. Cô đã trải qua một ký ức quá khứ mà trong đó người chồng hiện tại đã là con trai cô vào kiếp đó. Cô là đàn ông vào thời Trung Cổ, và cô là người cha đã bỏ rơi con trai mình. Trong kiếp hiện tại, chồng cô luôn lo sợ rằng cô sẽ bỏ rơi ông. Nỗi sợ này không nằm trong nguyên nhân hiện tại. Cô chưa bao giờ dọa sẽ bỏ ông. Cô phải bảo đảm với ông nhiều lần, nhưng sự thiếu an tâm lấp đầy trong ông đã phá nát cuộc đời ông và tác hại đến hôn nhân của họ. Giờ đây cô hiểu ra nguyên nhân thật sự của nỗi sợ chồng mình. Cô vội vã điện thoại cho ông với những lời chắc chắn rằng cô không bao giờ rời bỏ ông nữa.

Đôi khi nhiều mối quan hệ có thể chữa lành nhanh chóng đến khó tin.

Cuối buổi thảo luận của ngày thứ hai, khi tôi đang ký tên lên sách thì người phụ nữ băng ngang đám đông xếp hàng, khóc nức nở. Bà nắm tay tôi thì thầm:

- Cám ơn bác sĩ rất nhiều. Ông không thể biết được ông đã giúp tôi như thế nào đâu! Tôi bị đau ở phần lưng trên rất nặng hơn mười năm rồi. Tôi đã đi đến nhiều bác sĩ ở Houston, Los Angeles. Không ai có thể chữa khỏi. Tôi đau đớn khủng khiếp. Hôm qua khi trở về quá khứ, tôi nhìn thấy chính mình là một người lính bị đâm ở chính ngay phần lưng bị đau. Con đau biến mất, lần đầu tiên trong mười năm, nó đã biến mất!

Sau đó, tôi kể cho mọi người rằng phép trị liệu quay về quá khứ có thể mất nhiều tuần, nhiều tháng mới đạt kết quả, và họ không nên nản lòng, vì quá trình đôi khi có vẻ tiến triển rất chậm. Người phụ nữ này đã nhắc tôi nhớ rằng sự tiến bộ có thể cũng nhanh chóng đến mức khó tin.

Khi bà ta đi khỏi, tôi thắc mắc liệu điều kỳ diệu nào khác mà tương lai sẽ mang lại.

Càng nhìn các bệnh nhân và những người tham dự các buổi hội thảo gợi nhớ về những kiếp xa xưa, càng chứng kiến những kinh nghiệm huyền bí diệu kỳ của họ, tôi lại càng nhắc nhở mình rằng khái niệm về đầu thai chỉ là một cây cầu.

Kết quả của phép trị liệu để bước qua cây cầu đó thì nằm ngoài những thắc mắc. Người ta hết bệnh, thậm chí nếu họ không tin vào quá khứ. Niềm tin vào phép trị liệu cũng không hề quan trọng. Ký ức được moi ra, và triệu chứng tan biến.

Tuy nhiên có rất nhiều người trở nên gắn bó với cây cầu hơn là tìm hiểu cái gì nằm ngoài tầm hiểu biết. Họ bị ám ảnh bởi những chi tiết nhỏ nhặt, tên tuổi, sự chính xác của lịch sử. Họ chỉ tập trung vào việc khám phá những chi tiết trong nhiều kiếp quá khứ càng nhiều càng tốt mà thôi.

Họ bỏ quên đi đám rừng cây. Đầu thai là cây cầu đi đến sự thông thái, khôn ngoan, hiểu biết lớn lao hơn. Nó nhắc nhở chúng ta về những gì đã đi cùng với chúng ta, và cái gì không đi cùng, nhắc nhở chúng ta tại sao chúng ta có mặt trên thế gian này, cái gì là điều chúng ta cần hoàn thành, rồi tiếp bước đi lên. Nó nhắc nhở chúng ta về sự hướng dẫn kỳ lạ, và sự giúp đỡ dọc theo đường đi, nhắc nhở chúng ta về những người thân yêu quay trở lại với chúng ta để chia sẻ những bước đi, và để xoa dịu nỗi khó khăn chông chênh.

---o0o---

Chương 24

Khi tìm thấy mình tồn tại trên cõi đời, tôi tin rằng tôi sẽ nằm trong một hình hài nào đó hoặc người nào khác luôn luôn tồn tại. Và, với tất cả sự phiền toái mà kiếp người phải chịu, tôi sẽ không chống lại lần xuất bản mới của mình. Tuy nhiên, với nhiều hy vọng, bản chỉnh sửa cuối cùng này có thể chính xác.

Benjamin Franklin

Nhiều năm qua, nhiều bệnh nhân đã trở thành thầy giáo của tôi. Họ liên tục mang đến những món quà bằng những câu chuyện và những trải nghiệm của họ, những món quà thông thái và hiểu biết về tâm linh của họ. Vài người trở thành bạn thân của tôi, chia sẻ cuộc đời của họ cũng như những món quà của họ.

Sau khi cuốn Tiền Kiếp và Luân Hồi có thật không xuất bản, một bệnh nhân thu thập được hai tin nhắn cho tôi. Cô nhận được chúng trong giấc mơ và viết ra trong vô thức. Chúng đến từ Philo, và bản thân tôi cũng nhìn thấy trong giấc mơ, rồi sau đó được xác định trong cuốn sách đầu tiên tôi viết. Bệnh nhân này không biết gì về giấc mơ của tôi. Trường hợp trùng tên “ngẫu nhiên” thật thú vị.

Có phải lời nhắn đến từ trong vô thức của cô? Từ một nguồn bên ngoài, như là Philo? Từ một ký ức đã lãng quên đâu đó mà cô đã từng đọc hoặc đã nghe qua trước đó trong đời? Có lẽ nó cũng chẳng quan trọng. Để diễn giải, con gái tôi, Amy nói: “Sự thật là vấn đề tồn tại, và nó tồn tại trong tâm trí của cô ấy.” Lời nhắn của tôi từ Philo cũng nói trong tâm trí đó.

Gởi đến BLW. Tâm trí của con người đều có thể hiểu mọi thứ khác nhưng lại không hiểu chính bản thân nó. Hãy để tâm trí nói nó là cái gì và từ đâu. Bất kể nó là linh hồn hay dòng máu hay ngọn lửa, hoặc vật thể nào đó, hoặc quá nhiều, bất kể nó vô hình hay hữu hình.

Chúng ta ngu muội khi linh hồn nhập vào thân thể. Anh đã làm công việc tốt khi hướng dẫn loài người nhận ra giây phút đó. Đó là một sự khởi đầu tốt đẹp.

Bạn anh, Philo

Một tuần sau, một lời nhắn khác đối mặt với bản chất của thượng đế.

Gởi đến BLW. Chúng ta phải nhớ rằng sự chuyển hóa của loài người là nguyên nhân duy nhất, đáng cha lành và người sáng tạo ra vũ trụ. Những điều mà Người làm thì không phải là tư tưởng của Người mà chỉ với bản chất của Người.

Bản chất của Người không bị kiệt sức trong vũ trụ. Người ở trên và ngoài vũ trụ.

Chúng ta có thể nói rằng sức mạnh của Người nằm trong vũ trụ. Nhưng khi Người đứng trên sức mạnh của mình, Người thu tóm luôn cả hai: sức mạnh và vũ trụ. Cái gì chúng làm, chính là Người làm thông qua chúng.

Bây giờ chúng rất sống động, làm việc trên thế gian này. Từ những hoạt động của chúng, ta bắt được manh mối về bản chất của thượng đế.

Idées Philo

Tôi có thể hiểu thấu chân lý vĩ đại trong những lời nói này, bất kể là nguyên nhân gì.

Tôi đã gặp nhà ngoại cảm nổi tiếng và ông đồng bà cốt, tu sĩ và nhà lãnh đạo Hội giáo, và tôi học hỏi rất nhiều từ họ. Vài người rất tài giỏi, vài người thì không. Tôi bắt đầu hiểu rằng không hề có mối tương quan giữa khả năng ngoại cảm và cấp độ tiến hóa của tâm linh. Tôi nhớ lại cuộc đàm thoại với Edgar Mitchell, một phi hành gia nổi tiếng và nhà nghiên cứu về hiện tượng siêu linh. Trong phòng thí nghiệm, Edgar nghiên cứu một nhà ngoại cảm, người mà có thể tác động đến năng lực, và bằng cách đó, di chuyển la bàn định hướng xuyên qua từ trường, và hơn thế nữa, di chuyển đồ vật bằng sức mạnh trong tâm, một hiện tượng được biết như là sức mạnh ngoại cảm. Dù khả năng ngoại cảm tiến triển một cách hiển nhiên, Edgar ghi nhận rằng phẩm chất và nhân cách của nhà ngoại cảm này rõ ràng không hề thích hợp với cấp độ cao trong sự nhận thức về mặt tâm linh. Ông là người

đầu tiên chỉ cho tôi thấy rằng khả năng ngoại cảm và sự phát triển tâm linh không cần thiết phải liên kết.

Tôi tin khả năng ngoại cảm của vài người tăng trưởng khi họ phát triển về tâm linh, khi càng ngày họ càng nhận thức được cao hơn. Đây là sự thu thập ngẫu nhiên hơn là một bước tiến thiết yếu. Cái tôi của con người không nên quá tự mãn khi mức độ khả năng tâm linh tăng trưởng. Mục đích là học hỏi về lòng yêu thương và từ bi, về tâm hồn cao thượng, chứ không phải để trở thành nhà ngoại cảm nổi tiếng.

Thậm chí nhà liệu pháp cũng có thể trở thành nhà ngoại cảm, nếu họ đi theo hướng đó trong lúc đang điều trị cho bệnh nhân. Thịnh thoảng tôi có thể góp nhặt dấu ấn ngoại cảm, hiểu biết bằng trực giác, hoặc ngay cả những ấn tượng vật thể liên quan đến bệnh nhân đang ngồi trong cái ghế ngang mặt tôi.

Cách đây vài năm, tôi có điều trị cho một phụ nữ Do Thái, cô ta thất vọng đến thảm hại. Cô có cảm giác mình không ở đúng chỗ, rằng theo cách nào đó, cô đang sống trong ngôi nhà xa lạ. Khi tôi nói chuyện với cô, hai lòng bàn tay tôi đau nhói mà tôi không hiểu tại sao. Tôi nhìn qua tay ghế, không có miếng gãy hay vết nhọn nào, tay tôi không hề bị vật nào làm đau. Tuy nhiên tôi cảm thấy dần dần đau buốt nhiều hơn. Tôi nhìn xuống bàn tay, không có vết cắt, không có dấu hiệu nào để bị đau.

Rồi một ý nghĩ xuất hiện trong đầu tôi. Điều này giống như bị đóng đinh. Tôi liền quay qua hỏi cô ta:

- Chuyện bị đóng đinh trên cây thập tự có nghĩa gì với cô không? Cô có mối liên hệ nào với Chúa Jesus không?

Cô nhìn tôi chằm chằm, gương mặt cô tái xanh. Cô bí mật đi nhà thờ từ năm lên tám. Cô không bao giờ kể cho ba mẹ mình nghe về cảm giác mà cô cho rằng mình là một người Cơ Đốc thực thụ.

Cảm giác đau nhói trong tay tôi và mối liên kết mà chúng tôi tạo ra có thể giúp cho bệnh nhân phá vỡ vấn đề tắc nghẽn trong cuộc đời cô, để cô biết rằng cô không bị điên, không kỳ quặc, mà cảm giác của cô dựa trên nguyên nhân có thật. Cuối cùng rồi cô bắt đầu hiểu ra và khỏi bệnh. Sau đó, chúng tôi tìm lại một kiếp quá khứ đầy quyền năng mà cô đã trải nghiệm tại Palestine cách đây hai ngàn năm.

Chúng ta đều là nhà ngoại cảm, đều là nhà lãnh đạo tôn giáo. Chỉ đơn giản vì chúng ta quên lãng mà thôi.

Một bệnh nhân hỏi tôi về Sai Baba, một người đàn ông Ấn Độ rất được ngưỡng mộ kính trọng. Có phải ông ta là một thánh nhân, một thiên thần hiện hữu, một dòng dõi của thánh thần, hóa thân xuống trần gian?

Tôi trả lời:

- Tôi không biết. Nhưng trong một ý nghĩa nào đó, có phải tất cả chúng ta là Sai Baba?

Tất cả chúng ta là thượng đế. Thượng đế hiện hữu trong tâm chúng ta. Chúng ta không nên bối rối vì khả năng ngoại cảm, bởi vì những chuyện này chỉ đơn thuần là bảng chỉ dẫn dọc theo con đường mà thôi. Chúng ta cần biểu hiện tính thần thánh và lòng yêu thương qua những việc giúp đỡ nhân ái.

Có lẽ, người này không nên lãnh đạo người khác lâu hơn một, hai tháng. Lặp lại hành trình đến Ấn Độ thì không cần thiết vì chuyến du hành thực thụ nằm trong phạm vi đó.

Có nhiều lợi lạc dễ nhận thấy trong việc trải nghiệm siêu việt riêng từng người, để bắt đầu mở ra một nhận thức về tính thần thánh, để hiểu rằng cuộc đời có quá nhiều thứ hơn là nhìn thấy. Bạn thường không tin nếu bạn không tận mắt nhìn.

Con đường của chúng ta là con đường trong tâm khảm. Đây là con đường đầy khó khăn gian khổ, một cuộc hành trình đầy gian nan. Chúng ta mang một trách nhiệm cho việc học hỏi riêng lẽ. Trách nhiệm này không thể hiện ra ngoài, hoặc ném xuống cho một người khác, ném xuống cho nhà lãnh đạo tinh thần.

Vương quốc của thượng đế nằm trong tâm chúng ta.

---o0o---

Lời kết

Tôi biết chắc rằng tôi đã từng ở đây hàng ngàn lần trước, và tôi hy vọng quay trở lại hàng ngàn lần sau.

Goethe.

Thình thoảng tôi nhận được tin của Elizabeth và Pedro. Giờ đây họ sống rất hạnh phúc tại Mexico. Pedro bước vào chính trường và cả kinh doanh. Elizabeth chăm sóc đứa con gái nhỏ xinh xắn, có mái tóc dài vàng hoe, chơi đùa, hái hoa, bắt bướm trong vườn. Mới đây Elizabeth viết thư cho tôi: “Cám ơn bác sĩ đã giúp chúng tôi. Chúng tôi rất hạnh phúc, chúng tôi nợ ông quá nhiều.”

Tôi không tin rằng họ nợ tôi. Tôi không tin trường hợp ngẫu nhiên. Tôi giúp họ gặp nhau, nhưng họ có thể gặp nhau trong bất cứ trường hợp nào mà không cần tôi. Định mệnh thật rõ ràng.

Khi tự do theo dòng chảy, tình yêu thương khắc phục mọi trở ngại.

Bản dịch được hoàn thành vào dịp Lễ Tạ Ôn – 2008.

Người dịch: Vương Thị Minh Tâm

---o0o---

Lời người dịch

Hai chữ “định mệnh” đối với tôi, theo một cách nào đó, đã ăn sâu trong tiềm thức. Ý niệm về nghiệp báo, nhân quả, vận mệnh con người luôn là những tâm niệm để tôi coi bỏ mọi đau thương khi gặp trở ngại trong cuộc đời.

Tuy nhiên để ý thức rõ về điều này, và áp dụng thực tế cho cuộc sống riêng, có lẽ chúng ta phải trải qua cả một đời người trong bão tố sóng gió, rồi khi định mệnh đến, chúng ta sẽ có dịp đọc được những cuốn sách tâm đắc. Có thể nhờ vào đó, chúng ta sẽ thay đổi cách suy nghĩ về cuộc sống, thay đổi cách sống để tự tìm niềm vui ngay khi còn sống trên thế giới đầy đau khổ này.

Từ những cảm nhận trong sách và cùng với những gian nan trong cuộc đời, tôi đã tự giúp mình tạo lập lại một cuộc sống thanh thản, bình yên hơn.

Rồi sau đó tôi không còn cảm nhận cuộc đời bằng trái tim cay đắng nữa.

Chính điều tâm đắc này khiến tôi cố gắng vượt nhiều trở ngại trong sự hạn hẹp hiểu biết, trong hạn hẹp tài chính để chuyển ngữ, và trình bày với bạn đọc những câu chuyện để có thể chia sẻ được với nhiều người, những người luôn gặp trắc trở trong đời. Và có thể nhờ vào những hiểu biết mới mẻ này mà từ đây chúng ta sẽ có cái nhìn khác hơn, tích cực hơn về cái chết và sự sống.

Chúng ta sẽ không quá đau buồn khi một người thân yêu vừa nằm xuống, không quá vui mừng khi một người thân nào khác được sinh ra. Vì chúng ta biết đó chỉ là một nghiệp duyên. Có sống sẽ có chết. Chết chỉ là hình thức chuyển hóa từ một hình hài này sang một hình hài khác. Và sống chỉ là sự chuyển đổi từ cuộc sống này qua cuộc sống khác mà thôi.

Linh hồn sẽ tồn tại mãi mãi. Kiếp người là một định mệnh.

Và trong mỗi kiếp người được tái sinh, chúng ta sẽ hiểu biết nhiều hơn, ý thức nhiều hơn về định mệnh và sửa chữa lại định mệnh cho lần tái sinh sau,

nư Benjamin Franklin đã nói: “Vớ nhiều hy vọng, bảng chỉnh sửa cuối cùng này có thể chính xác”.

Cuốn sách này cũng là niềm hy vọng trợ giúp chúng ta có bảng chỉnh sửa hoàn thiện hơn.

Sài gòn, cuối Đông - 2008.

Người dịch kính bút.

---o0o---

Đã xuất bản

* Lời ngỏ từ cõi tâm linh, (tác giả Brian L. Weiss) NXB Tôn Giáo – 2011

* * Một linh hồn, nhiều thể xác (tái bản). (tác giả Brian L. Weiss) NXB Tôn Giáo – 2011

* Chuyện tình qua nhiều kiếp luân hồi (tái bản) (tác giả Brian L. Weiss) NXB Tôn Giáo – 2011

* Tư duy Phật giáo về xã hội được thể hiện trong kinh tạng Pali (tác giả Thích hạnh Đức) NXB Văn Hóa Sài Gòn – 2010

* Những quan điểm khác nhau trong đạo Phật vào thời Ấn Độ cổ xưa (tác giả Thích Nghiêm Quang) NXB Văn Hóa Sài Gòn – 2008

* Cười trong nỗi đau (Laughing through the tears) NXB Văn Hóa Sài Gòn – 2008

* Những mảnh vỡ của nỗi đau (Every fragment of severe pain) NXB Văn Hóa Sài Gòn – 2008

* Nhân cách con người trong triết lý Phật giáo (Self-development through the Eightfold Path) NXB Văn Hóa Sài Gòn (tái bản 2010)

- A history of Xa Loi pagoda (tác giả Thích Đồng Bôn) NXB Tôn Giáo – 2006

* Southern folk traditions Influenced by Mahayana (tác giả Thích Đồng Bôn) NXB Tôn Giáo – 2007

* The Sangha’s political role in Ly – Tran dynasties (tác giả Thích Đồng Bôn) NXB Tôn Giáo – 2006

---o0o---
HÉT